

Катлийн Фрейзър

**ГОСПОДАРКАТА
НА ЗАМЪКА**

КАТЛИЙН ФРЕЙЗЪР ГОСПОДАРКАТА НА ЗАМЪКА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Шотландия в края на XVI в.

Красивата Франсис Мъри попада в центъра на кървав спор за наследството на замъка Бюли, собственост на влиятелния клан Камерън. Макар и силно влюбена в Алън Камерън, тя е принудена да се омъжи за душевноболния син на стария лорд и да поеме управлението на замъка.

След насилствената смърт на съпруга, двамата млади вече могат да свържат съдбите си. Ала безскрупулни завистници замислят нови интриги.

Влюбените се скриват на самотен остров, но дългата ръка на жадния за власт и богатство лорд Гленкърн ги настига и там.

ПЪРВА ГЛАВА

Единбург, 1597 година

Съдебното дело срещу Алън Камерън от Бюли започна в едно леденостудено мартенско утро на лето господне 1597. Обвиняваха го в изнасилването на лейди Франсис Камерън, вдовицата на братовчед му.

Въпреки студеното и мокро време, по улиците се тълпяха множество зяпачи, дошли да видят как ще изведат обвиняемия от затвора. Зрителите не останаха излъгани: вместо кръвожаден развратник с див поглед те видяха строен, грижливо облечен и с напълно почтен вид млад мъж с червена коса. Бледното му лице свидетелстваше за продължилото месеци затворничество, а по едва забележимото куцане личеше, че е бил обстойно „разпитван“ от надзирателите си.

Наистина ли този изискан младеж бе нахлул със сила в замъка Бюли и бе заплашил с бесилка брата на лейди Франсис? Възможно ли беше след това да се е нахвърлил като дивак върху дамата, докато съучастниците му свирели на гайда, за да заглушат писъците на жертвата?

Та той изобщо не приличаше на дивия, горд рицар-разбойник, когото бяха очаквали! Само твърдата линия на брадичката и хладното равнодушие, с което посрещаше погледите на любопитните зяпачи, загатваха за несломимата му воля.

— Дявол да ме вземе! — изграчи разочаровано една съсухрена старица. — А аз го смятах за див планинец! Къде му е наметката и всичко останало?

Съседът ѝ се ухили и я смушка в ребрата.

— И всичко останало, а? Искаше да видиш голите му крака, така ли, похотлива жено?

— Въпреки това не ми прилича на мъж, който опозорява жени — настоя старата. — Съвсем друг си го представях. — Тя се приведе, вдигна полузамръзнало парче улична кал и го метна неохотно към затворника. Ала си личеше, че дори не се прицели както трябва.

Малката процесия, съставена от обвиняемия и пазачите му, наближи мрачните стени на съдебната палата. Част от тълпата се втурна подире им и се заблъска да бъде допусната в лошо проветрената съдебна зала. Там щяха да прекарат остатъка от деня, за да изслушат свидетелите на обвинението.

Сър Уолтър Кар, кралски адвокат, реши да опита за последен път късмета си при младата дама, която трябваше да бъде главната му свидетелка. Въпреки мъчителните болки в коляното, той се изкачи с пъшкане до дългата, скрита зад висока решетка галерия, предназначена да защитава зрителите от аристокрацията от нахалните погледи на простолюдieto. Трябваше да направи последен опит да убеди непреклонната лейди Франсис да свидетелства срещу мъчителя си.

От деликатност към жертвата този ден в галерията не бяха допуснати други зрители, освен нея и придружителите ѝ. Сър Уолтър пристъпваше нервно от крак на крак, за да привлече вниманието на младата дама.

Тя бе пристигнала току-що, тъй като по обшитото с кожи палто, захвърлено небрежно на една пейка, блещукаха сребърни зрънца скреж.

Лейди Франсис седеше на тясната дървена пейка, простираща се от единия до другия край на галерията. Само лекото треперене на скръстените в скута ръце издаваше бурята, която бушуваше в сърцето ѝ. Иначе изглеждаше напълно спокойна. Лошо скроената черна рокля не можеше да скрие напредналата ѝ бременност.

— Лейди Франсис! — Кралският адвокат се покашля смутено.

Младата жена вдигна поглед и сър Уолтър — както и всички мъже преди него — остана поразен от красотата ѝ. Дори сега, когато тялото ѝ беше обезформено от бременността, а бледото лице бе белязано от тревога и много безсънни нощи, тя излъчваше неустоима прелест. Черна като нощта коса обграждаше бледите бузи и святкащите тъмни очи изглеждаха твърде големи на тясното лице.

— Лейди Франсис — повтори адвокатът, ядосан, че се е смутил като ученик. — Аз... Исках само да ви попитам дали сте променили решението си.

Искрицата надежда, проблеснала в огромните очи, веднага угасна. Младата жена отпусна рамене и едва забележимо отвърна глава.

— Не — отговори безизразно тя и се загледа към залата през пречките на решетката. Замъгленият ѝ поглед се устреми към обличения в черно затворник. Въпреки тежестта на веригите си той се бе изправил гордо пред съдиите, които само след няколко часа щяха да произнесат присъдата му. Личността му сякаш владееше цялата зала. — Не съм променила решението си. Няма да дам показания.

Сър Уолтър побърза да се оттегли, потискайки с мъка желанието си да промърмори някакво извинение. По дяволите, та той беше на нейна страна! Защо тази жена не проявеше поне малко отзивчивост?

Най-после вратите се отвориха и насъбралото се отвън множество, което вече даваше воля на недоволството си, се втурна да заеме места по пейките. Двама въоръжени с пики пазачи се грижеха за реда. Зрителите си разменяха неприлични думи и остри ругатни, и стражите с мъка удържаха напора им. Представителите на провинциалната аристокрация и знатните граждани заеха места на тапицираните пейки в ъгъла на залата. Вярно, че отгук не можеха да наблюдават добре ставащото пред съдийската маса, но поне запазваха достойнството си от близостта на тълпата.

Най-знатният измежду тези знатни зрители беше граф Гленкърн и сър Уолтър му хвърли смутен поглед отстрана. Този мрачен мъж с мършаво лице и късо подстригана посивяла коса беше движещата сила на днешния процес. Адвокатът знаеше, че свидетелите са купени с негови пари и че по време на съдебното разследване лейди Франсис живееше в неговия дом. Доста изненадващо беше усърдието, с което се застъпваше за правата на своята далечна роднина!

Съдията Аргайл вече бе заел своето място и подсъдимият бе извикан да излезе напред. Въпреки тежките вериги, с които бяха заключени китките му, младият мъж пристъпи с твърда крачка и поздрави съдията с едва забележимо накланяне на глава. Пазачите застанаха плътно зад него.

Лицето на кралския адвокат се помрачи. Сър Уолтър изгледа неодобрително бледото чело на обвиняемия и кървящата рана на

бузата му, очевидно причинена от остър предмет. Щеше да се получи много неприятна ситуация, ако обвиняемият припаднеше посред процеса.

О, не, каза си след малко сър Уолтър, надали ще се случи такова нещо. Все пак днес не съдеха някой изнежен хлапак, а закален в битките наемник, прекарал три години във Фландрия. След войната той се бе върнал в Шотландия, беше убил братовчед си и бе завладял с пристъп замъка и жена му. Не, той не беше момче, а насилник и убиец. Беше направо невероятно, че едва ли имаше двайсет и пет години.

Историята, която сър Уолтър изложи пред съда въз основа на писмените свидетелски показания, събрани по време на следствието, беше наистина грозна. Макар че тук-там в твърденията на свидетелите имаше известни противоречия, като цяло всички сочеха едно. Прислужниците в замъка Бюли бяха заявили, че Хю Камерън, законният лорд Бюли, е излязъл на кон рано сутринта на осми юли, за да поздрави завръщащия се от Фландрия Алън Камерън.

Хю Камерън така и не се завърнал от тази съдбоносна езда. През нощта Алън Камерън се появил пред стените на замъка, успял да се вмъкне вътре по някаква тайна пътека и се нахвърлил върху стражите, които изобщо не успели да посегнат към оръжията си. Единственият благородник, който пребивавал по това време в замъка, бил Доналд Мъри, несъщ брат на лейди Франсис. Хвърлили го в избата и го оковали във вериги, за да не попречи на Алън Камерън в осъществяването на дяволския му план.

След това Алън събудил лейди Франсис и с безогледна жестокост я осведомил, че е останала вдовица и че сега той има намерение да я направи своя жена. Дамата се съпротивлявала с всички сили. Хукнала да бяга по целия замък, пищейки високо за помощ, но напразно.

От тук нататък свидетелските показания се различаваха по няколко съществени точки. Едните твърдяха, че Алън се е заключил с лейди Франсис в спалнята ѝ и е заповядал на другаря си Санди Род да надуе гайдата, за да заглуши писъците на дамата. Другите свидетели разказваха, че Санди Род е хванал лейди Франсис и е разрязал с камата си връзките на корсета ѝ, за да помогне на господаря си. А на гайда свирил едва на следващия ден, когато повикали селския свещеник да извърши с неподобаваща бързина онази злощастна венчавка. Музиката

трябвало да заглуши твърдия отказ на лейди Франсис да се омъжи за убиеца на съпруга си.

Независимо от тези различия, свидетелските показания рисуваха една толкова потресаваща картина на случилото се, че сред зрителите непрекъснато пробягваха ужасено-сладостни тръпки.

Както се разбра, Алън Камерън се бе настанил като господар в замъка, за да се отдаде необезпокояван и без всякакви задръжки на пиянски оргии и забавления с бедната лейди Франсис и да плаши до смърт брат ѝ Доналд с нарочно издигнатата в двора бесилка. Ала скоро получил вест, че лорд Гленкърн е събрал силен отряд и е тръгнал да завладее обратно Бюли от името на краля.

Неспособен да удържи крепостта срещу толкова силен противник и измъчван от нечистата си съвест след извършените грозни дела, Алън Камерън избягал в дивите планини, като принудил лейди Франсис да тръгне с него. Едва след няколко месеца бедната дама успяла да се изплъзне от лапите му. Ала последствията, които оставило в нея това злощастно пленничество, били повече от ясни и тя просто не смеела да се покаже пред очите на почитаемия съд.

На това място съдията смръщи чело и побърза да прекъсне изложението на сър Уолтър.

— Страхувам се, че не ви разбрах. Бихте ли представили малко по-ясно мотивите на благородната лейди?

Сър Уолтър нямаше друг изход, освен да говори открито.

— Дамата е бременна. — Той се обърна и обвинително посочи с пръст Алън Камерън. — Носи детето на мъжа, който я е взел насила — след като е убил съпруга ѝ. Трябва ли да позволим този човек да се възползва от престъпленията си?

— Е, в момента не виждам никаква особена полза — отбеляза съдията и сухо се покашля, с което прекъсна въодушевилият се във възмуцението си кралски адвокат.

Макар че подсъдимият продължаваше да се държи изправен, побелялото му лице и дълбоките линии около устата му издаваха какво напрежение му струва да запази самообладание. Сър Уолтър, който все още се боеше, че Алън Камерън може да падне в безсъзнание и да

събуди съчувствие в сърцата на съдиите си, остана много изненадан, когато младежът неочаквано се обърна към него.

— Очаквах да изправите срещу мен свидетели, които да потвърдят обвинението — заговори той с ясен, приятен глас, който изпълни цялата зала. — Никой ли няма да застане пред съдията и да разкаже поредната басня? — Погледът му се устреми към съдията Аргайл. — Говори се, че граф Гленкърн се е добрал до всичките си земи с хитрост, но не ми се вярва шотландското правосъдие да му позволи да се разпорежда с един човешки живот.

Този страничен удар улучи не само Гленкърн, а и самия съдия, който беше глава на клана Кембъл и беше известен със същите задкулисни машинации като Гленкърн. Зрителите затаиха дъх, а съдията Аргайл грозно смръщи чело.

— Тук сме се събрали да съдим не ърл Гленкърн, а вас. При тези обстоятелства ви съветвам да проявявате малко повече сдържаност. — Сър Уолтър вече потриваше доволно ръце след това сурово скастриане, когато съдията спокойно продължи: — Въпреки това възражението на обвиняемия е напълно оправдано. Нима нямате свидетели, сър Уолтър?

Адвокатът преглътна смутено и посочи дебелия папка изписани листове пред себе си.

— Имам предвид свидетели, които да застанат пред съда — обясни съдията. — Кой, освен обвиняемия и лейди Франсис може да потвърди случилото се през онази нощ?

Повечето свидетели, обясни забързано сър Уолтър, били прости планинци, не говорели английски и поради това не били подходящи да се явят пред почитаемия съд. За да улесни процеса, той си позволил да преведе показанията им на литературен английски и да ги представи в писмен вид.

— Много съобразително — установи подигравателно съдията.

Сър Уолтър прокара пръсти по мокрото си от пот чело, направи величествен жест с ръка и повика главната си свидетелка, чиито показания бяха извън всякакво съмнение: лелята на лейди Франсис.

Гуендолин Камерън от Бюли беше благородна госпожица с неопределена възраст и неоспорима честност. Тъй като не бе видяла самото изнасилване, тя можа само да заяви, че на следващата сутрин е

намерила спалнята ужасно разхвърляна и първа е открила разрязания корсет.

Между зрителите пробяга недоволен шепот.

— Спомняте ли си още някои подробности? — попита съдията Аргайл.

След кратко колебание Гуендолин Камерън се изчерви и разказа, че на пода е било захвърлено строшено нощно гърне. Подсъдимият неволно вдигна ръка и докосна челото си.

— Дамата го е замерила с цукалото! — изкряка някаква жена и зрителите избухнаха в смях.

Сър Уолтър отново попи с кърпичка челото си. Това вече беше прекалено. Как да запази достойнството на съда при тези обстоятелства?

— Къде е дамата? — изрева грамаден мъж и гласът му се извиси над укротилото се множество. — Защо не излезе да даде показания?

Тълпата побърза да поеме топката.

— Лей-ди Фран-сиз, лей-ди Фран-сиз — завикаха в хор зрителите.

Сър Уолтър се улови за главата. Вече завиждаше на обвиняемия, който сякаш бе защитен от невидима стена и изглеждаше напълно незасегнат от шумните крясъци.

Ърл Гленкърн се надигна, за да размени шепнешком няколко думи със сър Уолтър.

— Делото взема неблагоприятна насока, милорд — призна без заобикалки сър Уолтър. — Боя се, че ще загубим битката, ако лейди Франсис продължава да упорства.

— Лей-ди Фран-сиз, лей-ди Фран-сиз! — ревеше тълпата.

Гленкърн хвърли бърз поглед към галерията.

— Отложете делото.

— Какво?

— Не ме ли разбрахте? — изсъска лордът. — Помолете за отлагане на делото. Недостойното поведение на зрителите ви дава пълното основание да го сторите. Тази вечер ще поговоря лично със съдията. — Той отново вдигна поглед към галерията и по устните му пробягна студена усмивка. — Камерън трябва да увисне на бесилото, ясно ли ви е това, Кар? Не приемам друга присъда. За злото,

причинено на лейди Франсис, трябва да бъде отмъстено. Помнете това, Кар. Всичко друго оставете на мен.

От мястото си в галерията Франсис Камерън Бюли не можа да разбере думите на лорда, но нараняващо-ироничната му усмивка я накара да потрепери. Сложи ръце върху издутия си корем и неволно се запита дали Алън ще я пожелае, ако я види такава.

После опря чело в дървената решетка и се загледа в червенокосия подсъдим. Той стоеше там неподвижен още от ранно утро и сигурно се чувстваше ужасно. Нима тя не усещаше всяка костичка по тялото си от дългото седене?

— Алън — пошепна задавено младата жена. — О, Алън, любими мой...

Но той не можа да я чуе, както и безброй пъти през изминалите седмици.

Кога го бе повикала за първи път? Вече не помнеше. Колко пъти се бе отзовавал на вика ѝ и беше утолявал жаждата ѝ...

ВТОРА ГЛАВА

В планината, 1593 година

— Алън! Алън Камерън!

Шестнадесетгодишната Франсис Мъри се втурна като хала в оръжейната на замъка Бюли и едва успя да избегне тежките мечове на двамата юноши, които се упражняваха в далечен бой.

— По дяволите, Франсис! — изпъшка по-младият, който имаше червената коса и светлата кожа на рода Камерън. — Развали ми най-доброто парирание. За малко да те нараня.

Той пое кърпата, хвърлена от по-възрастния му партньор, и изтри потта от лицето си.

— Да опитаме ли пак, Дънкан? Мисля, че вече го разбрах.

— В това ли е смисълът на живота ти? — Франсис нетърпеливо затропа с краче по пода и безстрашно се вмъкна между двамата. — Нищо друго ли няма в главата ти, Алън Камерън? Трябваш ни в залата. Старият Лаклан и синовете му са при Гиливрей. Карат се за арендните книги. Ако някой не се намеси, ще се избият.

Алън бързо се запъти към вратата, следван по петите от Дънкан Дю.

— Пак ли Лаклан? Защо не ми каза веднага? — изкрещя през рамо той.

Франсис преглътна напирания на устата ѝ сърдит отговор и хукна подир мъжете през настлания с камъни вътрешен двор. Наметката се смъкна от раменете ѝ и разкри износената ѝ рокля. Дано не беше станало нищо лошо! Когато изскочи от залата, Лаклан Камерън тъкмо настояваше да получи арендните книги от Гиливрей, стария управител на Бюли, и твърдеше, че поради болестта на лорд Геър той има всички права и задължения на глава на клана Камерън.

Когато най-сетне стигна до входа на залата, Франсис едва дишаше от бодежи в гърдите. Тя изпъшка и се облегна на тежката дъбова врата. Лаклан Камерън беше вдигнал заплашително юмрук срещу Гиливрей. Бялата коса се спущаше разбъркано по раменете му,

над сплъстената брада стърчеше отличителният за рода Камерън орлов нос.

Франсис хвърли бърз поглед към стареца и неволно смръщи носле. Слава богу, че Лаклан не стоеше толкова близо до нея, колкото до стария Гиливрей, защото от него се носеше ужасна миризма на обор. Той и домашните му живееха под един покрив с добитъка. Тримата му синове, наобиколили го с диво святкащи очи, бяха също толкова мръсни и занемарени като баща си.

Алън се запъти с небрежна походка към тях, сякаш се връщаше от кратка разходка из двора.

— Какво става тук? — попита учудено той. — Карате ли се? — После незабележимо се шмугна между Лаклан и синовете му, които бълваха ругатни и вече посягаха към камите си. — Май старият Гиливрей е проявил безсрамие? — обърна се младежът към Лаклан, без да изпуска от очи синовете му. — Ако е така, аз ви поднасям извиненията си от името на лорд Геър. Гиливрей много добре знае, че задачата му е да води книгите, а не да се заяжда със знатни и уважавани членове на клана. Изчезвай оттук, Гиливрей! — изрева внезапно Алън. — Изчезвай, заповядавам ти! Как посмя да обидиш гостите ни!

Треперейки, старият управител побърза да се измъкне навън и Алън отново се обърна към Лаклан Камерън:

— Извинявам се още веднъж, Лаклан. Бъдете уверен, че старият ще си получи наказанието и повече няма да се осмели да се приближи до вас. Така ще бъде наказан и всеки друг, който смути мира в Бюли — заключи той и направи широк жест с ръка.

Лаклан и синовете му се обърнаха като ужилени и установиха, че докато Алън е отклонявал вниманието им, в залата са се промъкнали поне дузина събрани набързо слуги, въоръжени с лопати и вили, насочени заплашително към натрапниците. Старият Гиливрей беше изчезнал, а Алън стоеше с изваден меч между Лаклан и неговите синове.

Старият не умееше да губи. Ноздрите му трепереха от гняв.

— Този път спечели, хлапако! — изсъска през стиснати зъби той. — Но не забравяй кой стои пред теб. Лорд Геър няма да живее дълго и не бива да се смразяваш с бъдещия водач на клана.

Алън вдигна подигравателно вежди.

— Точно така — отговори с усмивка той. — Законен наследник на лорд Геър е синът му Хю, а с него се разбирам отлично.

— Хю! — изрева злобно Лаклан. — Този малоумник? Камерънови никога няма да признаят за свой глава един идиот. Нито пък английско конте като теб.

Той хвърли презрителен поглед към карирания панталон и обточената с биета риза на Алън. После рязко заметна ямурлука си и закрачи навън. Синовеите затрополиха подире му. При гледката на драматичното им оттегляне Франсис с мъка потисна смеха си.

Дънкан Дю отпусна мечта си и приятелски я смушка в ребрата.

— Не ти ли казах веднага, че няма защо да се тревожиш? — ухили се той. — Момчето умее да си служи с мечта, кълна се в душата си! И с думите също. Я кажи, и с английския ли е толкова добре?

— Според мен говори прекалено добре — призна Франсис.

Лорд Геър бе настоял тя също да научи достатъчно английски, за да посреща както подобава посетителите — знатни гости. Ала сравнен с мекия, напевен галски, нейният майчин език, Франсис намираще английския твърд и тромав.

Тя не чу следващата забележка на Дънкан, защото забеляза леля си Гуендолин, която слизаше по стълбата толкова достойно и изискано, сякаш все още се намираще в шотландския кралски двор, където бе живяла като младо момиче. Сивите плитки бяха забодени като корона на главата, а широките ѝ поли се диплеха над колосаната фуста. Тя даде знак на Алън да я последва в стаята на лорд Геър и тръгна обратно. Да не би състоянието на лорда да се беше влошило? След първия апоплектичен удар през зимата всички живееха в постоянен страх, че ще последва втори, който ще го довърши.

Пролетното слънце все още не топлеше и Франсис едва не замръзна, докато чакаше Алън на двора. Когато най-сетне той дойде, двамата тръгнаха към оръжейната.

— Не, лордът не се чувства по-зле — увери я Алън. — Само че е напълно грохнал. Помоли ме да остана тук.

— Значи няма да придружиш Дънкан? О, Алън! — Франсис засия, макар че изпитваше и малко съчувствие към Алън. Той мечтаеше от месеци как ще се прехвърли на холандския бряг с Шотландския отряд и ще служи като войник под командата на полковник Мъри, негов далечен роднина. Дънкан Дю и Санди Род, и

дватама принадлежащи към клана Камерън, се готвеха да го придружат. Алън беше сигурен, че с препоръката на лорд Геър скоро ще може да получи по-висок чин.

— Не — отговори кратко Алън. — Въпросът е важен за клана. Лаклан е прав, нали знаеш? Хората няма да приемат Хю за предводител, освен ако някой не застане зад него. Лорд Геър настоява да остана тук като управител. Гиливрей няма да изкара още дълго.

Погледът на Алън проследи гълъбите, които кръжаха над главите им, и мрачното му лице малко се разведри.

— Е, все пак в цялата тази работа има и нещо добро, Франсис. Не се налага да чакаме, докато спечеля пари във Фландрия. Можем да се оженим веднага. — Той обви с ръка стройната ѝ талия и я притисна толкова силно до себе си, че момичето тихо изпищя. После я вдигна във въздуха и я завъртя в кръг. Ала тъмните сенки под очите му не изчезнаха.

— Мисля, че е редно първо да ме попиташ, Алън Камерън — избухна ядно Франсис. — Откъде знаеш, че те искам за съпруг?

Алън избухна в смях.

— Това е още по-хубаво! Значи наистина ще се наложи да заема поста на управител, за да те получа като зестра, Франсис Мъри.

Франсис спусна качулката пред лицето си и го изгледа дръзко през цепката.

— Хайде, хайде — прошепна галъовно Алън, пъкна ръце под наметката и я притисна до себе си. — И двамата знаем, че ме искаш. Сама ми каза, че от всички Камеръновци обичаш най-много мен.

— Това беше преди три години — напомни му Франсис. — Откъде си сигурен, че не съм променила мнението си? Може би не понасям момците с меден език, изтупани като англичани...

— Май предпочиташ да вземеш някой от грубияните на Лаклан и да заживееш с него в изкривената му от вятъра колиба, докато лицето ти почернее от дима на торфовия огън? — подхвърли иронично Алън. — Не ставай глупава, Фан. Вече казах на лорд Геър, че ще остана, и държа свещеникът да обяви годежа ни още тази неделя.

Сега вече Франсис се ядоса истински. Какво си въобразяваше този Алън!

— Тогава аз ще ти откажа пред всички! — изкрещя тя, обърна му гръб и хукна през двора надолу към реката.

Алън настигна Франсис на половината път. Хвана я, метна я като чувал на рамото си и въпреки ожесточената ѝ съпротива я понесе обратно нагоре към замъка.

— По-рано мъжът изобщо не е питал избраното от него момиче. Грабвал невестата си, мятал я на седлото и дим да го няма.

— Веднага престани! — Франсис спря да рита с крака и започна да го гъделичка. — Вече не живеем в каменната епоха — напомни му през смях тя.

— Въпреки това ми изглежда много весело. — Алън я сграбчи за китките и без много церемонии я стовари на земята. — Хм, крачката си ги бива. — Изсмя се и прокара ръка по прасеца ѝ, после я мушна под полите. Макар че Франсис изригна поток проклетия и се заизвива отчаяно в ръцете му, той продължи невъзмутимо да я разглежда. — Като цяло доста дребна, но добре закръглена. Къдрици, черни като катран, розови устни и — ах, ти, малка вещице! — без съмнение здрави зъби.

Той облиза дланта си, където Франсис го бе ухапала, после я стисна по-здраво и започна да я гъделичка.

— Е, какво ще правим? Да повикам ли свещеника или ще минем и без благословията му?

— Милост! — изпъшка през смях Франсис. — Престани най-после, Алън. Е, добре, ще се омъжа за теб. И без това винаги съм го искала.

Двамата не забелязаха Хю, докато сянката му не падна върху тях. Алън скочи на крака, а Франсис побърза да приглади полите си.

— Фани, Алън! — Пискливият детски глас не подхождаше на плещестия, едър на ръст младеж. Франсис седна и се обля в червенина. Точно сега ли трябваше да мине оттук бедният Хю?

Той бе забелязал веселото им боричкане и очите му любопитно проблясваха.

— Искате ли да си играем? — попита усърдно Хю. — Имам си нова кукла. Доналд ми я донесе от Инвърнес. Искате ли да не беше идвал — продължи плачливо той. — Доналд не може да ме търпи.

Доналд! Франсис скочи като ужилена. Несъщият ѝ брат се мяркаше твърде рядко в Бюли, след като преди четири години я остави

под опеката на семейство Камерън. Винаги твърдеше, че тя е половин Камерън и кланът е длъжен да се грижи за нея. Открай време не я обичаше. Тя се беше родила от втория брак на баща му с жена от клана Камерън. Доналд така и не проумя, че с този брак бе сключен мир между клановете Камерън и Мъри.

Франсис често се питаше дали Доналд е имал нещо общо с внезапната болест, която отнесе майка ѝ в гроба, само няколко месеца след смъртта на баща ѝ. Във всеки случай той веднага след това се разбърза да се отърве от малката си сестричка. Дали се боеше, че дванадесетгодишното момиче ще му попречи да пропие наследството си?

Защо се появи точно сега? Дали идването му не бе свързано с болестта на лорд Геър?

Алън улови братовчед си за ръка и му се усмихна.

— Ела, Хю, и ми покажи новата си кукла. Не бива да се страхуваш от Доналд. Ако наистина не може да те търпи, защо тогава ти я е донесъл?

— Не си прав — възрази Хю. — Нарече ме „идиот“. Каза: „старият ще умре, а идиотът не може да го наследи“.

— Нима лорд Геър умира? — попита стъписано Франсис.

— Глупости — укори я сърдито Алън. — Нали само преди малко бях при него! Беше съвсем добре.

Ала когато Франсис и Алън се върнаха в замъка, трябваше да чуят две лоши вести. Първата беше, че състоянието на лорд Геър наистина се е влошило, и втората, че самият той преди няколко дни е изпратил да повикат Доналд.

Братът на Франсис прекара целия ден край постелята на болния. Излезе едва привечер с доволно изражение на тлъстото си лице и веднага заповяда да повикат момичето. Вечерята му бе поднесена в стаята и цялото помещение миришеше на прокиснало вино. В малките жабешки очи се четеше такава животинска похот, че Франсис неволно направи крачка назад.

— Какво чувам за теб и Алън? — нападна я веднага той. — Оня слабоумник дърдореше нещо за женитба! Да не би да те е обезчестил? — изкрещя той и изгледа остро сестра си.

Франсис остана неподвижна, взряна мълчаливо в тясната брадичка, която красеше лицето на Доналд. Ала цялата се изчерви.

— Имала си късмет — продължи брат ѝ, който очевидно прецени правилно изчервяването ѝ. — Имаш по-добри възможности, отколкото да вземеш управителя на Бюли. Ако изобщо стане такъв.

— Той непременно ще се издигне — отговори тихо Франсис. — Кланът може да го избере за свой водач.

— Глупави дрънканици! — Доналд се приведе и я изгледа право в очите. В този миг всеки можеше да разбере, че са брат и сестра — доказваха го остро изсечените брадички и пронизващите погледи. — Алън няма правата, които имаш ти.

— Аз? — слиса се Франсис.

— Нямах ли поне малко разум, сестричке? — Доналд вдигна ръка и изпъна дебелия си пръст: — На първо място е малоумният, синът на лорд Геър, и веднага след него идваш ти. Ти си племенница на стария. Имаш кръвна връзка с него. Забрави ли, че майка ти му беше сестра? Как мислиш, защо те доведох тук? Естествено, ти не можеш да бъдеш избрана за водач на клана, но ако с идиота се случи нещо, ти оставаш наследница на Бюли и кланът ще признае съпруга ти за свой водач. Алън може и да е Камерън, но е само далечен роднина, държан тук по милост. Баща му е само братовчед на Геър, макар двамата да са израснали като братя. Той няма никакви права върху наследството. Лаклан и синовете му няма да го признаят никога. Същото важи и за половината клан. Граф Гленкърн ще определи наследник според волята си. Той е любимец на краля и е пълновластен господар на тези земи. Ако се стигне до бой, той ще намери наследник, който е достатъчно силен, за да запази мира. Кралят и без това не може да си откъхне от дивите планинци и постоянните им междуособици.

Доналд се приведе още напред и погледът му прониза Франсис.

— Имам намерение аз да бъда този силен мъж и ти ще ми помогнеш, сестрице, разбра ли! Затова да не съм чул нито дума повече за Алън! Ако хлапето се опита да ми създава ядове, ще му строша кокалите! — Той подчерта думите си, като пречупи по средата огризаното пилешко кокалче: — Хряс! — Смахът му беше страшен. — Ей така!

Франсис изскочи от стаята, но дяволският смях на Доналд продължи да я преследва и по коридора.

— Не се вълнувай толкова — опита се да я успокои Алън, след като изслуша задъхания ѝ разказ. — Не знам какво е замислил Доналд, но в нашия клан има повече от семейство Камерън, отколкото от Мъри. Какво може да направи, като е довел само няколко души, а тук са и Дънкан Дю, и още колко други?

Увереността на Алън беше всичко, с което можеше да се утешава Франсис през следващите мрачни дни. Лорд Геър бързо отпаднаше. През цялото време валеше и даже ако не я следяха на всяка стъпка, Франсис не можеше да излезе от замъка. Струваше ѝ се, че Доналд не я изпуска от погледа си нито за минута.

Докато сивите дни се влачеха един след друг, Франсис намрази дебелите, влажни каменни стени на Бюли. Замъкът вече не ѝ беше дом, а затвор, където непрекъснато я дебнеха. Само понякога срещаше Алън в коридорите, но не смееше да размени с него повече от две-три незначителни думи.

Три седмици след пристигането на Доналд, в долината се появи един капитан, дошъл да вербува войници за полковник Мъри. Той вечеря с Франсис и Алън, и на следващата сутрин тръгна на път с петима мъже, между които Дънкан Дю и Санди Род. Франсис случайно узна, че Доналд дал и на петимата значителни суми.

— Е, и защо не? — отвърна небрежно той, когато го попита направо. — Полковник Мъри ни е роднина. Да не искаш хората ни да се явят при него като просяци?

И петимата принадлежаха към семейство Камерън и бяха на страната на Алън. Никой от хората на Доналд не отиде войник, нито от рода Лаклан. Франсис преброи мъжете и реши колкото се може по-скоро да поговори по този въпрос с Алън. Доналд го беше изпратил под някакъв предлог високо в планината и го очакваха едва на следващия ден.

На сутринта Франсис стана още преди разсъмване и тайно се промъкна навън. Беше твърдо решена да прекара целия ден край пътя към планинските пасища, за да не изпусне Алън.

Не се наложи да чака дълго. Слънцето тъкмо се издигна в небето, когато Алън се появи на стръмния път, водейки коня си за юздата.

— Франсис! — извика той, радостно изненадан. — Как така си тук? — Заключение я в обятията си и я притисна до себе си.

Момичето усети боцкането на тридневната му брада.

— Алън — прошепна нежно Франсис. Името му изведнъж се превърна в магическа формула, която можеше да я освободи от мрачния замък и да я поведе към мамещата свобода. Тя се надигна и покри брадясалото му лице с бързи, задъхани целувки. Той се засмя и я пусна на земята.

— Какво става с лорд Геър?

Франсис поклати глава.

— Засега се държи.

Двамата тръгнаха бавно надолу по пътеката. Алън бе обгърнал с ръка раменете на Франсис и подробно ѝ обясняваше защо се връща по-рано. Не искал да преумори коня си, който загубил подкова.

Франсис нямаше търпение да му опише тревогите си около плановете на Доналд, ала Алън само се изсмия.

— Пак виждаш призраци. Мисли за нещо друго. Какво ще кажеш за една истинска целувка за добре дошъл? — Той завърза юздата на коня за едно стъбло и го остави да пасе. — Така, Бюти, заслужаваш малко почивка. А аз отивам да си получа наградата.

Засмя се и обгърна Франсис с две ръце. Тя отново усети познатото вълнение от докосването му. Сърцето ѝ лудо заби, кръвта запулсира във вените ѝ. Обви врата му с ръце и отговори с жар на целувките му.

Когато ръката му се промъкна към гърдите ѝ, Франсис не се отдръпна, а я притисна със своята. Наслади се на грапавата му кожа и потръпна от непознатата сладост на парещата милувка.

Алън раздвижи ръка и Франсис усети как връхчето на гърдата ѝ се втвърдява. Облегна се на него и се остави на нарастващата възбуда, която запалваше пламъци в кръвта ѝ и караше тялото ѝ да трепери.

— Целият ден е наш — пошепна тя. — Чакат те едва довечера.

През следващите години Франсис щеше да запази спомена за този прекрасен ден като единствената си скъпоценност. В продължение на няколко часа тя и Алън живяха в свой собствен, омагьосан свят, несмущаван от буреносните облаци, които се събираха с грохот над старинния замък.

Ръка за ръка, двамата тръгнаха надолу към реката, докато стигнаха малка, обляна от слънцето полянка на брега, в средата на

която се издигаше възлесто старо дърво. Оттук замъкът не се виждаше, скрит от издадената гранитна канара. Алън разстла наметката си в сянката на дървото и протегна ръка към Франсис.

Девојката изгледа нерешително дървото. Тук никой нямаше да им попречи, защото малката кръгла полянка беше известна като прокълнато място, където през тъмни ноци се събират горски духове и отвличат заблудилите се пътници в далечните си свърталища. Дали Алън знаеше това?

— Полянката е тъкмо като за вещиците, да играят хора на нея — заговори предпазливо тя.

— Голяма работа — засмя се безгрижно Алън. — Слушала си твърде много страшни приказки. Нали съм с теб. — Той потупа късата кама на колана си. — Това е желязо. Нали знаеш, че духовете не смеят да се приближат до него. Ела при мен. Не ми ли вярваш, че мога да те защитя от всеки и от всичко?

Той притегли Франсис върху наметката си и я прегърна. Близостта му я успокои. Неволно си припомни как преди няколко дни бе укротил Лаклан и синовете му.

— Да, вярвам ти — прошепна колебливо тя. — Сигурна съм, че ще ме опазиш дори от горските духове.

— Тихо! — засмя се Алън и сложи пръст на устните ѝ. Очите му святкаха дяволито. — Не знаеш ли, че носи нещастие, ако произнесеш името им? Затова ще ти попреча да го сториш — заради твоята собствена сигурност, нали разбираш?

Той затвори устата ѝ с жарка целувка и се притисна до нея. Замилва нежно гърдите ѝ, после спусна ръка към дългите стройни крака.

Франсис усети как желанието ѝ се събужда. Непознатото чувство я уплаши, ала едновременно с това усети някаква сладка, дива жажда, която все повече се усилваше. Отметна глава назад, усети топлината на слънчевите лъчи по лицето си, вдъхна тръпчивия аромат на тревите и цветята и си каза, че не трябва да мисли за нищо друго, а да се наслади докрай на прекрасните милувки на любимия си.

Внезапно Алън извика задавено, пусна я и се надигна.

— Сега знам какво ще направим — заговори той, поемайки си тежко дъх. — Ако Доналд откаже да даде съгласието си за женитбата ни, ще заминем заедно. Не мога да понеса да те виждам всеки ден, да

те целувам и да не мога да те имам. Разбираш ли ме? Искам да си винаги до мен, да спиш в моето легло. Но не искам да ти натреса някое копеле. Затова ще се махнем оттук и ще заживеем в свободен брак — пред Бога и пред хората.

Внезапното прекъсване на сладката игра разочарова Франсис и я отрезви. За каква я смяташе Алън? Нима гледаше на нея като на играчка, която можеше да захвърли, когато си поиска? В сърцето ѝ се надигна луд гняв.

— Така значи! — изкрещя разярено тя. — Ти, Алън Камерън, искаш да определяш как да живеем! Ти не издържаш. Ти ме искаш в леглото си. Просто не вярвам на ушите си! Накрая ще ми кажеш, че съм твоя собственост като кучето или сокола! Чуй ме добре, Алън. Аз ще споделя леглото с теб, само когато аз поискам — или никога.

Алън вдигна вежди и се ухили самодоволно.

— Не смяташ ли, че бих могъл да те убедя?

Франсис замахна да го цапне, но Алън улови ръката ѝ и отново я притисна в обятията си. Целувките му отново запалиха огъня в кръвта ѝ, тя въздъхна сладостно и се сгуши в него. Той повдигна полите ѝ и когато усети ръката му върху голото си бедро, Франсис затрепери като в треска. Зарови пръсти в гъстите му коси и придърпа главата му върху гърдите си. Беше негова — най-после! Толкова пъти си беше мечтала за това. Защо не можеше да се отдаде докрай на щастието си? Милувките на Алън я замайваха, не беше на себе си и въпреки това усещаше някъде дълбоко в себе си копнеж, който не можеше да бъде утолен.

— О, не! — простена Франсис. — И аз не знам какво искам.

— Не знаеш ли? — пошепна Алън, без да престава да я гали. — Значи трябва да ти покажа.

Ръката му се плъзна по-нагоре и я докосна там, където никой мъж досега не я беше докосвал. Тялото ѝ се изви в екстаз, тя изстена и се надигна срещу него. Алън вдигна глава от гърдата ѝ, помилва с устни шията ѝ и намери устните ѝ в дива, страстна целувка. Езикът му проникна в устата ѝ, ръцете му продължаваха да пращат светкавици по тялото ѝ.

Франсис се остави на обзелата я буря, загуби се цялата в омаята на възбудените си сетива, макар да мислеше, че няма да издържи нито минута повече. Тялото ѝ тръпнеше от желание и тя усещаше, че

наближава непознат за нея връх на удоволствието. Когато го достигна, неочакван и изпепеляващ, тя се изви като дъга, разтърсвана от горещи вълни на необузdana наслада.

Двамата останаха дълго прегърнати. Алън продължаваше да я държи в прегръдката си и лудото биене на сърцето ѝ постепенно се успокои. Внезапно мъжът седна и придърпа полите ѝ надолу.

— Ето, вече знаеш — пошепна дрезгаво той. Дъхът му идваше на тласъци, лицето му беше сгорещено и напрегнато.

Франсис не проумя защо любимият ѝ се промени така изведнъж. Тя се изправи и го погледна несигурно. Само преди миг беше толкова нежен, а сега като че ли ѝ се сърдеше.

— Алън? — пошушна едва чуто тя. — Сгреших ли нещо?

Той посегна към една съчка и я строши по средата. След малко вдигна очи и погледът му омекна.

— Не, Фан. — Усмивката му беше измъчена. — Но за мен е много трудно, разбираш ли? Аз те желая, Франсис. Искам да станеш моя жена, да спиш в леглото ми, в къщата ми. При това нямам дори дом, където да те заведа. Е, засега. Доналд никога няма да се съгласи да станеш моя жена. Той има други планове за теб. Хвърчи нависоко.

— Знаеш ли какво е намислил? — попита тихо Франсис.

Алън поклати глава.

— Само намеци...

— Но... — Франсис се вкопчи отчаяно в сладката мечта за бъдещето, която заплашваше да се изплъзне между пръстите ѝ. — Ти ще станеш управител на Хю и тогава можем да се оженим. Самият лорд Геър го каза.

Алън отново поклати глава.

— Боя се, че думата на лорда вече няма тежест. Старият умира, Франсис. Не ти ли е направило впечатление, че се топи с всеки изминат ден? Доналд е твърдо решен да стане господар на Бюли. Не знам какви са плановете му, но усещам, че е замислил нещо страшно.

Той въздъхна, вдигна едно клонче и го запрати в сребърните води на реката.

— Може би е най-добре да напусна Шотландия. Ще послужи няколко години във войската и после... — Ала не можа да продължи.

Какво щяха да променят няколко години служба?

Франсис виждаше, че приятелят ѝ усилено размишлява. Ковеше някакви планове и сякаш се отдалечаваше на мили от нея. Тя изплака задавено и се хвърли в прегръдката му.

— Не ме оставяй сама, Алън! Остани при нас. Нали обеща на лорд Геър!

Притисна се до гърдите му и веднага усети въздействието си върху него. Той я повали на земята и я зацелува като обезумял.

— Остани — пошепна в ухото му тя. — Остани при мен.

Алън трепереше от едва сдържана страст и безмълвно я притискаше до себе си. Той ще остане, каза си блажено Франсис. Никога няма да ме напусне.

Алън продължи да я целува като умиращ от жажда.

— Ти си въздухът, който дишам, водата, която пия — шепнеше дрезгаво той. — О, Франсис, не мога да те напусна, но не мога и да остана при теб. Не е ли по-добре да заминем заедно за Единбург? Ще заживеем като мъж и жена и ако родиш дете, преди Доналд да ни е намерил, никой няма да може да ни раздели.

Според шотландското семейно право това беше възможно. Мъжът и жената трябваше просто да заявят пред свидетели, че ще живеят като семейство. Раждането на детето подпечатваше сключения брак. Ако нямаха дете, бяха свободни да се разделят. Провинциалната аристокрация сключваше подобни съюзи в празнична рамка, а католическите семейства, каквито бяха Камерън и Мъри, обикновено викаха и свещеника. Но предписания от закона нямаше. Фактът, че Франсис беше едва шестнадесетгодишна, също не представляваше пречка.

Девојката отговаряше на целувките с нарастваща жар. Щастието ѝ беше неописуемо. Стройното мускулесто тяло, силните му и все пак нежни ръце, пламтящата червена коса — колко прекрасно беше да ги чувства под пръстите си.

Беше твърде хубаво, за да е истина.

— Доналд няма да го допусне — пошепна обезкуражено тя. — Ще тръгне да ни търси и ще ни залови. — Пръстите ѝ не преставаха да милват разбърканата червена грива на любимия ѝ.

— Доналд не е глава на клана — възрази Алън. — Той дори не е Камерън. Щом станеш моя жена, вече няма да има власт над теб.

Сянка на ездач падна върху тях. Франсис погледна през рамото на Алън и видя Доналд, възседнал расов жребец, заобиколен от трима боси момци с ухилени физиономии.

— Големи думи, хлапе — заговори подигравателно мъжът.

Посочи Алън с камшика си за езда и хвърли подканващ поглед към придружителите си. Франсис изстина. И тримата бяха от рода Мъри и не бяха привърженици на Камерън.

— Махнете този нехранимайко от очите ми — заповяда Доналд, приведе се от седлото и сграбчи Франсис за рамото. — А ти, почтена лейди, тръгвай с мен. Знаеш ли колко обичам, когато коват интриги зад гърба ми?

Той издърпа безмилостно Франсис и я метна пред себе си на седлото. Изви ръката ѝ на гърба и пришпори коня си. Остра болка прободе Франсис и тя едва издържа препускането.

Последното, което видя от Алън, беше червената грива сред кълбо от размахващи се ръце и крака.

Франсис крачеше неспокойно по каменния под на стаичката. Бяха минали три дни, откакто Доналд я бе довлякъл в кулата и я бе заключил в това малко помещение. Вече три дни единственото ѝ занимание беше да наблюдава падащия през тесния отвор на прозореца светлинен лъч, който бавно пълзеше по пода.

Не виждаше никого, освен Джанет Бюти, едно просто кухненско слугинче, което идваше два пъти на ден да ѝ донесе купа овесена каша и да смени кофата. Ала пред вратата винаги заставаха двама от хората на Доналд и Франсис не се осмеляваше да задава въпроси.

Едно време килията беше част от затвора на замъка. С течение на годините кулата се бе слегнала, а може би и дворът на замъка се беше издигнал, така че помещението вече не се намираше на земята, а доста под нея. Единственото прозорче беше избито толкова нависоко в дебелите стени, че Франсис можеше да вижда само късче небе, и то ако се надигнеше на пръсти и се хванеше за перваза. Тогава пред погледа ѝ се разкриваше и част от вътрешния двор, при което очите ѝ бяха на височината на каменната настилка. Но поне можеше да огледа вътрешния двор чак до стената.

През първия ден тя стоя непрекъснато на пръсти с надеждата да забележи някъде Алън. Един-единствен път откри червената му коса пред стражницата, но бе заобиколен от хора на Мъри и тя не се осмели да го извика. Поне се увери, че любимият ѝ може да се движи свободно, а не е затворен като нея. Тази мисъл ѝ донесе известно утешение. Щом Алън беше свободен, той непременно щеше да намери начин да я измъкне оттук. Нито за миг не се съмняваше в това.

Ала на втория ден увереността ѝ постепенно се стопи. От залата долитаха високи гласове, но тя не разбра нито дума, макар че бе долепила ухо до вратата.

Днес беше третият ден и Джанет все още не се бе появила. Кофата в ъгъла вонеше нетърпимо. Единственото предимство на това положение беше, че не усещаше глад, макар от снощи да не бе хапнала нищо. Все пак Франсис забелязваше как липсата на храна постепенно я изтощава. Вече не беше способна да мисли ясно.

На два пъти ѝ се стори, че чува Алън да свирука любимата си песен. Първия път се втурна зарадвана към прозорчето, но успя да види само един от грубияните на Доналд. Отпусна разочаровано ръце и едва не се строполи на земята.

Франсис се облегна безсилно на стената и усети как тялото ѝ се вцепенява от студ, идващ не само от влажните стени. Главата ѝ се замая и тя започна да вижда привидения. Алън вървеше нагоре по хълма — право към царството на горските духове. Понечи да го повика, за да го предупреди, но от устата ѝ не излезе нито звук. Любимият ѝ се скри в тъмната гора, която нямаше да го върне цели седем години.

Шум от бързо приближаващи стъпки и гневни гласове, които идваха откъм залата, изтръгнаха Франсис от вцепенението ѝ. Светлинният лъч вече бе прекосил цялата стая и се катереше нагоре по стената.

Франсис разтърси глава, за да прогони безумните си видения. А може би това не беше само плод на въображението ѝ? Може би пак ѝ се бе явило Второто лице? И преди ѝ се бяха явявали разни неща. По време на една племенна междуособица бе предсказала нападение над замъка, което бе извършено само след няколко часа. Друг път предвиди кражба на добитък. Но това бяха все ясни картини. Този път предчувствията ѝ не се поддаваха на тълкуване, оставаха тъмни и

замъглени. Защо? Страхът я сграбчи за гърлото. Дали картините оставаха неясни, просто защото не можеше да понесе страшната истина? Замайването отстъпи място на все по-засилващ се гняв. Как посмя Доналд да се отнесе така с нея! Закрачи отново напред-назад, все по-бързо и по-бързо. Само да имаше нещо, с което да вдигне шум! Но с изключение на кофата, килията беше празна, а и само при мисълта да изсипе съдържанието ѝ на пода започваше да ѝ се гади.

След залез-слънце се появи леля ѝ, Гуендолин Камерън, и я освободи.

Франсис огледа недоверчиво дългия коридор, но хората на Доналд бяха изчезнали.

— Как ги надхитрихте, лельо? — прошепна задъхано девойката. — Да побързаме! Трябва да избягаме, преди да са се върнали. — И тя задърпа след себе си старата дама.

— Остави това — укори я меко Гуендолин. — Да бягаме? Що за глупости! Брат ти се отнесе твърде строго с теб, детето ми, и аз му го казах направо. Но това още не е причина да се държиш така детински. Не е нужно да бягаш, повярвай ми. Наредих на Джанет да ти приготви гореща баня.

Франсис се поколеба. От една страна, някакъв вътрешен глас я подтикваше да бяга, но от друга, изгледите да се окъпе бяха повече от примамливи. Освен това вероятно всичко беше наред, щом Гуендолин беше дошла да я освободи, без да се страхува от Доналд.

— Какво става с Алън?

— Няма защо да се тревожиш за него — отговори мрачно Гуендолин. — Той съумя да се погрижи за себе си.

Франсис притисна с ръка болезнено пулсиращото си чело. Защо ѝ беше толкова трудно да мисли ясно?

— Да вървим — настоя Гуендолин. — Приготвила съм ти пресни овесени хлебчета и горещ бульон.

Дори само мисълта за храната накара Франсис да се олюлее. Тя се обърна и покорно последва леля си.

След тридневното затворничество в тъмната килия стаята на Гуендолин ѝ се стори същински рай. Както навсякъде в замъка, дебелите стени бяха каменни, покрити с мазилка и украсени с пъстри килими, изобразяващи ловни сцени. Подът от тежки дъбови греди бе покрит с рогозки и поръсен с ароматни треви. Ала най-хубавото беше

дървеното корито, пълно с вдигаща пара вода, в която плуваха изсушени цветя и билки и пръскаха сладко ухание.

Франсис се остави в ръцете на Гуендолин и Джанет. Жените набързо смъкнаха грубата ѝ вълнена рокля и я потопиха в топлата вода. Младото момиче въздъхна доволно, отпусна се назад и потъна в мислите си. Пръстите ѝ галеха плуващите наоколо цветчета. Смътно чу как Гуендолин заповяда на Джанет да изнесе мръсната рокля и да я изгори.

Та тя ми е единствената, каза си унесено Франсис. Гола ли ще ходя сега? Мисълта почти я развесели. Огледа разсеяно тялото си и се зарадва, че там, където слънцето и вятърът не я бяха докоснали, кожата ѝ е бяла и нежна.

Никога не се беше разглеждала така. В замъка Бюли банята беше по-скоро делови въпрос, отколкото забавление. През лятото всички се потапяха, треперейки, в ледената вода на езерцето. През зимата се обтриваха с натопена в студена вода кърпа, при което често се налагаше първо да разчупят ледената коричка в дървеното ведро. При тези обстоятелства никой нямаше време да се разглежда обстойно гола.

Днес Франсис видя за първи път напълно разцъфтялото си тяло. Тя изстиска гъбата на рамото си и проследи капките, които се стичаха напред. Гърдите ѝ бяха високи и твърди, бели като сняг. Алън ѝ каза, че са прекрасни, а той сигурно разбираше от тези неща. Франсис плахо плъзна ръка по тялото си и си представи, че я милва Алън. Щом се оженят... Дали тогава ще е грешно да я докосва така? Досега не беше разбрала какво искаше да каже свещеникът, когато говореше за греховете на плътта.

— Лельо Гуен — попита внезапно младото момиче, — грешно ли е, когато позволиш да те докосне мъж?

Джанет Бюти захихика и скри лице с престилката си. По шията на Гуендолин избиха червени петна, очите ѝ смутено се отместиха настрани.

— Не подхожда на едно почтено момиче да задава такива въпроси — отговори строго тя.

— Искях да кажа, след като момичето му е дадено за жена — настоя Франсис.

Странно, но допълнението накара Гуендолин окончателно да загуби самообладание.

— Е — промълви едва чуто тя, — скоро ще имаш възможност да разбереш. Джанет — обърна се тя към момичето, — къде са новите дрехи на лейди Франсис?

Франсис съжали, че е смутила така старата дама. Все пак тя не беше омъжена и очевидно не ѝ подобаваше да знае подобни неща.

Франсис излезе от коритото и Джанет я зави в голяма кърпа. Девойката отиде при Гуендолин, прегърна я и разкаяно я целуна.

— Простете ми, лельо, моля ви. Не исках да ви засегна.

Гуендолин я побутна към пейката, поставена в близост до буйния огън.

— Първо се наяж, а после ще те облечем. Не искам да окапеш новата си рокля.

Франсис изненадано забеляза, че апетитът ѝ се е възвърнал. Надроби хляба в горещия бульон и заразглежда прекрасните нови неща, които Джанет разстилаше върху леглото: обшитата с дантели риза от най-тънък лен, корсет с банели, фуста от тъмночервена коприна и блестяща пола от черен брокат с подходящ корсаж.

След като се нахрани, Гуендолин и Джанет ѝ помогнаха да се облече. Франсис едва не се задуши, когато стегнаха корсета ѝ. Никога не беше носила такова нещо, пък и не беше нужно под правата всекидневна рокля от ръчно тъкан вълнен плат.

— Няма да мога да се движа — оплака се задавено тя.

Гуендолин кимна доволно.

— Крайно време е да се научиш да се обличаш и да се държиш както подобава на една лейди.

Тя подреди широките поли и се увери, че червената фуста не е съвсем закрыта от черния брокат. Ала дълбокото деколте на корсажа я накара да се намръщи. Гърдите на Франсис бяха повдигнати от корсета и блестящата тъкан подчертаваше белотата на кожата ѝ по начин, който се стори на Гуендолин твърде неприличен. Тя изпрати Джанет да донесе тънък дантелен шал, с който да прикрие дръзкото деколте.

Когато беше готова, Франсис се завъртя, за да огледа от всички страни скъпоценните си одежди. Разкошната брокатена пола, изпод която дръзко надничаше червената фуста, се димпеше на вълни около стройната ѝ фигура. Дългите ръкави обаче бяха толкова тесни, че Франсис изобщо не се осмеляваше да вдигне ръце.

— Прекрасна рокля, лельо Гуен! — извика въодушевено тя. — Приличам на булка!

Може би все пак щяха да ѝ позволят да се омъжи за Алън. Да, не можеше да бъде другояче. Доналд може да е бил против, но Гуендолин е успяла да го склони. Франсис огледа отражението си във водата и се оципа по бузите, за да поруменяят. Алън имаше да се чуди, като я види в тази разкошна рокля.

Обърна се и с изненада откри сълзи в очите на Гуендолин.

— Какво ви е, лельо?

— Толкова си млада! — Гуендолин преглътна с мъка и отвърна поглед. — Казах им, че си твърде млада, но те не поискаха да ме чуят... ах, детето ми, ти наистина си облякла венчалната си рокля. Заповядаха ми да те приготвя за сватба — за твоята сватба.

Франсис се хвърли към леля си и обви с ръце врата ѝ. Единият ръкав опасно изпраця.

— О, лельо, знаех си! Толкова се радвам, че успяхте да ги убедите да ми позволят да се омъжа.

— Да ти позволят? — Гуендолин се обърна като ужилена и погледна Франсис, сякаш имаше пред себе си някоя луда. — Да ти позволят? — повтори тя и лицето ѝ се разведри. — Слава на небето! Толкова се надявах да се съ согласиш. Това е желанието на лорд Геър и истинска благословия за клана, но аз дори не се надявах... Франсис, наистина ли искаш да се омъжиш за Хю?

— Хю? — Този път Франсис гледаше като безумна. — Да не сте полудели, лельо Гуен? Аз дадох дума на Алън.

Лицето на старата дама потъмня.

— Разбери, Франсис, това е било детско обещание. Нямах право да дадеш дума без съгласието на настойника си, а и Алън няма право да те иска.

— Точно това ще направи — изкрещя ядосано Франсис.

Прекрасната нова рокля я стягаше отвсякъде. Стори ѝ се, че се задушаваше и се втурна към вратата.

— Къде е Алън?

Джанет се опита да я задържи.

— Пусни ме! — изплака Франсис, обзета от паника. Нима всички в замъка се бяха обединили срещу нея?

Франсис отвори вратата с трясък... и видя пред себе си стражите и Доналд.

Тя се дръпна бавно назад, крачка по крачка, и също така бавно Доналд я последва. Гуендолин и Джанет не смееха да се помръднат.

Лицето на брат ѝ пламтеше от трудно удържан гняв. Очите му изпущаха стрели. Франсис сведе поглед и забеляза петната по тлъстия му корем. Доналд я сграбчи за раменете и я принуди да спре.

— Сега вече край! — изкрещя той. — Значи си дала думата си на онова хлапе, а? Кога най-после ще пораснеш? Онзи безделник искаше да се ожени за теб, само за да стане господар на Бюли. Надяваше се лорд Геър да обезнаследи собствения си син в твоя полза. Когато разбра, че се е лъгал, веднага хукна да се присъедини към войските на краля.

Студен камък притисна сърцето ѝ. Какво говореше Доналд? Не можеше да бъде вярно.

— Не ти вярвам! — изкрещя тя с цялата омраза, на която беше способна. — Ти лъжеш! — Опита се да се изтръгне от ръцете му, но той само стегна още повече хватката си. Тя разтърси глава, плитките ѝ се разплетоха и къдриците се разсипаха по лицето ѝ. — Това не може да бъде истина.

Доналд замахна и ѝ залепи оглушителна плесница. Франсис видя ръката му, но не беше в състояние да я избегне. Главата ѝ отхвъркна назад. Ушите ѝ забучаха, бузата ѝ пламна като огън.

— Така е по-добре. — Доналд прекъсна надвисналото в стаята мълчание и блъсна Франсис на най-близката пейка. — А сега ще мълчиш и ще ме слушаш. Твоят мил офейка.

— Не ти вярвам — повтори Франсис и захълца. — Алън ме обича. Никога не би ме напуснал. — Внезапно я прониза страшно подозрение. Понечи да скочи на крака, но Доналд я блъсна обратно върху пейката.

— Къде е той? — изпищя пронизително тя. — Ти си го убил, така е, нали? Ти и биячите ти.

Доналд подигравателно се изсмя.

— Да го убия? Защо да си давам толкова труд? Признавам, че си получи заслуженото наказание. Все пак се опита да те прелъсти. Ала когато лорд Геър му даде да разбере, че при никакви обстоятелства

няма да пренебрегне Хю, той се разбърза да се махне. Няма ли най-после да разбереш, Франсис? Той не искаше теб, искаше само Бюли.

Ръцете ѝ бяха студени като лед и тя ги притисна до пламтящите си страни.

— Не ти вярвам — прошепна с усилие тя.

После обаче си припомни какво ѝ беше казал Доналд: „Ти си наследница на Бюли и кланът ще приеме твоя съпруг за свой водач“. В едно Доналд беше прав: Алън започна да настоява за женитба, едва когато здравето на лорд Геър силно се влоши. Дали не се бе надянал на неспособността на Хю и на благоразположението, с което лордът се отнасяше към Франсис?

След завръщането му от Единбург, където бе следвал право, двамата бяха имали толкова малко време един за друг. Струваше ѝ се истинско чудо, че той се влюби в нея от пръв поглед. Тя отдавна си мечтаеше за него. А сега се оказваше, че е обичал само Бюли, не нея самата...

Доналд приседна с въздишка на пейката до Франсис и сложи ръка на рамото ѝ. После само с поглед прогони Гуендолин и Джанет от стаята.

— Престани да плачеш, Фан. Не си първата, измамена от някой безсъвестен прелъстител. — Той я смушка окуражаващо с лакът. — Нали не вярваш, че съм го убил? Смятам, че си го видяла да се движи свободно по двора на замъка. Затворих теб, но не и него. Трябваше да изчакам с освобождаването ти, докато той се качи на кораба и потегли. — Хвана я под брадичката и я принуди да го погледне в очите. — Не прави толкова тъжно лице, Фан. Хайде да се помирим, а? Съжалявам, че трябваше да те затворя, но го направих за твое добро. Искан да попреча на онзи мръсник да ти замайва главата с лъжите си. Не можех просто да го изгоня, все пак е член на семейство Камерън. Трябваше да почакам, докато тръгне по собствена воля.

Доналд се усмихна коварно.

— Кълна се в Бога, това никак не беше трудно. Дадох му малко пари и той веднага офейка. Толкова бързаше да се качи на кораба, че не си даде труд да се сбогува дори с лорд Геър. Сигурно има приятели при войниците, с които иска да се срещне.

— Дънкан и Санди — промърмори колебливо Франсис. Това сигурно беше истина, но останалото? Главата я болеше непоносимо и

не ѝ позволяваше да разсъждава разумно. — Веднъж го видях в двора — продължи унесено тя. — Значи наистина не си го убил. А тази сутрин го чух да си свирка...

Триумфална усмивка изкриви устните на Доналд. Каза си, че не бива да забравя да възнагради червенокосия коняр, който толкова добре бе изиграл ролята на Алън. Колко жалко, че момъкът не умееше да свирка, та му се наложи да подкупи още един! Но разходите си струваха, след като бе успял да заблуди опърничавата си сестра. Сега седеше до него и плачеше за изгубената си любов. Може би тъкмо сега беше моментът да ѝ разкрие всички предимства на блестящия си план.

— Слушай ме, сестричке — започна бодро Доналд. — Да не говорим повече за онзи вятърничав момък. Не си струва да се измъчваш заради него. Очаква те блестящо бъдеще! Ще станеш господарка на Бюли! Не заслужаваш чак такъв късмет, скъпа моя. А и Хю те обича.

Франсис усети как гърлото ѝ се стяга. Разбира се, че Хю я обичаше. Той обичаше всеки, който се държеше мило с него. Но как можеше Доналд да сравнява красивия строен Алън с тромавия Хю, чийто поглед беше празен и от носа му непрекъснато капеше? Не, това беше немислимо!

— Не го искам — отговори твърдо тя.

Въпросът беше решен. Внезапно Франсис се почувства уморена и изтощена до смърт. Имаше едно-единствено желание: да избяга навън, да се качи на зеления хълм, да се хвърли в тревата и да плаче, докато заспи. Как беше възможно Алън да я изостави с леко сърце и без дума за сбогом? Този въпрос никога нямаше да престане да я мъчи. Толкова обещания, целувки и нежности... А накрая това подло предателство!

Франсис втренчи поглед в бродерията на завесите. Ако започнеше да брой бодовете, това щеше да отклони мислите ѝ в друга посока. Закле се, че Доналд никога и при никакви обстоятелства няма да я види да плаче.

Брат ѝ се приведе към нея и тя се отдръпна отвратно.

— Толкова ли не разбираш? Не може да ти се случи нищо по-добро от женитбата с Хю.

Хю? Франсис почти го бе забравила. Защо Доналд говореше за Хю в такъв момент? Тя се облегна изтощено на стената и затвори очи.

— Върви си, Доналд. Сега не мога да мисля. Остави ме сама.

— Наследството...

— Изчезвай! — изкрещя невъздържано Франсис. — За бога, не можеш ли да мислиш за нищо друго, освен за злато и имоти?

Тя посегна към първата попаднала пред очите ѝ бронзова кана и я запрати към отсрещната стена.

Изплашена от шума, в стаята се втурна Гуендолин.

— Всичко е наред, Гуен — заяви с усмивка Доналд. — Просто имахме малък спор.

— Не е така — отговори задъхано старата дама. — Нищо не е наред. — Тя притисна ръце към гърдите си и тежко си пое дъх. — Идвам от лорд Геър. Той умира, Франсис. И иска да те види.

Огрени от трепкащата светлина на поставените около леглото свещи, предметите хвърляха страшни сенки по стените. Франсис отиде до прозореца, за да затвори дървените капаци, но лорд Геър я спря с безсилно движение на ръката.

— Остави ме да помириша степта — помоли едва чуто той. Гласът му беше отслабнал, ала все още звучеше властно и настойчиво.

Франсис остави капациите и приседна на столчето до голямото легло с балдахин. Лорд Геър протегна восъчнобледата си ръка, за да я помилва по главата, но не можа да осъществи намерението си. Ръката му се отпусна безсилно на рамото ѝ, лека като перце. Въпреки това Франсис имаше чувството, че я притиска огромна тежест.

— Ти винаги си била добро дете — пошепна лордът. — Толкова се радвам, че Доналд те доведе при нас.

Сълзи рукнаха от очите на девойката и намокриха белите дантели, подредени с такова усърдие от Гуендолин.

— Франсис...

Лорд Геър с мъка си поемаше дъх и думите излизаха от устата му бавно и накъсано.

— Надявах се... да минат още много години... преди да те помоля за това.

От свещите капеше восък. Внезапно през прозореца се втурна вятър, пламъчетата затрепкаха, а завесите пред леглото зашумяха.

— Хю... не е способен... — Дрезгавият шепот замря.

— Умря ли? — попита Доналд и пристъпи напред.

Лорд Геър направи заповеднически жест с измършавялата си десница.

— Бъди така добър да не ме заравяш, преди да съм умрял. — Замъгленият поглед на дълбоко хлътналите очи прониза Доналд. — А сега ни остави сами.

Заповедта идваше от мъж, свикнал да властва над клана си като истински крал. Доналд промърмори някакво извинение и побърза да се измъкне.

Лорд Геър даде знак на Франсис и тя затвори тежката дървена врата. После отново приседна до леглото на умирация.

— Франсис... — зашепна той дрезгаво, но с обичайната си властност. — Хю... не може... да държи клана... единен. Ще има... кървави битки. Нужна е силна ръка. Доналд си въобразява, че я има... Но той е глупак. Лорд Гленкърн иска да... присвои земите ни... А преди това... ще изпратят огнения кръст... и ще се хванат за оръжието.

Сякаш някой притискаше сърцето ѝ с ледена ръка. Наистина ли лорд Геър щеше да я помоли да се омъжи за Хю? „О, господи, не го допускай!“ — молеше се безмълвно тя.

— Ти си следващата... която има права върху... наследството. След Хю. Ти и той заедно... Всички би трябвало да го признаят...

Нощният вятър удряше в прозорците и виенето му сякаш внасяше в тихата стая виковете и болките на отминали времена и битки. В трепкащата светлина на свещите Франсис видя подпалени хижи и купи сено.

Лорд Геър ѝ махна да се приближи. Тя се приведе над лицето му, за да улови всяка дума.

— Доналд си въобразява... че владее Хю. — Дрезгав смях разтърси хлътналите гърди. — И теб също. Теб не може да командва, Франсис. Ти си... истинска Камерън. Господарката на Бюли. — Костеливите му пръсти се склупиха около китката ѝ. — Господарка на Бюли — повтори ясно и високо той. — Ще го направиш ли, Франсис? Ще вземеш ли момчето ми? Ще запазиш ли единството на клана?

Мислите се блъскаха лудо в главата ѝ. Виденията за смърт и пожари се смесваха със спомена за обещанието на Алън: „Ще остана и ще работя като управител на Хю, защото той има нужда от мене. Така ще можем да се оженим“. Но Алън вече го нямаше.

Тя нямаше да стане предателка. Нямаше да бъде като Алън!
Господарка на Бюли.
За да запази единството на клана.

Селският свещеник, дребен и тлъст, се изкачи с мъка по склона към замъка. После забърза към стаята на лорд Геър, следван от тихо хълцащата Гуендолин, и приготви всичко необходимо, за да даде последна благословия на умирация. Ала лордът направи заповеднически жест с ръка.

— Сега имаме... по-важна работа, отче — прошепна с усилие той.

Всичко стана толкова бързо, че Франсис нямаше време да размисли. Гуендолин и Джанет разресаха дългите плитки и гъстата черна коса се разсипа като копринена наметка по раменете ѝ. Това беше част от ритуала и трябваше да удостовери, че невестата отива девствена пред олтара. Хю беше измъкнат от леглото и облечен, докато слугите палеха свещите в малкия параклис.

Никой не се сети да намери факли, които според обичая трябваше да осветят пътя на Франсис от стаята на лорд Геър до параклиса.

Младото момиче слизаше в някакъв унес по грубите, изтрити от годините стъпала. Погледът му беше втренчен в двете свещи на входа на параклиса.

Гуендолин и Джанет подтичваха около нея, подръпваха роклята ѝ и шепнеха в ухото ѝ съвети, кой от кой по-излишни и неподходящи. Най-после Франсис решително им каза да престанат.

— След като вече се съгласих на тази женитба — заяви тя, — ще го направя, както аз искам. Лельо Гуен, Хю изобщо няма да забележи, че панделките на роклята ми са раздърпани. А ти, Джанет, не дрънкай непрекъснато за брачното легло.

Двете жени побързаха да я оставят на мира и тя закрачи сама към параклиса. Свещеникът я очакваше на входа. Хю беше отведен вътре от личния си слуга, който му беше помогнал да се облече. Уплашените детски очи изгледаха с почуда влизащата Франсис.

— Фани, какво правят с мен? — попита плачливо той. — Защо плачеш, Фани? Какво става тук? — Неразбираемите събития от

последния час го бяха стреснали до смърт.

Франсис го погледна и в сърцето ѝ се надигна съчувствие към бедното момче. Въпреки възрастта и външната си зрелост, той беше само едно дете, което иска да бъде утешено.

Вече не ѝ беше трудно да улови ръката му и да се усмихне.

— Сега трябва да пазиш тишина, Хю — проговори меко тя. — Нищо не се е случило. Прави, каквото ти казва този добър човек. После ще ти дадат сладкиши и ще те пуснат да видиш баща си.

По време на кратката церемония Франсис непрекъснато усещаше присъствието на Доналд зад гърба си. Брат ѝ стоеше като паметник в тъмното, но погледът му я пронизваше.

Свещеникът произнесе последните думи и затвори библията.

— Толкова необикновено — пошепна той. — Никога не съм извършвал подобна венчавка. Но щом лорд Геър желае така... — Дори за миг не би му хрумнало, че може да се възпротиви на желанието на господаря си. Изпълни последната молба на умирация и побърза да се върне до леглото му.

Франсис и Гуендолин го последваха. Лелята поиска Хю също да дойде с тях, но момъкът се уплаши още повече и жално се разхленчи. Франсис го изпрати в залата и му заповяда да чака там.

Лорд Геър се беше унесъл в неспокоен сън и се събуди едва на зазоряване. Огледа се и впи поглед в лицето на Франсис.

— Направихте ли го? — попита безизразно той.

Франсис вдигна ръка. На пръста ѝ блестеше огромният смарагд на рода Камерън.

Лорд Геър закима с глава.

— Хайде, идвайте, кучи синове! — изхърка той. — Вземете си плячката! — Главата му падна на възглавницата.

Това беше старият боен вик на рода Камерън.

Свещеникът се приближи до леглото, мърморейки недоволно, че е голям грях да се изправиш пред лицето на Създателя с такъв езически вик на уста. Настоя лорд Геър да се разкае, но Франсис го спря с уморено движение на ръката.

— Старанията ви са напразни — обясни глухо тя. — Лорд Геър е мъртъв.

Младата жена отиде до прозореца и се загледа навън. На изток вече се развиделяваше. Слънцето, което се издигаше като златно

кълбо, осветяваше и отдалечаващия се на юг военен кораб...

Много от дивите планинци на борда на тежко натоварения платноход, който плаваше към Флашинг, говореха само галски и бяха толкова болни, та им се струваше, че е настъпил последният им час. Бяха толкова заети със себе си, че никой не обръщаше внимание на червенокосия момък, жалкото състояние на който беше причинено не толкова от морската болест, колкото от зеещата на челото му рана. Минаха цели два дни, преди Дънкан Дю да забележи, че Алън също е на борда.

От този ден нататък двамата мъже от рода Камерън се грижеха трогателно за приятеля си. След още два бурни дни платноходът достигна Флашинг.

Слизането от борда, както и цялото предприятие, се оказва изключително трудно, тъй като новите войници говореха само галски. Прибави се и обстоятелството, че повечето бяха груби момци — дребни селяни или крадци на добитък — и никога през живота си не се бяха качвали на кораб. Затова сега отказваха упорито да слязат в малките лодки с гребла, които трябваше да ги отведат на сушата.

Капитанът тичаше като побеснял от носа до кърмата, крещеше заповеди на английски, от които нямаше никаква полза, подсилваше ги с окуражаващи удари с тъпата страна на меча, което обаче даде на планинците повод да се разбунтуват.

Внезапно военният забеляза, че в другия край на кораба бъркотията малко се е уталожила. Загледа се смаяно натам и проследи как едно червенокосо момче с прясна рана на главата ръководеше с резки заповеди спускането на мъжете в лодките. Той приседна доволно на едно руло въжета, отпи глътка силна ракия и остави новобранеца да свърши неговата работа.

— Ако и на бойното поле съумееш да се справиш така добре с тия приятелчета, скоро ще получиш добър пост — заговори признателно той, след като всички бяха разпределени по лодките. — Как се казваш?

Като чу името на момчето, изглежда си спомни нещо.

— Алън Камерън — повтори той. — Май някъде тук имам писмо, което се отнася до теб. — Разрови джобовете си и го намери. —

А, да, трябва да те взема под арест и да те заведа окован при полковник Мъри.

С явно съжаление капитанът повика стражите и ги накара да сложат белезници на ръцете и краката на Алън. Та момъкът изобщо не прилича на убиец, мислеше си той. Но не можеше да си позволи да настрои срещу себе си роднината на полковника.

ТРЕТА ГЛАВА

В планините, 1596 година

Франсис спря за миг пред излъсканото стоманено огледало край вратата, за да хвърли изпитателен поглед в него, както правеше всяка сутрин, след като преди три години бе станала жена на Хю и господарка на Бюли. Все още в замъка нямаше нито едно истинско огледало, но и никоя почтена жена не използваше подобни суетни глезотии, както непрекъснато я поучаваше Гуендолин. Беше напълно достатъчно сутрин да се убеди с кратък поглед дали колосаната яка на врата ѝ е чиста и косата е грижливо подредена под лененото боне, което носеха омъжените жени. Както винаги под снежнобялата шапчица надничаха няколко черни къдрици и Франсис ги забодеше с опитна ръка.

Обикновено тя извършваше този утринен ритуал в движение, защото всекидневните задължения я държаха непрекъснато в напрежение. Трябваше да обикаля арендаторите, да надзирава момичетата на станове, да разпределя запасите, предавани от наемателите, да се грижи за Хю и да води сметките на имението.

Къде остана безгрижното младо момиче, което бродеше по хълмовете в износената си вълнена рокля и винаги, когато му се удаваше случай, се измъкваше навън от тесните стени на замъка. Три години отговорност за благото на поверените ѝ хора бяха превърнали дръзкото девойче в тиха, бледа, усърдна домакиня, по лицето на която вече се бяха изписали първите тревожни бръчици.

Лицето ѝ се беше издължило още повече и Франсис съзнаваше отлично, че в едно истинско огледало нямаше да види и следа от свежия тен и искрящия поглед, заради които Альн многократно я беше дразнил. „Огнена главица“ — наричаше я често той...

Альн... Странно колко болезнена беше мисълта за неверния любим. Не бе чула нищичко за него, откакто беше заминал преди три години и я бе оставил сама с умиращия лорд и слабоумния му син.

Франсис стисна устни и обърна гръб на отражението си в огледалото. Какво значение имаше, че ако Алън се върнеше сега, тя нямаше да му предложи особено приятна гледка? Той явно не се интересуваше ни най-малко от нея, иначе нямаше да я изостави в таква притеснено положение. Тя се бе примирила с участието си. Чувстваше дори известно удовлетворение, че управлява толкова добре замъка и имотите, завещани ѝ от лорд Геър заедно с грижите за Хю. Но днес...

Отново беше лято. Един от онези редки слънчеви дни, които по-рано прекарваше с Алън по хълмовете. Тя огледа отново образа си в огледалото и сякаш се видя стара и посивяла. Каква беше тя всъщност? Нито момиче, нито жена, нито пък вдовица. Може и да съм омъжена, каза си тя, но нямам мъж. Да ме вземат дяволите, ако позволя да ме погребат, без да съм живяла!

Гуендолин седеше с бродерията си на любимото си място в залата под един от високите тесни прозорци. Щом я видя, Франсис внезапно бе обзета от съжаление. Гуен беше остаряла в Бюли. Беше се пожертвала за семейството. Първо беше отгледала Хю и Франсис, после бе седяла до леглото на болния си брат.

— Отивам на торфището — каза Франсис. — Сигурно скоро ще свършат. Днес грее слънце и ездата ще ми се отрази добре. Не бихте ли желали да ме придружите, лельо Гуендолин?

Старата дама се усмихна унесено и с обичайния си жест притисна ръка в кръста си.

— Не, дете. Нали знаеш, след тази дълга зима и хладната и влажна пролет усещам всяка кост по тялото си.

— Още едно основание да се възползваш от слънцето, което се появява толкова рядко — настоя Франсис, макар че не изпитваше особено желание да се съобразява с уморения тръс на затлъстелия жребец на Гуендолин.

— Не, трябва първо да завърша тази възглавница. — Гуендолин вдигна гергефа си и показа на Франсис дребната шарка, изобразяваща птици и цветя. — Защо не вземеш Хю? Той ще се радва да пояди.

— Не. — Франсис се приведе и целуна Гуен по бузата. — Днес по изключение няма да играя ролята на бавачка. Ако Хю има нужда от чист въздух, нека излезе с някой коняр.

Не искаше да бъде безсърдечна, а и знаеше колко е привързан Хю към нея. Ала празното му дърдорене и необходимостта да наблюдава всяка негова крачка щяха да развалят прекрасния ден и да се стоварят върху гърба ѝ като огромна тежест. Ако трябваше да води коня на Хю за юздата, това щеше да вгорчи цялата ѝ радост от ездата.

Гуендолин въздъхна, но не възрази нищо и Франсис побърза да се измъкне. В сърцето на старата дама се надигна чувство на вина. Момичето беше само на деветнадесет години. Може би тя и Геър бяха сложили на раменете му твърде тежък товар? Само за една нощ Франсис трябваше да стане възрастна и да поеме отговорността за целия клан. Но какво друго можеха да направят?

Все пак не беше честно, замисли се потиснато Гуендолин. Междувременно Франсис трябваше да носи дете на гърдите си, друго да се е хванало за полите ѝ, а не да язди из полята като мъж и да се занимава със задачите на управителя. Това щеше да отклони мислите ѝ от... О, не, Гуендолин дори не се осмеляваше да изрече името му.

Дано в слуха нямаше нищо вярно. Защо беше нужно Алън да се връща, след като беше минало толкова време? Цели три години не бяха чули нито дума за него. Ами ако наистина бе решил да се върне? Какво щеше да направи Франсис? Ако бракът ѝ беше истински и имаше деца, те щяха да заемат цялото ѝ внимание и да я предпазят от изкушение. Но така, както стояха нещата...

Гуендолин отново въздъхна и мрачно се наведе над гергефа си. Сигурно беше грешка, че оставиха Франсис и Хю да живеят един до друг като брат и сестра. От друга страна обаче, Хю надали беше в състояние да създаде дете.

Франсис можеше да каже на Гуендолин, че Хю изобщо не е годен да стане баща. Единственото добро нещо в безутешния ѝ брак беше, че той е изостанал не само умствено, но и физически. Той възприемаше Франсис като един вид бавачка, която обичаше с цялото си сърце, следваше я на всяка крачка и гордо ѝ показваше красивите цветя и камъчета, които бяха цялото му богатство. Никога досега не бе повдигнал възражение срещу отделните спални.

Макар и да страдаше от принудителното си монашеско съществуване, Франсис все пак се радваше, че Хю никога не бе

настоял да осъществи съпругеските си права. Междувременно ѝ беше станало ясно, че съпругът ѝ ще си остане десетгодишно момче до края на живота си. Само при мисълта, че може да дойде в леглото ѝ, започваше да ѝ се гади.

Не, в тази прекрасна сутрин тя не копнееше за присъствието на Хю. Птиците по небето пееха с пълно гърло, поляните и дърветата се зеленееха, всичко беше чисто и свежо. Но какво щеше да стане после? Кой би могъл да утоли копнежа на тялото ѝ?

Франсис пришпори кобилата си. Онова, от което се нуждаеше сега, беше един бърз галоп. Нищо чудно, че трепереше от нетърпение. По цял ден беше затворена и умираше от скука. При следващата доставка на жито за Инвърнес щеше да замине с колите и да си купи няколко книги. И всеки ден щеше да излиза на езда...

— О, божичко! — произнесе гласно Франсис и кобилата забави ход. — Това ли е всичко, което мога да очаквам от живота?

Обзе я дълбока тъга. Само след няколко години щеше да изглежда като Гуендолин, само дето нямаше да държи в ръце гергеф, а томче със стихове.

По същия начин можех да прекарам целия си живот и в затвора, каза си обезкуражено младата жена. Като бедната кралица Мери, която англичаните бяха обезглавили. Осъждането на шотландската кралица Мария Стюарт беше една от ужасяващите истории, с които беше израсла. Днес вече ѝ се струваше, че годините на пленничество са пострашни от самото обезглавяване.

Но някъде дълбоко в себе си Франсис знаеше, че няма друг изход, освен да се примири със съдбата си. Макар че що за съдба беше това! Съпруга ли беше? Не! Не беше и водач на клана. Фактът, че е жена, не ѝ позволяваше да бъде. Въпреки това играеше и двете роли и спазваше всички наложени ѝ от тях ограничения. Какво можеше да направи? Да си вземе любовник? Немислимо, да не говорим за това, че надлъж и нашир нямаше подходящ мъж.

Франсис отново пришпори кобилата си. Когато достигна първата група на вадещите торф, тя вече се беше съвзела и отново влезе в ролята, която се очакваше от нея: господарка на Бюли и законна представителка на слабоумния си съпруг.

Тежкият труд по ваденето на торфа беше свършен. Мъжете се бяха върнали по нивите си, а натрупаните чимове торф се сушаха на

слънцето. Преди две седмици отделните чимове бяха наредени по традиционния начин: първите три бяха поставени така, че да образуват нещо като палатка, а четвъртият се слагаше отгоре като покрив. Сега жените нареждаха полусухите парчета така, че тежестта им да изстиска от торфа и последните капчици вода. Ако времето се задържеше слънчево до края на седмицата, торфът щеше да изсъхне напълно и селяните можеха да го натоварят на каруците.

Това беше и предлогът Франсис да излезе днес на торфището. Стар обичай беше владетелите на замъка да предоставят на хората впрегатни животни, защото торфът беше тежък. Като ответна услуга всеки селянин предаваше определена част от торфа си в замъка, за да има с какво да се топят господарите.

Веднъж Франсис беше чула, че долу, в равнината, в богатите имения имало толкова много и толкова дебели дървета, че собствениците им се отоплявали с дърва през цялата година. Франсис дори не можеше да си представи, че в Бюли биха могли да горят дърва. По степните хълмове на платото растяха твърде малко дървета и всички се грижеха всеотдайно за тях, за да издържат дългата зима. Дървото се използваше за греди и дръжки на инструменти и в никакъв случай не за горене. Пък и нима огънят без торф топлеше истински?

Франсис открай време обичаше веселото настроение по време на събирането на торфа. В действителност присъствието ѝ тук горе не беше абсолютно необходимо. Жените отлично знаеха какво трябва да направят, а ако им трябваха впрегатни животни, щяха да изпратят човек в замъка.

Франсис беше дошла, защото сред смеещите се и бърбреци жени, които бяха вдигнали високо полите си и мъкнеха торфените чимове, облени от топлото слънце, се чувстваше като на празник. За много от тях тези два или три дни бяха първият удобен случай през новата година да се измъкнат поне за малко от опушените си хижи. Събирането на торфа им беше като детска игра, защото повечето жени влачеха без усилия тежките ведра с вода чак от извора в двора на замъка, а през зимата носеха на добитъка тежки бали сено през снега и леда.

Франсис поздрави жените с усмивка и назова няколко по име, но днес не ѝ беше до приказки. Достатъчно ѝ беше да седи на гърба на коня и да наблюдава как си вършат работата.

Разголените ръце и крака на жените блестяха на слънцето, избелелите от пране дрехи представляваха само заглушени цветни петна сред кафеникавата степ. Някои работеха и пееха, ала повечето използваха удобния случай да си разменят последните селски клюки. Подхвърляха си шеги, веселият им смях отекваше в околните хълмове.

Защо и сега не съм доволна, помисли си Франсис при вида на тази весела идилия. Трябва да бъда щастлива, че ми позволиха да живея тук и не ме омъжиха някъде далеч. Тази мисъл я помири с нещастния ѝ брак, който беше причината да остане тук, в любимата си долина.

Помири я, но само до известна степен.

— Бог с вас, лейди Франсис! — извика Мораг, жената на Тамъз Ойг, който беше слязъл на юг с полковник Мъри и останалите. — Най-малкото ми момче пак има треска, също като миналия месец. Ще наминете ли покрай нас на връщане?

Франсис обеща, че още същата вечер ще изпрати на детето една от билковите отвари на Гуендолин.

Приблужи се и друга жена и помоли Франсис за извинение, че мъжът ѝ не е излязъл на полето. Бил много болен.

Друга млада жена на име Елъсед гордо показа на Франсис блестящия червен цвят, който беше успяла да постигне при боядисването на вълната с прибавяне на щипка енювче.

— Това не е чак толкова важно — подразни я Шонад. Тя избухна в смях, приглади полите си и се провикна с добродушна ирония: — Елъсед се смята за изискана дама като лейди Франсис, която по цял ден седи на възглавница и бродира, докато ние, бедните душици, се скъсваме от работа.

Франсис не можеше да приеме подобна закачка. Тя скочи от седлото и пристъпи към Шонад.

— Значи, ти мислиш, че ние горе в замъка седим по цял ден и не вършим нищо? Ей сега ще ти дам да се разбереш, Шонад. Колко чима торф можеш да наредиш, преди слънцето да се е скрило зад Дяволската шапка?

Двете застанаха една до друга и се заеха с нова купчина, а другите весело заръкопляскаха.

Работата беше доста по-трудна, отколкото я помнеше Франсис. Май през последните три години се беше изнежила. Няколко кичура коса се изплъзнаха от бонето и залепнаха за изпотеното ѝ лице.

Само след час тя свали горната си пола и корсажа и продължи да работи по долна риза, както правеха всички жени. Въпреки всичко физическата работа ѝ доставяше удоволствие. Франсис се наслаждаваше на острия мирис на пресен торф и степни треви. В продължение на половин час работи като самозабравила се, влагайки всичките си сили в желанието да надмине Шонад.

Така я завари Доналд — покрита с прах, засмяна, с развени коси и затъкнати в колана поли като селянка.

Внезапното замлъкване на заобиколилите я жени ѝ показа, че нещо не е наред, Франсис хвърли последното парче торф върху високия куп и с въздишка се надигна.

От гърба на едрия жребец, необходим за натежалото му тяло, я гледаше несъщият ѝ брат. Той беше препуснал насам право през торфеното поле, без да го е грижа, че е преобърнал няколко грижливо наредени купчини. Жените се оттеглиха мълчаливо и оставиха Франсис сама с Доналд.

— Така значи! — Гласът на Доналд преливаше от презрение. — Да не би господарката на Бюли да си прекарва времето по този подходящ начин? Но ти открай време си имала предпочитания към селския живот, така ли е, мила сестрице?

Той я огледа дръзко и Франсис смутено осъзна, че стои пред него полугола. Ала нищо във вида ѝ не издаде смущението ѝ.

Тя отговори невъзмутимо на погледа му и издържа, докато Доналд отвърна очи. В течение на изминалите три години се беше научила, че при такива битки с очи Доналд винаги предпочита да се оттегли. Въпреки това не ѝ беше лесно с него. В началото той бе изказал намерение да остане в Бюли и да управлява имението, макар и на заден план. Но Франсис успя скоро да се справи с него. Доналд мразеше оскъдния живот в планината. Франсис му обеща щедра издръжка — повече, отколкото можеше да си позволи — и той потегли доволно надолу към равнината, за да прекарва времето си в Единбург в пиене и игри.

Два или три пъти годишно той се появяваше в Бюли, най-често, за да поиска още пари. В началото Франсис отстъпваше на желанията му. После започна да му показва арендните книги с надеждата да събуди разума му, защото от тях ставаше ясно, че не може да намери повече пари. Накрая се задоволи да посреща исканията му с втрепен, непоколебим поглед, на който той не можеше да се противопостави.

— Ако поискаш повече пари — беше му казала направо при последното му посещение, — ще престана да те издържам. Има една граница, която не бих прекачила, дори за да се отърва от теб.

Тогава Доналд се предаде и отстъпи. Парите му се изпращаха на всеки три месеца и Франсис беше започнала да вярва, че брат ѝ най-после ще престане да я безпокои. Дали сега не беше дошъл, за да я изпита? Не беше много сигурна. Затова продължи да го гледа мълчаливо, отбелязвайки новите опустошения по лицето му, причинени от безпътния живот.

Съдбата не се беше отнесла благосклонно към Доналд. Още по времето на смъртта на лорд Геър той беше тлъст мъж на средна възраст и приличаше на мекотело. Сега очите му бяха помътнели от пиенето и ръцете му трепереха.

Не за първи път Франсис се възмути до дън душа, че изискванията на тази жалка личност просто обезкървяват Бюли. Когато за първи път понечи да го изгони от дома си, Доналд заплаши да се върне с всички привърженици на Мъри и заедно с Лаклан Камерън да оспори наследството на Франсис и Хю. Тогава тя му даде известна сума и го убеди да се откаже от плана си и да заживее в Единбург. Междувременно Лаклан беше остарял, синовете му бяха слезли на юг, за да търсят щастието си и на Доналд нямаше да му е толкова лесно да я изнудва.

Може би Доналд изобщо не осъзнаваше настъпилата промяна. Пристигаше с коня си наред царството ѝ, сякаш лесно можеше да осъществи някогашните си заплахи.

Само да се опита да пусне корен в дома ми, каза си мрачно Франсис. Като нищо ще се стигне до някоя злополука.

Побиха я ледени тръпки. Исусе, как можа да си помисли такова нещо! Нима беше готова да го убие? Не, в никакъв случай, само малка злополука, колкото да го сплаши...

Ала мисълта заседна в главата ѝ и тя внезапно осъзна колко се е променила през последните три години. Младото момиче оттогава нито за миг не би помислило колко лесно може да пострада човек, непознат с живота във високото плато. Откакто беше господарка на Бюли, се бе научила да мисли като мъж.

— Както винаги си възхитена да ме видиш, нали, сестричке? — прекъсна мълчанието Доналд. — Ако можеш да се откъснеш за малко от това просташко удоволствие, бих те помолил да се върнеш с мен в замъка. Имаме да обсъдим важни неща. — Той обърна коня си и потегли по пътеката, без да дочака отговора ѝ.

За момент Франсис се изкуши да не му обърне внимание и да прекара целия ден на открито, както го беше замислила. Но каква полза? Все някога щеше да се върне в замъка и да се изправи срещу него. По-добре да свърши тази работа веднага. Първо обаче трябваше да успокои жените. Твърде често бяха преживявали последствията от посещенията на Доналд. Последствия, които правеха трудния живот на селяните в долината още по-тежък.

Франсис обърса с ръка сгорещеното си чело и сравни двете купчини торф. Тази на Шонад беше по-висока от нейната. Тя се усмихна и протегна ръка на жената.

— Ти спечели, Шонад. Само забравихме да се уговорим за наградата. Какво ще кажеш за бъчвичка бира от избата на Бюли? Кажи на баща си да дойде да я вземе.

Бодрият ѝ тон постигна желаното въздействие. Жените я наобиколиха и през смях започнаха да я поздравяват. За изненада на Франсис, Шонад сведе поглед и се поколеба да приеме предложената ѝ ръка.

— Облогът не беше честен — каза тихо тя. — Бях започнала да се уморявам... Ако бяхме довършили куповете, ти щеше да ме надминеш, лейди Франсис.

Младата жена се усмихна. По този начин селянката се опитваше да изрази съчувствието си, поради внезапното появяване на Доналд.

— Е, не успяхме да ги завършим. Но ти заслужи честно бъчвичката с бира. Сега коя от вас ще ми помогне да се кача на седлото?

Преди няколко години тя щеше да се метне без чужда помощ на издръжливото си високопланинско пони. Днес обаче, като господарка на Бюли, трябваше да язди дългокрака английска кобила с дамско седло.

По време на обратния път Франсис се опитваше да открие причината за внезапното появяване на Доналд. Ала не стигна до задоволителен резултат. Вероятно го бе довела липсата на пари. Дали да му даде? Не, този път не, закле се твърдо тя. Простият и монотонен живот в замъка Бюли щеше скоро да го прогони. Ако не, тя щеше да подпомогне малко съдбата.

Ала решителността ѝ силно се разколеба, когато влезе в залата. След като очите ѝ се настроиха от ярката слънчева светлина към царящия във вътрешността на замъка полумрак, тя видя Хю. Той беше приседнал на една дървена пейка и главата му висеше безсилно настрана. Гуендолин седеше в креслото си и кършеше ръце.

Франсис прекоси залата и се приведе към съпруга си, който трепереше с цялото си тяло.

— Какво е станало, Хю? Да не те е обидил някой? — Тя забеляза празните му ръце и извика: — Къде ти е куклата?

— Доналд я взе — отговори с усилия Хю и захълца. След малко изтри с юмрук подутото си, мокро от сълзи лице. — Доналд казва, че трябва да се науча да бъда мъж. Вече не бивало да играя с кукли. Трябвало да играя с теб. Но аз... — Ридания разтърсваха едрото тяло. — Казах му, че си излязла на езда, без да ме чакаш. Той иска да те направя моя жена и казва, че тогава нямало да ме оставяш сам. Какво иска да каже, Фани? Нима ти не си моя жена?

При тези думи Франсис се уплаши, макар че Хю очевидно не съзнаваше какво говори.

— Франсис... — Гуендолин побърза да се притече на помощ на възпитаника си и сложи ръка на рамото ѝ. — Той е още дете. Не знае какво говори. Само повтаря онова, което му е внушил Доналд.

Франсис се усмихна измъчено.

— Да не мислиш, че не знам? Просто...

Тя не довърши изречението си, защото Хю възбудено я задърпа за полата. Нима можеше да облече в думи изпълващите я чувства? Първо великолепната, безгрижна утрин в торфището, после

отрезвяващото завръщане, което отново ѝ напомни, че е обвързана до края на живота си с един малоумен...

Но Хю не беше виновен. Тя му се усмихна окуражително.

— Спокойно, Хю. Аз отдавна съм твоя жена. Няма за какво да се тревожиш. Доналд ще ти върне куклата. Ей сега ще ида да поговоря с него.

Ала Франсис не можа да сдържи обещанието си.

— Хвърлих куклата в огъня — заяви невъзмутимо Доналд.

— Какво си направил? — Франсис прекоси с ядни стъпки малкото помещение. — Как се осмеляваш да се домъкнеш тук и да...

— Да поемеш грижата за Хю — допълни подигравателно Доналд. Той се ухили и се отпусна на креслото. — В Единбург разговарях с един приятел. Той е адвокат и е в услуга на Гленкърн.

Франсис спря като закована. Гленкърн! Властният и богат граф отдавна беше хвърлил око на земите на Бюли. Мощта му нарастваше от година на година, той присъединяваше към имотите си клан след клан, при което средствата му невинаги бяха почтени. След смъртта на лорд Геър Франсис знаеше, че ако при Камерънови се стигне до открити сблъсъци за наследството, Гленкърн ще се възползва от първата благоприятна възможност.

— Да, да, Гленкърн. — Доналд беше наблюдавал с коварно задоволство пребледняването на Франсис. — Веднага си казах, че сигурно помниш този човек. Приятелят ми ме просвети как стоят нещата. Когато водачът на клана не е в състояние да поеме управлението в свои ръце, защото е още дете или... — Усмивката му стана още по-широка. — ... слабоумен идиот, короната има право да му определи настойник.

— Хю не е слабоумен идиот — изкрещя Франсис. — Той е само малко бавен. Освен това има мен.

— Жена-настойник? — изсмя се подигравателно Доналд. — Не ме карай да се смея. Сигурно ще ти е много трудно да докажеш душевното здраве на съпруга си пред съда. Особено ако се държи като днес сутринта, когато му взех куклата.

— Нарочно си го направил! — изкрещя разярено Франсис. — Хю беше доволен и щастлив, докато двете с леля Гуен се грижехме за

него.

— Знам, знам, скъпа сестричка. Само се надявам да докажеш това достатъчно убедително пред съда, който ще свика Гленкърн. Как мислиш ще се представи Хю, ако го отведат в Инвърнес и го затворят заедно с другите луди, докато стане време да се гледа делото му?

Франсис притисна с длани пламналите си бузи и отчаяно се опита да намери изход от създалото се положение.

— Само не разбирам каква изгода имаш от това ти, Доналд — прошепна тя. — Какво ще стане с издръжката ти, ако Гленкърн поеме Бюли?

— Сигурен съм, че ще се споразумея с него.

— Имам впечатление, че вече си го направил — отсъди горчиво Франсис. — Той те е подкупил, за да обявиш Хю за луд и да участваш в нечестната му игра. Тъй като аз съм само жена и Хю няма наследник, замислите ви изглеждат лесноосъществими. Но нима наистина смяташ, че Гленкърн ще бъде по-щедър от мен? Не бъди глупак, Доналд. Аз изстисках от Бюли всичко възможно и го дадох на теб. Гленкърн със сигурност няма да го направи.

— Може и да си права — кимна замислено Доналд. — Тогава двамата с теб трябва да намерим някакво разрешение. Имам дългове и Гленкърн обеща да ги изплати. Ако го направиш ти...

— Колко?

Той назова сума, двойно по-висока от годишната му издръжка.

— Нямам толкова, Доналд. Почакай да мине жътвата. — Ала това беше само празно обещание. Единственият изход беше да продаде земя. Но какво щеше да стане тогава с наемателите?

— Щом трябва да чакам, ще остана тук — отговори с подчертано спокойствие Доналд. — Това ми е много удобно... особено сега.

— Какво искаш да кажеш?

Доналд прехапа устни и прокле на ум невниманието си. Очевидно слуховете за завръщането на Алън не бяха стигнали до Франсис. Във всеки случай, стига хората на Гленкърн да не допуснеха някоя грешка, тя щеше да узнае за това твърде късно. Дотогава трябваше да я залъгва.

Той се засмя смутено.

— Ами много просто. Ще остана тук, защото кредиторите от Единбург са по петите ми. — Той се опря с дебелиите си ръце на

креслото и направи опит да изглежда внушителен. — Помисли за онова, което ти казах, сестричке. А аз ще отида да си поговоря с Хю. Знаеш ли, Фани... — Той млъкна и тлъстото му лице се разкриви от коварна усмивка. — Сигурен съм, че все ще намериш начин да събереш парите.

Остатъкът от деня Франсис прекара наведена над арендните книги от последните три години. След смъртта на Гиливрей тя водеше счетоводството сама. Правеше го с удоволствие, защото заниманието не беше чак толкова досадно, колкото домашните задължения. Освен това спестяваше една заплата. Хората, които умееха да четат и пишат, струваха скъпо.

След като часове наред бе търсила начин да удовлетвори прекалените искания на Доналд, тя затвори книгите и се облегна обезкуражена на стола си. Нищо не можеше да направи. Дори в добри години приходите на замъка идваха най-вече от арендните вноски, плащани в натура. Част от вълната и добитъка продаваха на пазара в Инвърнес. Оттук идваха сребърните монети, които пращаше на Доналд. Другата част от вноските оставаше в замъка и се използваше за домакинството. Зимните месеци бяха дълги и сурови и също изискваха значителни средства за преживяване.

В лоша година обаче, Франсис намаляваше арендните вноски. Нещо повече, тя разпределяше между бедните дребни селяни част от храните, които беше получила като арендни вноски. Ако сега увеличиш арендата, селяните щяха да гладуват. Количествата месо и вълна, които носеха необходимите на Доналд пари, в никакъв случай не биваше да бъдат увеличени. Не можеше една ливада, на която няма място и за десет овце, да изхрани двадесет, а измършавелият през зимата добитък нямаше как да се превърне за една нощ в едри и здрави говеда, годни за продан.

Дълго след настъпването на вечерта Франсис отмести с въздишка арендните книги и духна димящия фитил, който си позволяваше да запали вечер.

— Не е възможно — повтори тя. Прозина се, протегна се и потърка парещите си очи. За сън не биваше и да се мисли. Заплахите на Доналд не излизаха от главата ѝ.

Дали щеше да стои и да гледа бездейно как Гленкърн завзема Бюли? Това променяше плановете ѝ из основи. Вече не можеше да става и въпрос за „злополука“, която да го прогони обратно в Единбург. Трябваше да спечели време, да го убеди, че му е по-изгодно да остави имота под нейно ръководство. Но как да го направи?

Търсейки отговор на този въпрос, тя се качваше нагоре към спалнята си. Нямахше нужда от свещ, за да намери пътя, защото познаваше всяко стъпало, всяка извивка на коридора. Стигна в стаята си, без да събуди никого.

След смъртта на лорд Геър тя бе отказала да се настани в голямата му спалня, защото открай време не харесваше помещението. Вместо това обзаведе стаи за себе си и Хю в новото крило. Свързаните едно с друго помещения правеха брака им да изглежда нормален, макар всеки в замъка да знаеше, че съпрузите спят разделени.

Стаята на Франсис беше обзаведена скромно: голямо легло с балдахин, скрин за дрехите, леген и кана за миене на масичката до стената. Малкото ѝ скъпоценни книги бяха прибрани дълбоко в скрина, за да не ги намери Хю, който от време на време влизаше в стаята ѝ, да не се заиграе с тях и да ги скъса.

Тази вечер Франсис беше твърде уморена, за да отключи шкафа и да подреди нещата си вътре. Не можеше да си позволи и слугиня при тази непрекъснатата битка за запазване на имота и задоволяване капризите на Доналд. Момичето, което се грижеше за Гуендолин, переше и гладеше и нейните дрехи. Всичко останало вършеше сама.

Тази вечер младата жена не си направи труда дори да запали свещ. Съблече се в тъмното, нахвърля дрехите на един стол и набързо изми лицето си с мокра гъба. Студената вода я накара да потрепери и тя побърза да се пъхне под завивките.

— Франсис?

Сънният глас, който дойде от другия край на леглото, я накара да се вкамени. Побиха я ледени тръпки. В следващия миг се отпусна, защото позна гласа на Хю. Бедното момче! Сблъсъкът с Доналд го беше уплашил до смърт и сега беше потърсил убежище и утеха в нейното легло.

— Франсис! — Гласът му прозвуча доста по-силно, а мускулестата ръка, която обгърна рамото ѝ, със сигурност не беше на

малко момче. — Доналд ми каза да те чакам тук. Каза ми и какво да направя. Да ти покажа ли?

Франсис се опита да го отблъсне. Напразно. Вдърви се от отвращение, усетила как голото мъжко тяло се притиска до нейното.

— Вече знам какво правят женените хора — шепнеше усърдно Хю. — Доналд ми показва. Ние не сме знаели как, Франсис.

Той опипа несръчно бедрата ѝ и залепи влажна целувка на врата ѝ.

Франсис се хвърли настрана и заби лакът в ребрата му. Хю изпищя изненадано и я пусна. Франсис се отдръпна в края на леглото и се уви до брадичката.

— Не може така, Хю. Не бива да спиш в леглото ми, наистина не бива.

Дали беше успяла да го вразуми с острите си думи? Скърцането на леглото издаде, че той отново се приближава. Франсис не издържа и скочи от леглото.

— Не! Почакай, Хю! — С треперещи ръце тя запали една свещ.

При вида на обляното в сълзи лице на съпруга ѝ страхът изчезна.

— Сърдиш ли ми се, Фани? — попита плачливо той. — Не исках да ти причиня болка. Доналд каза, че ще ме обичаш още повече, ако го направя.

Франсис протегна ръка и помилва разрошената му коса.

— Няма нищо, Хю, момчето ми — започна да го утешава тя. — Доналд нищо не разбира. Аз те обичам много, Хю, но не ти позволявам да идваш в леглото ми.

— Не позволяваш да идвам в леглото ти — повтори послушно Хю. Той подсмръкна и стана.

При вида на силното мъжко тяло Франсис преглътна и побърза да отвърне поглед. И Гуендолин, и тя се бяха излъгали.

Макар да беше безнадеждно изостанал в ума си, Хю притежаваше физическата зрелост на възрастен мъж.

— Всемогъщи боже! Я се погледни, Хю. Може да настинеш. Ето, увий се. — Тя му подаде вълненото одеяло и той послушно се уви. — Така, а сега се връщай в леглото си.

Добре познатият, деликатно-предупредителен тон успокои малоумния и без да ѝ противоречи, той се запъти към стаята си. Франсис го сложи в леглото и се върна обратно със свещ в ръка.

За първи път съжали, че на вратата ѝ няма резе. След тридневното пленничество преди смъртта на лорд Геър изпитваше ужас от заключени помещения. Понякога вратата ѝ оставаше широко отворена и тя се наслаждаваше на усещането за свобода — поне в едно отношение. Тази нощ обаче побърза да затвори тежката дървена врата и примъкна големия шкаф за дрехи пред нея.

Не ѝ се вярваше Хю да я обезпокои отново. Ала само при мисълта за неумелите му опити за близост преди малко започваше да ѝ се гади.

На другата сутрин Франсис узна, че Доналд е излязъл на езда, без да каже къде отива. Усети облекчение. В първия миг ѝ мина през ум мисълта, че се е отказал от плана си и се е върнал в Единбург. Ала това щеше да бъде още по-лошо от оставането му в Бюли, защото тогава непременно щеше да се обърне към Гленкърн.

Затова почти се зарадва, когато видя двама от пазачите му да се мотаят из двора. Къде бяха другите? Миналия ден конярят се беше оплакал, че Доналд му е обесил на врата петима мъже заедно с конете им. Защо днес бе взел със себе си трима от тях?

Франсис попита Гуендолин, но старата дама толкова се стресна, че изпусна бродерията си.

— Откъде да знам, дете? Нима мислиш, че брат ти ми се доверява?

Франсис се наведе и помогна на леля си да събере разпръснатите конци.

Цяла сутрин беше нервна и не можеше да си намери място. Остана дълго в тъкачната, подреди вълната по цветове и разреса с дървен гребен обърканите прежди, докато не я заболяха ръцете от необичайната работа.

Около обяд болките стигаха до лактите ѝ, ръцете ѝ лепнеха от овчата мазнина. Шумът от бързи стъпки в залата ѝ даде дългоочаквания повод да спре поне за няколко минути монотонната работа.

Хълцайки и кършейки ръце, Гуендолин стоеше наред залата и слушаше босия Пийдър, който сипеше многословни извинения.

— Какво е станало, лельо Гуен? — Франсис хукна надолу по стълбата и двамата обърнаха безпомощни лица към нея, сякаш те бяха тези, които трябваше да получат отговор.

— Хю е изчезнал — отговори през плач Гуендолин. — Бедното ми невинно момченце! Още вчера ти казах, че трябваше да го вземеш със себе си, Франсис! Сега виждаш какво става, когато го оставяш сам. Сам е извел коня си, докато този мързеливец е спал в сеното.

Франсис едва не се изсмя на глас. „Бедно, невинно момче!“ — каза си сърдито тя. Ама че глупости! Да го беше видяла нощес... Франсис не можеше да разбере вълнението на леля си.

— Хю се справя отлично с конете — опита се да я успокои тя. — Е, проявил е непослушание и е излязъл на езда сам, но ще огладнее и ще се прибере. — Франсис не беше сигурна, че Хю ще намери сам обратния път, но конят му — като всички коне на Бюли — щеше да се справи сам.

— Така е, нищо няма да му се случи — закима усърдно Пийдър. — Нали ви казах.

Ала нищо не беше в състояние да успокои Гуендолин.

— Нищо не разбирате — изплака сърцераздирателно тя. — Нищичко! — После тихо прибави: — За всичко съм виновна аз.

— Моля ти се, лельо Гуен — проговори нетърпеливо Франсис.

— Наистина не разбирам защо си толкова развълнувана.

— Той е тръгнал да поздрави Алън — пошепна едва чуто Гуендолин.

— Да поздрави... кого? — Франсис се вцепени, гореща вълна заля тялото ѝ.

Колко често в самотните нощи през първата си брачна година Франсис бе мечтала Алън да се върне и да я вземе. Беше минало много време, преди да се примири с горчивата истина: Алън никога не я беше обичал истински. Беше избягал при първите появили се трудности. Рицарят на бял кон, който можеше да я спаси от този пуст, самотен живот, просто не съществуваше. Едва след като осъзна това и се примири с тъжната действителност, тя намери сили да подреди живота си в Бюли и дори да изпита известно удовлетворение. Беше жестоко от страна на Гуендолин да събужда в сърцето ѝ старите надежди.

Старата дама клатеше отчаяно глава. Бръчките по лицето ѝ бяха станали още по-дълбоки.

— Говори се, че Алън се е върнал. — Тя отново захълца. — Преди три седмици го видели в Единбург.

— Преди три седмици? — Франсис едва успя да потисне смеха си. — Защо ви е толкова страх, че ще се появи именно днес? Сигурно е обиколил всички кръчми и се е удавил в някоя бъчва с вино.

Защо я заболя толкова при мисълта, че Алън е живял наблизко цели три седмици и не е побързал да дойде при нея?

— Моля се на Бога да пукне някъде там долу! — изсъска разярено тя. Ала през главата ѝ мина друга мисъл. — Затова ли дойде Доналд? — попита се бързо тя. Брат ѝ беше казал „особено сега“ и беше побързал да намери някакво глупаво извинение. Дали заплахата на лорд Гленкърн имаше нещо общо със завръщането на Алън?

— Сметнахме, че е най-добре да не ти казваме нищо — призна Гуендолин.

— По дяв... — Франсис с мъка потисна напирещото на устните ѝ проклетие. — Лельо, аз вече не съм дете. Нося отговорност за имота, за клана. Трябва да знам какво става в замъка. Имам неприятното чувство, че криете от мен още нещо. Защо Хю е тръгнал да посрещне Алън? Това би трябвало да означава, че Алън се е запътил насам, така ли?

Гуендолин кимна.

— Доналд остави хора на пост. Тази сутрин му съобщиха, че са видели Алън. Сигурно Хю ги е подслушал и тайно е тръгнал по следите на Доналд.

Франсис вдигна вежди.

— Е, и? Естествено е, че Хю иска да види братовчед си. Той винаги го е обичал. Но Доналд... — Тя спря, защото през главата ѝ премина ужасяваща мисъл. — Защо излезе Доналд, лельо Гуендолин? — Тя се приведе над леля си, готова да я сграбчи за раменете и да я разтърси. — Решил е да го убие, така ли? — Без да чака отговор, Франсис обърна гръб на старата дама и закрачи нервно към другия край на залата. Корсетът притискаше гърдите ѝ, пред очите ѝ се появиха черни петна. — Какъв герой! Устроил му е засада, нали? Решил е да убие невъоръжен човек, който дори не подозира какво му се готви! Защо мразите толкова Алън? А вие, лельо? Вие се тревожите, че в засадата може да попадне Хю, нали?

Гуендолин вдигна глава и посрещна твърдо гневния поглед на племенницата си.

— Аз го отгледах! — извика задавено тя. — Ти и Алън бяхте вече големи, когато дойдохте в замъка. Вие няхахте нужда от мен. Но Хю щеше да умре, ако не бях аз. След смъртта на майка му Геър дори не поглеждаше бедното дете. Нямахте да му вземете дори дойка, ако не бях дошла аз. Така е, Хю винаги е бил мой. Той се възхищаваше от теб и от Алън и ви обожаваше, но най-много обичаше мен. Наблюдавах го на всяка крачка, пазех го да не му се случи нещо. А когато дойде време Геър да умре, се погрижих наследството му да бъде осигурено. Доналд никога не би се погрижил за него. Аз защитавах Хю през целия му живот, а сега го изложих на опасността да стане жертва в борбата между Алън и Доналд. Бедното ми невинно дете, бедният малък Хю! — Гуендолин закри лицето си с ръце и отново се разхълца.

— Значи Доналд иска да го убие. — Франсис все още не можеше да осъзнае чутото. Ала плачът на Гуендолин беше достатъчно потвърждение. — Защо, защо? — И какво означаваха думите на леля й, че тя е съхранила наследството на Хю? Не, сега не беше време да мисли за това. Обърна се. — Трябва веднага да изпратиш хора... — започна тя, но спря, забелязвайки, че Пийдър вече не е в залата. Понечи да го върне, но се отказа. Доналд беше тръгнал преди няколко часа. Щяха да минат часове, преди да се съберат селяните от отдалечените хижи, да им обясни как стоят нещата и да ги изпрати по следите на Доналд.

— Какво мога да направя? — проплака измъчено тя. — Исусе, какво мога да направя?

Гуендолин спря да плаче и вдигна поглед.

— Чакай и се моли, детето ми. И аз правя същото. Това е твоята съдба, съдбата на всички жени и трябва да ѝ се подчиняваме. Време е ти също да го научиш.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Алън Камерън и двамата му другари яздеха по тесния блатист път, водещ към родната им долина и замъка Бюли, без да очакват засада. Ала те бяха войници и бяха прекарали три дълги години в страна, чиито жители не се отнасяха особено благосклонно към натрапниците. Затова Алън не преставаше да претърсва околността за тайни местенца, където можеха да се укрият неприятели.

Едновременно с това той се наслаждаваше на свежия, тръпчив аромат на пирена. Очите му обхождаха добре познатата верига от хълмове, която се простираше по протежение на хоризонта. Тази страна беше дива и сурова в сравнение с безкрайните поля и ливади, пресичани само от безкрайни диги. Алън се радваше, че е отново у дома, особено след последните три седмици, прекарани из тесните, обрасли с мъх, гъмжащи от народ улички на Единбург. Той пое дълбоко чистия въздух и мислите му забързаха напред... към Франсис.

Въпреки това войникът в него остана нащрек.

Може би именно по тази причина той дръпна юздите на коня си пред клисурата, където река Бюли падаше по стръмните скали в пенлив водопад. След като спря, Алън даде знак на Дънкан Дю и Санди Род да се присъединят към него.

Двамата едва успяха да го настигнат, когато нещо в клисурата се раздвижи.

С непогрешимия усет на войника Дънкан Дю изсвири тихо през зъби и вдигна аркебузата си, готова за стрелба. Забеляза мярналата се за миг между листата човешка глава и се прицели в мястото, където пътеката излизаше от клисурата.

Следващите три неща се случиха едновременно: Алън блъсна дулото на аркебузата нагоре и изстрелът отиде във въздуха. Появилият се ездач ги поздрави весело с добро утро. От другата страна на пътя изскочиха група въоръжени мъже, които се бяха притаили в храсталаците.

Алън вече нямаше време да дава указания на хората си. Първият от облечените с ризници нападатели се втурна право към тях. Профуча покрай самотния невъоръжен ездач, свали го от седлото с един-единствен удар на меча и препусна срещу Алън, готов за бой.

Алън също пришпори коня си, приведе се над седлото, за да избегне първия удар, и заби късата си кама в незакритото място между шлема и ризницата на нападателя. Дватамата се сблъскаха с такава сила, че полетяха назад.

Когато обърна коня, за да се нахвърли отново върху противника си, Алън видя двама мъже да лежат на земята. Един ездач препускаше през блатото, а последният от нападателите се биеше на живот и смърт с Дънкан Дю. Санди, който не виждаше почти нищо от силно кръвящата рана на челото, опипваше земята за аркебузата си.

След три години военна служба във Фландрия вече никой не обръщаше внимание на рицарските правила в двубоя. Алън грабна аркебузата от седлото на Санди и стреля от непосредствена близост в гърба на неприятеля.

Изстрелът разкъса ризницата и мъжът се стовари от седлото със зейнала рана на гърба. Единият му крак остана закачен на стремето. Подплашеният кон изцвили, отметна глава назад и щеше да избяга, ако Дънкан Дю не бе сграбчил юздите и не го бе задържал със здрава ръка.

За момент се възцари тишина, прекъсвана само от пъшкането на двамата мъже, преживели коварното нападение. След това от гърлото на Санди Род се изтръгна богохулно проклятие. Кръвта все още му пречеше да вижда.

Дънкан се овладя пръв.

— Онова копеле ще повика помощ. — Той махна в посоката, в която беше избягал един от ездачите. — Да тръгна ли след него?

Алън скочи от коня и поклати глава.

— Още не.

Той коленичи между двамата мъже, повалени още в началото на битката. Онзи, който го бе нападнал, беше мъртъв.

Другият лежеше на земята гологлав, от дълбоката рана на гърдите му се стичаше кръв. Алън го докосна и той отвори очи. По лицето му се разля усмивка.

— Исках... да те поздравя с добре дошъл. — Той изхърка, борейки се да си поеме въздух. — Подслушах Доналд... Нали не се

сърдиш?

Когато Хю спомена името на Доналд, лицето на Алън помръкна. Но той побърза да се усмихне и внимателно отмахна разбърканите коси от челото на братовчед си.

— Не, Хю, не, момчето ми. Как бих могъл да ти се сърдя?

Застаналият зад него Дънкан Дю се покашля многозначително.

— Онзи момък офейка. Да не искаш да стоим тук, докато дойдат и ни спипат?

— Аз оставам — заяви решително Алън. — А вие двамата направете това, което смятате за правилно.

Той се обърна отново към Хю. Ала нещастният момък вече не се нуждаеше от утеха. Очите му бяха мъртви. Въпреки това в тях се бе запечатал онзи учуден израз, толкова добре познат на Алън. Кръвта, която се бе събрала на голяма локва под тялото му, вече се съсирваше.

Алън затвори очите на братовчед си и скръсти ръцете му на гърдите. Сега не можеше да направи нищо повече. Изправи се и застана пред мъртвото тяло.

— Ще се върна и ще те погребя, както подобава, приятелю — обеща той. После се обърна към Дънкан Дю и Санди и в очите му блесна ярост. — Как посмяхте да допуснете това, глупаци такива? Защо позволихте на момчето да попадне в засадата? Въпреки всичко той беше водач на клана. Бяхте длъжни да го защитите. Три години ви водих през земите на Фландрия и за какво? Едва се завърнахте и Хю Камерън от Бюли беше убит пред собствените ви очи! Трябваше да помагате на него, не на мен. Аз мога и сам да се погрижа за себе си.

Двамата мъже изслушаха мълчаливо укорите му. Знаеха, че от устата на Алън говори само мъкмата, която търси начин да се излее навън. Всичко беше станало толкова бързо, че никой от тях не успя да се притече на помощ на бедния Хю.

Тримата поеха отново към планините, избирайки все тесни, стръмни пътеки, по които трябваше да водят конете си за юздите и да вървят един след друг. Скоро и тримата се задъхаха, защото през изминалите три години бяха свикнали с безкрайните равнини на Фландрия. Щом започнаха да слизат, попаднаха в зловонни блата, където земята поддаваше под копитата на конете и една-единствена погрешна стъпка означаваше смърт в коварната тиня.

— А аз си въобразявах, че познавам платото като петте си пръста — промърмори Санди Род, когато поспряха малко край едно торфище, за да напият конете.

— Алън Камерън е израсъл тук и още като момче познаваше всяко камъче — отговори също така тихо Дънкан. — Тези неща не се забравят. Както не може да забрави и колко го обичаше бедният слабоумник. Много му е тежко.

— Залагам главата си, че Алън ще го наследи — отвърна с намигане Санди. — Всъщност Доналд му направи услуга. Нима не може да го проумее?

— Това прави работата още по-трудна за него — проговори пророчески Дънкан.

Алън беше коленичил край брега на поточето и пръскаше с вода лицето си. Когато се върна, двамата мъже мълчаха, макар че изглеждаха като хванати в непослушание ученици.

— Ама че бърборковци — изсъска ядосано Алън и се метна на коня. — Имаме много път, докато се стъмни. — Лицето му беше восьчнобледо, изражението неподвижно. По челото и мокрите коси блестяха капчици вода.

Мъглата ставаше все по-гъста. Скоро плътните бели облаци закриха всяка гледка, погълнаха всеки шум, а влагата проникна през дрехите им. Струваше им се, че яздят през прокълната местност.

При падането на нощта бялата мъгла отстъпи мястото си на непрогледен мрак. Ала постепенно издигацият се път им даде надеждата, че щом се изкачат на билото и изгрее луната, пътуването ще стане по-поносимо.

Алън спря на самия връх. Нахраниха конете с твърдия, плосък като дъска овесен хляб, който носеха в чантите на седлото си. Те също ядоха от него. Дънкан извади кожената си манерка и алкохолът, с който беше пълна тя, ги съживи и им даде нови сили.

— Ще чакаме тук, докато изгрее луната — обяви Алън. — После ще тръгнем по течението на реката.

Той им разясни плана си и Дънкан кимна одобрително. Впускаха се в опасна игра, но ако не загубеха много време, щяха да успеят. Доналд със сигурност не ги очакваше още тази нощ.

Доналд успя да стигне до замъка още преди настъпването на нощта. От тримата мъже, които го придружаваха, беше останал само един. Други двама го чакаха в двора. Той премълча пред тях случилото се и заяви, че изобщо не е виждал Хю. Ала се погрижи с впечатляващо усърдие всички порти да бъдат залостени, а прозорците барикадирани, сякаш се очакваше нападение.

— Няма да затваряме главната порта — заповяда Гуендолин. — Не и преди Хю да се е прибрал.

Тя стоеше със скръстени ръце под свода и гледаше решително Доналд. Мъжете, които тъкмо затваряха тежката порта, спряха в нерешителност.

Доналд пристъпи към Гуендолин и сложи ръка на рамото ѝ.

— Простете ми, лелю, но не исках да ви го кажа — все още не.

Старата дама вдигна към него разширени от ужас очи.

— Хю е мъртъв. Уби го онзи безсъвестен тип, Алън, когато бедното момче излезе пред него да го поздрави. Един от хората ми го видя, ала не можа да му помогне.

Отчаяните писъци на Гуендолин накараха Франсис да изхвъркне от килера, където се намираше в момента. Тя намери леля си просната на земята, а Доналд коленичил до нея с доволно изражение на лицето.

— Помогнете ми да я внесем вътре, безделници такива — изкрещя Франсис на мъжете.

Двама от тях оставиха тежката порта и се втурнаха да ѝ помогнат.

Франсис трябваше да положи доста усилия, за да успокои изпадналата в истерия Гуендолин и да я сложи в леглото. От несвързаните приказки на старата жена не се разбираше нищо друго, освен че се е случило голямо нещастие.

След като първото вълнение се уталожи, Франсис остави Гуендолин на грижите на Джанет и ѝ заръча да слага на челото ѝ кърпи, натопени в лавандулова вода, и да ѝ дава с лъжичка разрежено с вода вино.

Междувременно Франсис побърза да слезе долу и да разпита Доналд.

Той повтори историята, която беше разказал на Гуендолин, и се впусна да описва подробностите.

— Той се е върнал да ти вземе замъка и земите. Не ти го казах веднага, за да не те тревожа, но сега... — Той разпери дебелите си ръце. — Ето че си вдовица, Франсис.

— Не мога да повярвам. — Макар да изглеждаше външно спокойна, мислите лудо се блъскаха в главата ѝ. Хю беше мъртъв — и тя бе свободна! Дали трябваше да се радва или да скърби? Беше се молила да си възвърне свободата, но не на такава цена. Едно обаче беше ясно. — Алън никога не би убил Хю! — отвърна убедено тя.

— Много съжалявам, Франсис. — Доналд посегна да улови ръката ѝ. — Един от хората ми е видял трупа на Хю.

— Защо не го е донесъл тук, за да го погребем? — попита сърдито Франсис и изтръгна ръката си.

— Защото не е посмял. Придружителите на Алън са щели да го убият, както са направили с другите двама свидетели. Едва е успял да им се изплъзне.

Разказът на Доналд за кратката кървава битка звучеше убедително. Според него Алън се нахвърлил върху Хю, а после и върху неговите хора, които искали да му се притекат на помощ. Франсис сякаш виждаше пред себе си страшната сцена: трима от хората на Доналд в безнадеждна битка с цяла глутница сурови наемници, а между тях лежи на земята раненият Хю и кръвта му изтича. Тя се олюля и потърси опора в стената.

— Просто не мога да повярвам — повтори глухо тя.

Алън винаги проявяваше повече търпение спрямо Хю, отколкото тя. Колко пъти беше преживявала това и колко болезнен беше споменът. Тя често бе отстранявала Хю от пътя си, без да му каже някоя мила дума, без дори да му се усмихне, макар да знаеше, че той копнее за най-малък знак на внимание. Твърде рядко ѝ оставаше и време да се възхити на пъстрите камъчета, които той гордо ѝ показваше.

Всичко това натежа на везните и я накара да забрави неприятната случка от миналата нощ. Франсис се засрами при спомена за облекчението, което бе изпитала при мисълта, че това нямаше да се повтори. По бузите ѝ потекоха сълзи. Погледът ѝ се замъгли и тя не можа да забележи доволната усмивка, която пробяга по лицето на Доналд.

— Ако си спомням добре — продължи да я убеждава той, — преди три години ти не повярва, че Алън те е напуснал доброволно. Кога най-после ще започнеш да разсъждаваш като възрастен човек, Франсис? Този човек е убиец, който мисли само за себе си. И за Бюли. Не забравяй, че вече си вдовица, и благодари на Бога, че имаш брат, който ще те защитава.

Той се обърна и побърза да се махне от стаята. Трябваше да подготви замъка за отбрана.

Замъкът Бюли лежеше стихнал под леещата се лунна светлина. Вече нищо не напомняше за трескавите приготовления за обсада, които беше предприел Доналд. Всъщност той не бе успял да направи кой знае какво, само беше зарезил голямата порта на замъка и бе поставил постове на външния вал. Не му остана време да докара допълнителни запаси, а Франсис бе отказала да повика селяните от полята, за да поправят порутената челна стена и да барикадират долните прозорци на главното крило.

Доналд гневно ѝ бе напомнил, че е неин настойник и има право да дава заповеди, но не бе посмял да упражни властта си.

Вече беше пожънал достатъчно мрачни погледи, като отказа да даде впрегатни животни на арендаторите, които идваха от торфището. Без заобикалки им беше обяснил, че в тази деликатна ситуация не може да постъпи другояче. От друга страна, не бе осигурил за семействата им убежище в замъка.

— Искам да го чуя лично от лейди Франсис — заяви му Юън, който се беше самообявил за говорител на малката група.

Доналд изщрака с пръсти и тримата му телохранители застанаха зад него. Единият вдигна заплашително арбалета.

— От сега нататък аз заповядвам тук — заяви властно Доналд.

Макар и мърморейки, мъжете отстъпиха, без да оспорят открито властта на Доналд. Като начало, той остана доволен от себе си и от постигнатото. Макар да не беше предвидена в плана му, смъртта на Хю дойде точно навреме, защото успя да припише вината на Алън. Ако само съумееше да защитава замъка достатъчно дълго, докато Алън проумееше, че тук не го чака нищо добро...

Само след седмица той щеше да стане пълновластен господар на Бюли. Беше сигурен в това. Първоначалният му напън да подготви замъка за обсада идваше от обзелата го паника. Изглежда, сам бе повярвал в баснята, която разказа на Франсис. А именно, че Алън е на път към замъка с цяла глутница въоръжени до зъби наемници и смята да завладее със сила онова, което не му принадлежи по право.

Ала какво можеха да му сторят трима бездомни войници? Единствената опасност беше Франсис да пусне Алън в замъка и да го изслуша. Трябваше на всяка цена да предотврати това. За щастие, успя навреме да ѝ опише случилото се. Алън вече нямаше никакъв шанс, а щом осъзнаеше, че е изгубил играта, момъкът щеше да се върне в Единбург и да удави мъката си в пиене. Щом свършеше парите, нямаше да има друг изход, освен отново да се върне във войската.

Що се отнася до Франсис, тя беше само една жена. Щеше да преодолее загубата и да благодари на брат си, че е бил тук да поеме юздите в свои ръце. Трябваше да постъпи така още в самото начало. След известно време щеше отново да я постави пред избор. Или да го признае за господар на Бюли, или имотът да отиде в ръцете на Гленкърн. Смъртта на Хю само увеличи властта му. Кралят никога нямаше да позволи една жена, при това вдовица, да поеме водачеството на клана. О, да, злополуката с Хю дойде тъкмо навреме.

Размишлявайки така, Доналд погълна с наслада цяло печено пиле. Сит и доволен, той благодари на съдбата, която очевидно му мислеше доброто. След това виното, изпито на вечеря, поиска своето и той потъна в дълбок сън.

Когато към полунощ луната се издигна високо в небето, единственият буден човек в замъка беше Франсис. Хората на Доналд бяха последвали примера на господаря си и бяха клюмнали над пиките си, вместо да пазят крепостта. Гуендолин хъркаше шумно, след като Джанет ѝ бе поднесла отвара от билки, а малкото прислужници спяха около кухненската печка, където беше приятно топло. Само Франсис бродеше неспокойно в кулата.

Все още не можеше да проумее случилото се. Хю беше мъртъв. Алън се върна, а Доналд се държеше като господар на замъка. Франсис

разтри уморено пулсиращите си слепоочия. Можеше ли да има доверие на Доналд? Доколко историята му отговаряше на истината?

Тя не се съмняваше, че Хю е мъртъв. Доналд нямаше да бърза толкова да се възползва от вдовството ѝ, ако знаеше, че Хю ще се върне.

А Алън? За Доналд беше много удобно, че Алън се е върнал точно сега. Можеше да стовари вината за смъртта на Хю върху него. Иначе жителите на долината непременно щяха да задават неудобни въпроси.

Алън замина на война и от този ден нататък никой не чу нищо за него. Беше твърде възможно да е намерил смъртта си по бойните поля на Фландрия. Може би Доналд беше получил вест за смъртта му и сега злоупотребяваше с името му, за да прикрие собствената си подлост.

При тази мисъл остра болка прониза сърцето ѝ. В същия момент обаче се засрами, че се вълнува единствено от съдбата на Алън, докато смъртта на Хю ѝ е едва ли не безразлична. Разкаяно произнесе молитва и обеща, че на следващата сутрин ще изпрати хора да потърсят тялото на съпруга ѝ. Бедният Хю трябваше да бъде погребан, както подобаваше на положението му.

Неспокойните ѝ стъпки я отведоха от кулата в новото крило на замъка. Тази част не беше толкова добре укрепена, тъй като вътрешната стена не достигаше дотук. На север укреплението стигаше само до стръмните скали, които столетия наред бяха защитавали обитателите на замъка от натрапниците. Те се спускаха почти отвесно в тясна клисура, през която се виеше буйната планинска река.

Прозорците от тази страна също бяха по-големи и надали някой би могъл да защитава замъка от нападение от тази посока. Прозорците се затваряха само с изпъкнали в средата стъкла. Сякаш господарите на замъка искаха да покажат, че не се нуждаят от друга защита. По-рано Алън и Франсис често се бяха измъквали през тези прозорци, когато искаха да избягат от задълженията си. Пъргави като диви кози, двамата се спускаха по стръмните скали, а долу скачаха от камък на камък, за да прекосят реката и да побродят из обичаните зелени хълмове.

Сигурно сме били луди, каза си Франсис и неволно потръпна. Ако Гуендолин ги беше видяла, щеше да припадне два пъти — веднъж поради опасността, в която се впускаха, и втори път от страх, че Хю би могъл да ги последва.

Франсис отвори едно от обкованите с олово крила на прозорците и се подаде навън.

Облени от сребрилата лунна светлина, издадените скали хвърляха остри сенки. Франсис се опита да проследи с поглед стръмната пътека, по която се катереха едно време, докато картината се замъгли пред погледа ѝ.

Тя потърка очи и опита още веднъж. Не, не се бе излъгала: там долу нещо се движеше. Няколко тъмни сенки се плъзгаха от една скална издатина към друга. Сигурно скоро щяха да излязат на хълма, защото в противен случай Франсис не би могла да ги зърне от прозореца. Въпреки това ѝ беше невъзможно да различи призрачните фигури. На бледата лунна светлина всичко изглеждаше неясно и чуждо... Не можеше да различи дори пламтящата червена коса на Алън. Въпреки това в душата ѝ нямаше и най-малко съмнение.

Тя остави крилото на прозореца широко отворено и се скри в един тъмен ъгъл. Не се наложи да чака дълго. Натрапниците откриха отворения прозорец и не след дълго в рамката му изникна дълга сянка.

Един след друг мъжете се промъкнаха през прозореца и безшумно скочиха на пода. Бяха трима. Един едър и набит, който можеше да бъде само Дънкан Дю, един по-дребен, но също така широкоплещест, вероятно Санди Род, и накрая стройният, жилест мъж, който отдавна владееше сънищата ѝ.

Алън не се покатери през перваза на прозореца, както бяха направили другарите му, а се прехвърли през него с елегантен скок и се приземи на пода леко, като изкусен танцьор. Франсис затаи дъх. Колко често го беше виждала да прави този скок като момче и как се гордееше с него! Тя беше полагала огромни усилия, за да го достигне, но ѝ липсваше нужната сила на раменете.

Франсис чу как любимият ѝ дава заповеди с тих глас. След като Дънкан Дю и Санди Род изскочиха от стаята, Алън постоя малко неподвижен, после внимателно се огледа. Изглежда, чувството го предупреди, още преди Франсис да се е раздвижила. Той сложи ръка на камата си и се хвърли към тъмния ъгъл.

— Алън — пошепна Франсис. Нима не можа да я познае?

От гърлото на мъжа се изтръгна задавен смях. После я сграбчи за талията, вдигна я високо във въздуха и я пусна отново на пода, без да я изпуска от прегръдката си.

— Франсис! Сега вече съм сигурен, че звездите ми мислят доброто. — Той я целуна бегло и я пусна. — Къде е Доналд?

— В кулата. Пиян е и сигурно спи дълбоко.

— Колко хора е довел?

— Само трима, доколкото знам. Но ти...

— Вече изпратих Дънкан да отвори голямата порта — прекъсна я Алън. — Отвън чакат няколко мъже от селото. Юън и другите не бяха особено зарадвани да чуят, че Доналд си е присвоил правото да заповядва в Бюли.

Франсис пое шумно въздух.

— Наистина ли се е осмелил да твърди подобно нещо? Само почакай! За тези думи ще плати с главата си!

Алън избухна в смях и стисна здраво китката ѝ.

— Спокойно, спокойно, огнена главице. Имам по-други планове за Доналд. Само ми покажи къде спи, за да му запуша устата, преди шумът да го е събудил. — Той млъкна и на лицето му падна тъмна сянка. — Франсис, ти знаеш ли за... Хю? — Младата жена кимна. — Беше нещастен случай. — Алън сведе глава и целуна китката ѝ. После я потегли след себе си. — Да вървим! Покажи ми къде се е настанил „господарят на Бюли“.

Бликащата му енергия подейства върху Франсис, както беше действала винаги. Въпреки многото въпроси, които чакаха отговор, и въпреки незадоволения копнеж в сърцето си, тя го последва безпрекословно.

С изключение на един нещастен случай, замъкът бе превзет без произшествия. Още преди да е дошъл на себе си, Доналд беше завързан, в устата му бе затъкнат парцал. Двама от тримата му пазачи бяха заспали в залата и бяха безшумно обезоръжени от Дънкан, Санди, Юън и останалите селяни, без да имат възможност да посегнат към оръжията си. Само след минути всички бяха отведени в затвора.

Срещнаха известна трудност само с третия мъж. Той беше човекът, успял да избяга след срещата в гората и да съобщи на Доналд за случилото се. Не беше от свитата на Мъри, а човек на Гленкърн, присъединил се към Доналд, за да осведомява редовно господаря си. Не беше направил грешката на Доналд и не беше подценил Алън,

разчитайки единствено на яките стени на замъка. Веднага беше разбрал, че смелият, закален в битките младеж превъзхожда твърде много ограничения, изнежен и слабохарактерен Доналд.

Затова и беше останал буден. Имаше късмет, че в същия момент, в който Франсис прекоси голямата зала, за да се качи в новото крило, той беше там. Още по-голям късмет извади, че когато тъкмо обикаляше двора, Санди и Дънкан се промъкнаха към голямата порта. Без да се издава, човекът на Гленкърн ги проследи. След това изтича в обора и набързо оседла коня си. Никой нямаше да забележи бягството му, ако на излизане от обора случайно не бе настъпил ръката на Пийдър.

Конярят се стресна от дълбокия си сън и нададе силен вик, който само след секунди замря в задавено хъркане, предизвикано от пронизалата гърлото му кама. Убиецът се метна на седлото, заби безмилостно шпори в хълбоците на коня и препусна навън.

Викът на Пийдър стресна обитателите на замъка. Закресяха възбудени гласове, пламнаха факли, но в последвалата бъркотия никой не можа да разбере кой е враг и кой — свой. Мина доста време, преди да се установи, че Доналд няма други съмишленици в замъка, освен двамата, които вече бяха отведени в затвора.

Това обаче не успокои докрай Алън, защото, макар че Доналд имаше само трима помагачи, единият от които бе успял да се изплъзне от ръцете му, самият той не беше в по-добро положение. Освен Дънкан и Санди, той разполагаше с още петима селяни, дошли с Юън, и с прислужниците в замъка. Последните обаче предпочитаха да се държат по-далеч от ставащото и да се крият из тъмните ъгълчета на замъка. Гуендолин се бе заключила в стаята си, а Джанет седеше, треперееща от страх, в един шкаф за бельо.

Алън заповяда да доведат Доналд в залата, осветена от безброй факли. Той трябваше да им послужи като заложник, докато претърсят замъка и се уверят, че са изловили всичките му хора.

Когато Дънкан доложи, че замъкът е чист, Франсис и Алън се спогледаха над главата на овързания Доналд и младият мъж кратко се изсмя. После напъха меч обратно в ножницата.

— Е, всичко свърши, милейди. Жалко, че един успя да ни избяга.

Франсис кимна. След дългия, богат на събития ден, който беше завършил по такъв неочакван начин, тя се чувстваше по-несигурна от

всякога. Нерешителният ѝ поглед следваше навсякъде мършавия, загорял от слънцето мъж във военно облекло и тя не преставаше да се пита дали не е попаднала от трън, та на глог. Алън със сигурност беше по-опасен от Доналд. Беше толкова по-умен и по-съобразителен от него.

Непрекъснато търсеше в лицето му чертите на някогашното весело, безгрижно момче, но този мрачен израз, подчертан още повече от дълбокия белег на слепоочието, ѝ беше напълно непознат. Кой беше този мъж, изчезнал от живота ѝ преди три години и върнал се като завоевател? И какво възнамеряваше да стори с нея, след като без усилия се бе освободил от брат ѝ и набързо бе завзел замъка?

Поя хладен вятър и факлите по стените потрепериха. Побиха я студени тръпки. Въпреки това погледът ѝ остана прикован в Алън. Трябваше да разбере какво я очаква.

Алън се обърна към Дънкан, който стоеше до него с изваден меч и само чакаше да пререже гърлото на Доналд.

— Махни от очите ми този червей. — Алън посочи презрително дебелия мъж, който страхливо гризеше парцала в устата си. — Долу в старата кула има чудесна стаичка с дебела врата и решетки на прозорците. Там ще прекара остатъка от нощта. Не, не му прави нищо. Имам други планове за него. — Усмивката му не предвещаваше нищо добро.

Със същата усмивка Алън проследи как Дънкан и Санди изведоха Доналд от залата. След като излязоха, той се обърна към Франсис. Мрачното му лице се разведри, усмивката му омекна. Очите му заблестяха дръзко. Сигурно защото факлите трептят, каза си Франсис, но гърлото ѝ внезапно пресъхна.

— Франсис. — Алън смъкна шлема от главата си и небрежно го пусна на каменния под. — Колко дълго чаках този миг.

Ръцете му бяха твърди и мазолести — ръце на опитен боец. Той помилва голите ѝ рамене и по гърба на Франсис се разляха сладостни тръпки. Страх ли беше или желание? Не можеше да каже.

Алън я привлече към себе си и мекото кадифе на роклята ѝ се потърка в дебело подплатената му кожена жилетка. Все още телата им не се докосваха. Той наведе главата ѝ назад, а тя отвори леко уста. Целувката му беше завладяваща, твърда и настойчива.

Франсис отново потрепери, отново се почувства разкъсвана между страха и желанието. Незрялото момче, което я беше милвало под дървото, вече не съществуваше. Той се бе превърнал в смел мъж, който вземаше всичко, което пожелаеше. А той я желаше. Франсис усети предателска слабост в коленете, предизвикана от целувката му.

Тя сложи ръце на раменете му и усети стоманените мускули под жилетката. Той мушна ръце под роклята ѝ, докато стигна до твърдия ръб на корсета.

— Какво, по дяволите... — Смаян, Алън я пусна и изруга на някакъв непознат език. Гордата му самоувереност изглежда се разклати. Това помогна на Франсис да възвърне част от самочувствието си.

— Май във Фландрия не си имал възможност да общуваш с изискани дами — усмихна му се тя. — Никога ли не си чувал, че дамите носят корсети?

— Казаха ми, че дамите проявяват любезност и се освобождават от тези брони, когато ситуацията го налага — отговори дръзко той. Обърна я и започна да разкопчава копчетата на гърба ѝ. — Проклети кукички! Мила моя, нямам нищо против да се изгубя цял в прекрасните ти къдрици, но тези дребни нещица не са по силите ми. Защо си се пристегнала така? Какво е станало с дивото планинско цвете, което познавах някога?

Споменът за миналото отрезви Франсис. Сякаш я заляха със студена вода. Колко прав беше! Къде беше изчезнало онова весело и безгрижно девойче? Да не би Алън да си въобразяваше, че ще падне като зряла ябълка в скута му, само защото беше имал добрината да си спомни за нея?

Тя се изплъзна от ръцете му и отстъпи крачка назад.

— Станаха много неща, за които ти нямаш и понятие, Алън — проговори тихо тя. — Може би трябва първо да поговорим.

Алън посегна отново да я прегърне, но тя се дръпна.

— Не. Какво искаш от мен? Напусна ме, без да кажеш нито дума, а сега се връщаш и си мислиш, че е достатъчно само да щракнеш с пръсти и аз ще дотичам. Май ме бъркаш с някоя от твоите уличници. Много добре знаеш, че при мен важи друга максима: всичко или нищо. — Май това означава „нищо“, каза си измъчено тя. Не можеше да се обвърже с неверния си любим, не можеше и да живее без него.

— О, Алън! — извика през сълзи тя. — Защо не остана с мен, когато лорд Геър умря? Аз никога не бих постъпила с теб по такъв жесток начин. Сега вече е късно. Не можем да върнем времето назад.

Алън отпусна ръце и изгледа поразено Франсис. След малко кимна.

— Права си. Нищо не може да се върне.

Франсис усети как нещо тежко засяда в гърлото ѝ. Нима през всичките тези години не беше таила дълбоко в себе си надеждата, че той ще се върне и ще даде достоверно обяснение за предателството си?

— Трябва да поговорим — каза Алън. — Но не тук. — Той вдигна ръка като боец с меч, молещ за кратка почивка. При това отнетна глава назад и болезнено напомни на Франсис някогашното момче. — Замъкът ми изглежда доста западнал, но се надявам, че все ще намерим стая с два стола — прибави след малко той и набързо огледа залата.

— Да отидем в главното крило — предложи тихо Франсис, почувствала се много по-сигурна в ролята на домакиня.

Тя повдигна дългите си поли и тръгна напред. Алън я последва с горяща факла в ръка.

Когато достигнаха до помещението, което лорд Геър наричаше „библиотека“ заради широките, резбовани дървени пейки и двете скъпоценни, закрепени с верижки за масата книги, Франсис усети, че самоувереността отново е на път да я напусне. Алън запали няколко свещи и смръщи недоволно нос, подражен от миризмата им.

— Съжалявам, че не мога да предложа на милорд изискани восъчни свещи — отбеляза подигравателно Франсис, почувствала се засегната като на домакиня. — За съжаление Бюли не е богат като дворците, с които си свикнал на юг. Вероятно си забравил...

— Разбира се, че не, но по-рано разполагахме поне с някои удобства.

Без да поглежда пейката, Алън приседна на ръба на масата и заклати крака. Франсис не можа да не се възхити на стройните, мускулести бедра и на силните, жилави ръце, с които се подпря на масата.

— Какво става тук, Фан? Толкова ли ти беше трудно да управляваш земите, след като почина старият Гиливрей? Като чух за женитбата ти с Хю, те проклетх, защото си помислих, че си се продала

за пари. Сега обаче виждам, че бракът не ти е донесъл очакваното богатство.

Даже на тази оскъдна светлина признаците на бедност и занемареност бяха повече от явни. Многократно кърпената кадифена рокля на Франсис също изглеждаше износена и изтъняла. Внезапно младата жена видя обстановката с очите на Алън и се засрами. Колко ли жалък му се е сторил Бюли след разкошните палати, които е виждал в чуждите страни! Какво ли си мислеше за нея?

Алън сложи ръце на раменете ѝ и нежно я обърна към себе си.

— Защо го направи, Фан? — Преструваше се, че пита от любопитство, но лицето му беше напрегнато, около устата му се врязаха дълбоки бръчки. — Защо? Не можа ли да почакаш? Толкова ли те изкушаваше Бюли?

Невярваща на ушите си, Франсис само го изгледа. Имаше чувството, че ей сега ще се строполи под тежестта на ръцете му. Побърза да го отърси от себе си.

— Да те чакам? За какво? Ти обеща да живееш с мен, но се уплаши да помолиш лорд Геър за разрешение. Вместо това офейка и се присъедини към войниците. А сега ме питаш защо не съм те чакала! След като верността ти не трая и три дни! Как да чакам такъв като теб, дете не се сети да се обади нито веднъж през тези три години? Какво да чакам? Че един хубав ден ще се върнеш с дрънкане на оръжия и великодушно ще заявиш, че си готов да приемеш беднячка като мен?

Франсис не беше на себе си. Беше дошло времето Алън да си плати за празните, изгубени години.

— Аз съм се била продала! Ти се продаде като наемник, вместо да останеш и да се бориш за своя клан. Кажи ми, как трябваше да постъпя според теб? Лорд Геър беше на смъртно легло. Ти избяга. Към кого да се обърне един умиращ? Да не мислиш, че старият Лаклан и мъжагите му щяха да седят и да гледат как Хю става наследник на баща си? Лорд Геър ме помоли да се омъжа за сина му и да запазя единството на клана. Помоли ме на смъртния си одър и аз... аз останах вярна на думата си. Но какво разбираш ти от вярност!

Какъв смисъл имаше да описва на Алън нощите, през които го бе чакала и се беше молила за завръщането му? Самотните нощи, когато отчаяно копнееше за близостта му! Мрачните, безрадостни дни, когато болезнено осъзнаваше, че е обвързана до края на живота си и няма

никакъв изход. Нека си мисли, че не е тъгувала по него, а бързо се е утешила. Оставаше ѝ само гордостта, а това никак не беше много.

— Аз запазих Бюли — продължи гордо Франсис. — Хората признаха Хю като син и наследник на лорд Геър. Знаеха, че по всяко време могат да се обърнат към мен. А що се отнася до парите — по голямата част отиваше у Доналд. Сигурно можеш да си представиш, че не ми беше лесно с него. Трябваше да му плащам, за да си стои в Единбург и да не ми се бърка в работите. Когато идваше за няколко седмици, направо подлудяваше Хю и после дълго трябваше да го успокоявам. Нямаше как да увеличи арендата, защото годините се случиха лоши. Хората трябваше да гладуват или да крадат добитък от ливадите на Мъри. А това щеше да бъде дългоочакваният предлог за Гленкърн. Трябваше ли да го оставя да присъедини към земите си и Бюли? Какво му струваше да дойде и да каже, че не съм съумяла да запазя единството на клана? Но както виждаш, аз се справих.

Франсис отметна глава назад и гордо запрати последните си думи в лицето на Алън:

— Аз се погрижих да попреча и на Доналд, и на Гленкърн, и на Лаклан да започнат война с клана. Предвождах го от името на Хю. А сега той е мъртъв — по вина на Доналд и по твоя вина. Сега войната ще се разрази. Ще грабят и ще убиват, а аз няма да съдържа обещанието, което дадох на лорд Геър.

Франсис се отпусна отчаяно на близкия стол и подпря ръце на масата. Нищо между нея и Алън не можеше да бъде като по-рано. Твърде много време беше минало — време, през което тя беше живяла само за доброто на клана. Тя се бе променила. Дори предателството, което Алън беше извършил спрямо нея, не я тревожеше вече толкова, колкото злата съдба, надвиснала над клана Камерън.

— Франсис — проговори меко Алън, — кой успя да те убеди, че съм... избягал?

— Какво значение има това сега? — Защо не се махнеш, защо не я оставеше на спокойствие? Струваше ѝ се, че са минали години, откакто не е спала като хората.

Смешно! Защо трябваше точно сега да се чувства толкова зле? Колко нощи беше лежала будна и беше копняла за Алън! Миналата нощ сънят бягаше от очите ѝ, защото се боеше, че законният ѝ съпруг ще поиска правата си. А тази нощ? Пак щеше да спи сама, само с една

разлика — най-после имаше истинското си място в обществото. Беше останала вдовица.

Алън нямаше никакво намерение да си тръгне.

— Аз не съм те напуснал, Франсис. Погледни ме в очите.

Франсис се подчини. Погледна го и той докосна назъбения белег, разсичащ челото му чак до слепоочието.

— Сигурно си помислила, че е от някоя битка? Не, мила, хората на Доналд ме пребиха от бой и ме завлякоха до лодката, която трябваше да отведе новобранците във Фландрия. — От гърдите му се изтръгна дрезгав смях. — Имах се за мъж, който може да те защитава, но те ме отвлякоха като безпомощно дете. Дойдох в съзнание чак след няколко дни. Когато слязохме на брега, капитанът ми показва заповедта от полковник Мъри, отнасяща се до мен. Оковаха ме във вериги и ме отведоха в лагера. Там полковник Мъри ми показва писмо, в което пишеше, че доброволно си се омъжила за Хю, и то само ден след като Доналд ни завари заедно. Дори свещеникът беше поставил подписа си под писмото.

— Това са лъжи! Излъгали са и двама ни. — Франсис се чувстваше като болна. Зави й се свят и трябваше да се хване за масата. — Доналд ме държа три дни затворена, а после ми заяви, че си си отишъл. Видях те в двора на замъка. Или поне повярвах, че съм те видяла. Стори ми се, че си свободен, чух те да си подсвиркваш. После лорд Геър умря. Останалото знаеш.

Алън кимна.

— Истински дяволски кръг — процеди през зъби той. — А аз си мислех... Прости ми, Франсис. Знаеш какво си мислех. Бях млад и глупав, а и знаех колко обичаш Бюли. Всъщност много добре те разбирах. Знаех, че би направила всичко, за да го запазиш. Аз няхах нищо. Можех да стана най-много управител на Хю. Изборът ти ми се стори много разумен.

— Разумен? — изсмя се горчиво Франсис. — О, Алън, Алън!

Той продължаваше да седи на масата. Франсис се надигна, обгърна го с ръце и скри лице в износената кожена жилетка.

— Очевидно твърде дълго си следвал право в Единбург — пошепна тя. — Имало ли е случай човек от семейство Камерън да действа разумно? — Тя вдигна глава и го изгледа с овлажнели очи. — Защо тогава се върна, след толкова години?

— Заради теб. За какво друго? През цялото време копнеех за теб, Франсис. Не можах да те забравя.

Това бяха думите, които бе искала да чуе. Защо още се колебаеше?

— Въпреки това първо се поразходи из кръчмите на Лийт и Единбург, нали? — попита подигравателно тя.

Алън се отдръпна и се облегна с две ръце на масата. Трепкащата светлина на свещите го правеше по-възрастен и задълбочаваше резките по лицето му.

— Загубих кураж. Тъй като бях уверен, че си се омъжила за Хю доброволно... Какво ми оставаше? Аз също обещах на лорд Геър да защитавам Хю. Не можех да дойда и да те взема. Какво щеше да стане с него... а и с Бюли? Пък и какво можех да ти предложа? Бедняк, който изкарва прехраната си с меча и няма дори къде да те подслони. Затова... — Тъжната му усмивка издаде на Франсис част от изстраданото. — Затова започнах да пия. Господи, как се напивах! Двамата с Дънкан влизахме във всяка мръсна дупка... Но това не е за ушите на една дама.

— Напротив, искам да чуя всичко — възрази Франсис.

Алън я измери с усмихнати очи и вдигна вежди.

— За бога, точно това може да се очаква от теб. Нямах никакво чувство за срам, както казваше леля Гуендолин. Въпреки това няма да узнаеш нищо. Само толкова: Доналд също се налива и в пияно състояние забравя да си държи езика зад зъбите. Похвалил се е с плановете си за Бюли, затова се върнах — исках да те предупредя. За съжаление закъснях... Бедният Хю трябваше да плати пиенето. Уби го един от хората на Доналд. Не знам дали това също е било част от плана му. Стана много бързо и не можах да реагирам. — Той скочи от масата и вдигна ръце, сякаш очакваше присъда. — Ето че ти казах всичко. Можеш ли да ми простиш, Франсис? Ти си свободна, но Бог ми е свидетел, че не исках да стане така!

Фактът, че Алън не обвини изрично Доналд в убийство, убеди Франсис повече от всичко останало. Тя се сгуши в ръцете му, а той я притисна силно до себе си.

— Вярвам ти, Алън. Прав си, беше истински дяволски кръг.

Ръката ѝ се плъзна към отвореното деколте на ризата му и тя усети как Алън потрепери. Той я обгърна още по-плътнo и кръвта заби

в слепоочията й. Обзе я сладостна отмала. А беше повярвала, че завинаги е забравила това чувство.

— Утре ще тъгуваме, Алън — пошепна тя. — Но тази нощ е наша.

Мъжът я притисна до себе си.

— Утре ще повикаме свещеника — поправи я той. — Искам да станеш моя жена, Франсис. И знай, че нямам намерение да чакам.

ПЕТА ГЛАВА

Шепнейки си и хихикайки като две безгрижни деца, Франсис и Алън хукнаха нагоре по стълбата. Спалнята на Франсис се осветяваше само от падащите през прозореца лунни лъчи.

Алън разкопча роклята ѝ и я захвърли на пода. Ала не успя да се справи със здраво стегнатия корсет.

— По дяволите, как вие, жените, търпите тези неща? — Той отстъпи крачка назад и в очите му блесна дяволско пламъче. — Знаеш ли, май е по-добре да си останеш с него, защото изглеждаш много прелъстителна.

Ала жаждата да се докосне до голото ѝ тяло го завладя и той я притегли на скута си. Зарови глава в черните ѝ къдрици.

— Бих могъл да се удавя в този порой — пошепна задавено той. Плъзна ръце под ризата ѝ и започна да милва меката кожа над корсета. Франсис потрепери, припомнила си как я беше докосвал миналата нощ Хю...

Алън усети отдръпването ѝ и веднага я пусна.

— Какво ти стана, Франсис?

Младата жена поклати глава, но погледът ѝ се насочи към голямото легло, където снощи я чакаше Хю.

— Аха, това е леглото, което си споделяла с Хю — проговори отрезвял Алън. Понечи да стане, но Франсис го задържа.

— Недей, Алън. — Бузите ѝ пламтяха, но трябваше да му каже всичко. — Хю... никога не е споделял леглото с мен. Живяхме като брат и сестра. — Усмивката ѝ беше плаха. — Мисля, че той не искаше нищо друго... докато Доналд не поговори с него. Но аз не бих направила това, Алън, дори в името на клана. За нищо на света.

Облекчението, изписало се по лицето на любимия ѝ, потвърди правотата ѝ. Добре направи, че му каза онова, което сам щеше да разкрие след няколко минути. Нали през всичките тези години си я беше представял в леглото с ухиления Хю, от устата на който течеше

слюнка. Нима беше повярвал, че е направила дори и това, за да се сдобие със земята и титлата? Нищо чудно, че я е проклинал.

Алън я грабна отново в прегръдките си.

— Значи това е твоята сватбена нощ, Франсис — проговори нежно той. — Уплаших ли те? Обещавам ти да бъда внимателен. Няма да ти причиня болка. Или предпочиташ да изчакаме свещеника?

— Не. — Франсис скочи от скута му и се изправи пред него. Не усети срам от голите си рамене и крака, нито от пълните гърди, подчертани още повече от корсета. — Аз копнея за теб, Алън — призна открито тя. — Това няма нищо общо със свещеника. Не ме е страх от теб. — Сякаш за да му го докаже, тя простря ръка и започна да разкопчава ризата му.

От устните на мъжа се изтръгна задавен смях. Под меката милувка на ръцете ѝ кожата му настръхна. Франсис усети колко много го възбужда и нарочно забави движенията си. Наведе се и той втренчи жаден поглед в деколтето ѝ. Когато понечи да я прегърне, тя го отблъсна меко, но решително. Алън протегна врат, но успя само да докосне гърдите ѝ с устни.

Франсис усети голящия му дъх върху кожата си и бе обзета от завладяващо желание. Връхчетата на гърдите ѝ се втвърдиха, по тялото ѝ се разля топлина. Огънят се засилваше с всяка изминала секунда, но тя продължаваше играта с шнуровете на ризата му.

Пръстите ѝ милваха голата кожа на гърдите му, наслаждавайки се на всеки сантиметър. Бързото му, накъсано дишане и пулсиращата вена на врата му я възбуждаха до полуда. Скоро копнежът ѝ щеше да бъде утолен. Скоро сънищата на дългите самотни нощи щяха да станат действителност.

— Ти, малка вещице! — изръмжа дрезгаво Алън, извивайки се под милувките ѝ. — Обещах да бъда търпелив, но това не значи, че трябва да ме измъчиш до смърт.

Франсис тихо се засмя. Прекрасно беше да усеща властта си над него и едновременно с това да чувства как желанието ѝ се засилва. Време беше да му обърне гръб, за да развърже стегнатия корсет.

— Аз съм галеник на съдбата. — Алън плъзгаше бавно ръце по хълбоците ѝ и не бързаше да развърже корсета. — Тази нощ ще осъществя една от мечтите си, Франсис, а утре ще дойде ред и на втората.

Младата жена се стресна, но той поклати глава.

— Не, любов моя, не говоря за друга жена. Говоря за Бюли. Замъкът ще стане двойно мой — веднъж по силата на собственото ми наследствено право и втори път чрез женитбата с теб.

Франсис имаше чувството, че някой изля на главата ѝ ведро студена вода. Тя отблъсна Алън и се обърна като ужилена.

— Затова ли искаш да се ожениш за мен? За да получиш Бюли?

— Какво? Разбира се, че не. — Алън отново посегна да я прегърне. — Колко си стройна, Франсис. Не те ли хранят добре тук? Защо смяташ, че те искам заради Бюли? Аз съм Камерън, следователно имам право да го наследя.

— След мен — напомни му остро Франсис.

Алън се засмя.

— Признавам. Но никой не признава жена-наследник, както не би признал и Хю, ако беше сам.

Сравнението не беше добро, Франсис възмутено откъсна ръцете му от талията си и отстъпи крачка назад.

— Да не би да намекваш, че струвам не повече от някой слабоумен? Все повече се питам — защо си решил да ме вземеш за жена!

— Франсис, знаеш, че не исках да кажа това. — Алън отново протегна ръце да я прегърне. Или да я примами в капана си? — Исках само да кажа, че двамата с теб ще възвърнем на Бюли старата слава и блясък.

Обзе я безмерно разочарование.

— Не ти вярвам — отвърна ледено тя. — Мен ли искаш или Бюли? Думите ти прозвучаха тъй, сякаш сме само делови партньори.

Някога, преди години, Доналд ѝ беше казал, че Алън я иска само заради Бюли. Тя не му повярва, защото Доналд винаги лъжеше. Но днес трябваше да чуе истината от устата на Алън.

Не можеше ли да ѝ каже, че я обича, за да отстрани веднъж завинаги всички съмнения?

— Много жени биха били благодарни, ако мъжът ги приема като партньори — отговори остро Алън. — А може би предпочиташ да поема водачеството на клана съвсем сам? Искаш ли да те изгоня в кухнята и да се грижа сам за делата си? Хайде, мила, нека да не

говорим повече за това и да си легнем. Уморена си и това те прави нервна. На сутринта всичко ще изглежда другояче.

— Искаш да кажеш, че утре вече няма да имам избор, така ли? — изкрещя разярено Франсис. — Защото тогава ще ти принадлежат цялата. По дяволите, Алън, няма да получиш нито Бюли, нито мен!

Алън я сграбчи за раменете и я метна така силно на леглото, че завесите от едната страна се скъсаха.

— Още ли не си се научила да обуздаваш темперамента си? — изсъска сърдито той.

Франсис се опита да се изтръгне от хватката му. Беше паднала върху опънатата завеса и усети, че се плъзга. Алън разхлаби прегръдката си и тя се строполи на пода. Преди да е успял да я хване, тя се промуши под ръката му и се втурна към вратата.

Алън я последва, но успя да хване само ризата ѝ. Франсис чу ужасния шум на цепещ се плат и Алън полетя обратно към леглото с парцал в ръка. Франсис посегна към каната с вода, метна я към него и хукна по коридора.

— Само да те пипна, малка проклетнице!

Алън едва успя да избегне летящата към него кана. После се втурна след нея и бързо започна да я настига. Тя направи остър завой и затича надолу по стълбите, прескачайки по две наведнъж. Профуча през залата с босите си крака и се сви под една маса.

Факлите бяха угаснали и Алън спря, докато очите му привикнат с тъмнината. След малко откри светлото петно на ризата ѝ и част от бялото като мрамор рамо. Запъти се решително към масата, грабна я и я запрати с все сила към стената. Калаени стомни, чинии, вилици и лъжици се затъркаляха по пода, вдигайки адски шум.

Франсис успя да докопа една стомна с капак и я запрати по Алън. Стомната беше почти пълна, бирата пръсна право в очите му и го заслепи.

Франсис се възползва от случая и хукна към кухнята, но само след миг Алън ѝ прегради пътя. Тя се обърна и се подхлъзна на разпръснатите по пода тръстикови пръчки, покрити с остатъци от храна. Остра болка прониза глезена ѝ, но въпреки това тя скочи веднага на крака. Последното убежище оставаше кулата.

Франсис се затича нагоре по витата стълба, макар да знаеше, че сама си прерязва пътя за бягство. Ала още предците ѝ се бяха

защитавали успешно в тази кула. Тя също щеше да се справи, с хитрост и коварство, и с всичко, което попаднеше под ръцете ѝ.

По каменните стени на коридора висяха разядени от молците килими. На минаване Франсис откъсна парче от един килим и го метна върху главата на Алън, който я следваше по петите. Проклятията му прозвучаха задавено под дебелия тъкан.

Гуендолин и Джанет, които не бяха посмели да излязат от стаите си, се събудиха от шума и запищяха зад зарезените врати, макар че и сега не посмяха да се подадат навън.

Дънкан и Санди, които се веселяха от сърце при вида на дивото преследване, се бяха облегли на стената и се тресяха от смях.

— Мразя те! — изкрещя Франсис и закуцука към тъкачницата, която заемаше почти целия етаж. Огледа се като подгонено диво животно да намери някакво оръжие. На големия стан беше просната недовършена наметка. Погледът ѝ падна върху гладката, доста дебела пръчка, поставена по цялата ширина на платното, която опъваше тъканта с помощта на два косо забити от двете ѝ страни пирона. Дръпна я, без да я е грижа за късащите се нишки. Най-последно имаше подходящ боздуган, с който замахна заплашително, когато Алън се втурна като бесен в стаята, все още търкайки очи.

Като я видя, той избухна в смях. Умело избягна страшното оръжие и сграбчи Франсис за рамото, макар че едва се държеше на краката си от смях. Тя се изтръгна от ръцете му и се втурна нагоре по стълбичката, водеща към стаята, в която обикновено отсядаше Доналд. Дънкан и Санди вече бяха заели места на площадката, за да не пропуснат нищо от нощното представление.

Двамата мъже се бяха настанили удобно на тежкия, обкован с желязо сандък и Дънкан непрестанно подвикваше съвети на Алън. Ала когато Франсис понечи да се скрие зад гърба му, не направи опит да я спре. Санди продължаваше да се смее като луд. Зад вратата на Гуендолин кънтеше безумен писък.

Алън се мушна през тясната врата и изрита ядосано нощното гърне, което Франсис бе поставила на пътя му. Глиненият съд се пръсна на парченца, съдържанието му се разля по пода. Алън веднага отскочи настрана, за да не стъпи вътре, и Франсис се възползва от момента, за да се скрие в празната стая до тази на Гуендолин.

Ала не успя да затвори тежката врата зад себе си. В последния миг Алън провря върха на ботуша си в процепа. Франсис го настъпи с всичка сила, но тъй като беше боса, това беше много по-болезнено за нея, отколкото за него. Тя се опря на вратата и натисна с цялата си тежест. Напразно. Алън беше много по-силен от нея.

За да не бъде притисната до стената от отварящата се врата, Франсис се дръпна и отскочи назад. Внезапното ѝ оттегляне изненада Алън и той едва не се спъна на прага. Успяла да запази самообладание, Франсис посегна към камата в колана му, но той светкавично я удари по китката.

Франсис изохка и отстъпи. Беше задъхана от тичането и усещаше бодещи в сърцето. Алън затвори вратата зад себе си и в малката стая се възцари черен мрак. Само накъсаното му дишане издаваше, че се приближава.

— Мразя те — повтори упорито Франсис. — Ти не искаш мен, искаш само Бюли. И ти си като другите. Предпочитам да завърша дните си като вдовица, отколкото да взема мъж като теб.

Дори в собствените ѝ уши такива думи звучаха детински и невероятно. Сякаш беше решила да спре изгрева на слънцето, а точно това стана, когато Алън посегна към нея. Когато протегнатите му ръце намериха голите ѝ рамене и бавно се плъзнаха по гърба, тя престана да се противи.

— Да не би да си решила да завършиш живота си като девственица? — пошепна в ухото ѝ той. — Или не съм те разбрал добре по отношение на Хю? Франсис, ние си принадлежим. Не затваряй очи пред тази истина.

Гърдите му продължаваха да се издигат и спускат в бърз, неравномерен ритъм, но гласът му звучеше дълбоко и спокойно. Ръцете му почиваха върху раменете ѝ и тя усещаше хладния натиск на устните му по челото, бузите и устата си. На света бяха останали само те двамата, Франсис се сгуши в него и усети как желанието отново се събужда.

— Искам теб, Франсис, само теб. Не заради Бюли, не заради клана. Ти винаги си била моя. Сега ще станеш моя пред Бога и пред хората, за да не може никой и нищо да ни раздели. Разбираш ли ме?

Франсис помилва с устни брадясалата му буза. Алън мушна ръка под коленете ѝ и я вдигна на ръце. С две крачки се озова пред

оскъдната постеля, която беше единствената мебел в стаичката. Тук нямаше завеси пред леглото, а грубият сламеник щеше да израни кожата на Франсис. Помещението отдавна не се използваше, но какво значение имаше удобството! Важно беше само, че Алън се наведе над нея и тя усети топлината на тялото му.

Когато понечи да се изправи, Франсис измърмори нещо неразбрано и се вкопчи за кожената му жилетка.

— Ей сега ще се върна, сърце мое. — Мъжът изтича до вратата, извика Санди и го помоли да му донесе свещ. Скоро след това се чу щракането на бравата. Алън закрепил свещта в нишата на стената и отново се изправи пред Франсис. Лицето му беше странно сериозно.

— Ти си прекрасна — проговори меко той. — Много по-красива, отколкото си те представях през дългите години във Фландрия.

И той започна да милва с ръце и устни всяко късче гола кожа, което можеше да достигне — нежния врат, белите рамене, гърдите, все още стегнати в корсета. Вдигна полите ѝ и втренчи омаян поглед в бедрата с цвят на слонова кост. После бавно поглади чувствителните им вътрешни страни, Франсис простена сладостно, тялото ѝ се изви като дъга насреща му.

Когато Алън докосна тъмния триъгълник между краката ѝ, тя нададе задавен вик и го привлече към себе си. Устните ѝ намериха неговите и тя усети тежестта на тялото му върху своето. Колко пъти бе мечтала да го почувства така върху себе си. Но това беше едва началото на блаженството. Още не знаеше какво ще последва, но го усещаше. Стенейки и проклинайки незнанието си, тя се притискаше до него.

Алън се надигна и побърза да се освободи от кожената жилетка и ризата. Посегна към колана си и Франсис проследи с разширени от ужас очи как извади камата си.

— Да върви по дяволите този глупав корсет — изръмжа мъжът.

Две бързи движения — и неудобната дреха беше разрязана по средата. Франсис се надигна, за да може Алън да я измъкне изпод нея. Той я захвърли върху купчинката дрехи край леглото. Последваха я камата на Алън и тежкия кожен колан. Сега вече не ги разделяше нищо, освен тънката ѝ долна риза. Алън посегна към набраното деколте, но беше твърде нетърпелив да развърже връзките. Силно дръпване, шум от късащ се плат — и Франсис беше гола пред него.

Младата жена обви с ръце врата му и го притегли към себе си. Беше толкова прекрасно да усети кожата му върху своята, задебелите му ръце по тялото си. Побиха я сладостни тръпки, когато окосмените му гърди и крака се отъркаха в нейните. Почувства как тялото му се напруга и потрепери от наслада. Алън имаше силни, но внимателни ръце, дълбокият му глас непрестанно нашепваше любовни думи в ухото ѝ.

Франсис зарови пръсти в косите му и леко разтвори уста, за да посрещне целувката му. Когато езикът му си проправи път навътре, по тялото ѝ се разля гореща вълна. Тя простена тихо и тогава устните му се плъзнаха надолу и намериха зърното на гърдата ѝ, което веднага се ствърди под нежната милувка.

Алън промуши коляно между бедрата ѝ и натискът на твърдото му бедро събуди в душата ѝ диво желание. Струваше ѝ се, че ей сега ще умре. Треперейки, тя се отпусна в ръцете му и му се предложи цялата — без остатък.

Когато Алън разтвори бедрата ѝ и проникна дълбоко в утробата ѝ, Франсис усети как я прободат кратка, остра болка. Тя се стегна и изненадано изплака. Ала още в следващия миг забрави случилото се, завладяна от огромното щастие да усеща Алън толкова дълбоко в себе си.

Той беше при нея, беше в нея, самотните нощи бяха отишли завинаги в миналото. Никога преди това не беше усещала с такава сила. Франсис се вкопчи отчаяно в любимия си, понесена във все по-засилващия се вихър на любовния акт. Тя прозря, че ей сега пред нея ще се разкрие прекрасна тайна, за съществуването на която само беше предполагала. В следващия момент тялото на Алън се разтърси от силни тръпки и той падна върху нея, не можейки да си поеме дъх.

Алън лежеше върху нея и не я пускаше. Едва след малко разхлаби здравата си прегръдка. Надигна се, подпря се на лакът и лицето му бе огряно от усмивка. Когато усети движенията му, Франсис се залови с две ръце за хълбоците му и не го пусна да излезе от нея:

— Май беше твърде бързо за теб, а, мила? — Той отмахна влажната къдрица от челото ѝ. — Не исках да те заболи, но все пак ти е за първи път.

Франсис поклати глава.

— Не ме заболя — усмихна се тя. — Е, поне не много. — Не можа да удържи любопитството си и попита: — Винаги ли е така?

— Не. Вече няма да те боли.

— Не говорех за болката. — Тя беше твърде ниска цена за безграничното щастие, което беше толкова близо до нея. — Искях да кажа... винаги ли ще се чувствам като на гребена на вълна, която се издига все по-високо, но не се разбива?

Алън се изсмя тихо и стоманеносивите му очи блеснаха на светлината на свещта.

— Дявол да ме вземе... Повечето жени не го усещат до края на живота си, а ти още първия път... — Той поклати учудено глава. — Смятах, че ще мине известно време, докато те въведа в изкуството на любовта. А ти си готова още от първия път... О, да, Фан, съвсем правилно предполагаш. Може да бъде и много по-хубаво. Утре ще ти покажа.

— Сега! — Франсис сложи ръка на гърдите му и усети ускореното му дишане.

Алън отново се засмя.

— Каза това и когато те сложих за първи път на понито си, помниш ли?

— Тогава ми каза, че на следващия ден ще усещам всяко кокалче по тялото си — усмихна се Франсис. — И беше прав. Но се научих да яздя.

Алън кимна.

— Утре също ще се чувстваш разнебитена — произнесе предупредително той. — Но не мога да откажа нищо на толкова жадна за знания ученичка. — Той се претърколи по гръб, без да изпуска Франсис от ръцете си и тя се озова седнала отгоре му. Младата жена се вгледа учудено в тъмните очи, в които трепкаше пламъчето на свещта.

— Но така... така не става...

Алън затвори устните ѝ с целувка.

— Напротив, сърце мое. Трябва само...

И Алън я поведе. Този път Франсис не усети болка, само завладяващо чувство, че двамата са станали едно. Подчинявайки се на мекия натиск на ръцете му, тя се раздвижи, докато светлият пламък на страстта отново се разгоря и я опари. Вече не ѝ беше необходима насочваща ръка, вече познаваше правилата на играта, стари колкото

света. Тя се наведе над него, замилва го с устни и зъби, с цялото си тяло, докато от устните му се изтръгна дрезгав вик. Той сграбчи хълбоците ѝ и я задържа.

— Не! — изпъшка задавено Франсис. — Пусни ме!

— Ей сега. — Алън я държеше здраво, докато тялото ѝ се разтърсваше от силни тръпки. После я пусна и Франсис се отдаде изцяло на необузданата си страст. Най-после можеше да позволи на вълната да я понесе към висините, високо, все по-високо, докато вълната се разби и я отнесе със себе си. Загубила свят, тя падна върху широките гърди на Алън и той я притисна до себе си.

— Всъщност невинаги става така — промърмори той, когато треперенето ѝ отслабна и дишането ѝ се успокои. — С теб обаче... Е, не съм толкова сигурен. Ние с теб сме създадени един за друг. Вече го знаеш, нали? Разбираш ли сега, защо бях като луд дори само от представата, че може да си го направила с някой друг?

— Никога не бих извършила такова нещо — пошепна тя. — Мога само с теб, Алън.

— Тогава не го забравяй, чуваш ли? — Лицето му отново беше на воин. — Сега си моя, Франсис. Никога не забравяй, че си моя.

Собственическият тон на гласа му веднага събуди борческия ѝ дух.

— Твоя ли съм? — изсъска тя. — Като меча и шлема ти, или може би като бойния ти кон?

— Не е така, сърце мое. Но въпреки това принадлежиш само на мен, сега и завинаги. Не искаш ли и ти същото?

Може би да, но тогава Алън беше друг — весел, безгрижен младеж, не този корав, строг воин, който я третираше като своя собственост.

Ала когато ръцете му отново се плъзнаха по тялото ѝ, тя забрави всичко и се отдаде изцяло на бушуващите в сърцето ѝ чувства. Този път си оставиха много време, защото гладът им беше наситен.

Алън стана още на зазоряване и пое задълженията на господар, сякаш никога не беше напускал замъка.

Оглушителни крясъци, идващи откъм обора, накараха и двамата да хукнат натам. Намериха мъртвия Пийдър, паднал върху сламата с

изцъкдени очи и зейналата на врата рана. Алън понечи да задържи Франсис, за да ѝ спести ужасната гледка, но тя го отблъсна. Коленичи до мъртвото тяло и произнесе тиха молитва.

— Бог да се смили над бедната му душа — пошепна тя, опитвайки се да затвори оцъклените очи, които се взираха към тавана. — Умря, без да може да се изповяда.

— По време на война това се случва често — напомни ѝ задавено Алън. После я издърпа да стане и отупа сламките от полата ѝ. Не биваше да ѝ напомня, че Хю е загинал по същия начин.

После се обърна към Дънкан, който ги беше последвал в обора.

— Трима мъже, така ли каза? И двама от тях са зад решетките. Е, нека идем да чуем какво ще ни кажат за приятелчето си.

Когато поиска да отстрани Франсис от предстоящия разпит, тя се ядоса.

— Пийдър беше един от нашите хора. Аз също съм отговорна за смъртта му.

— Убиецът му, отдавна е офейкал — отвърна Алън. — Онова, което трябва да се направи, е мъжка работа. Ти се погрижи за леля си. — Лека усмивка пробяга по лицето му. — Надявам се, че ще се съгласи да излезе от стаята си. Или мислиш, че ще се заключи завинаги и ще даде обет за мълчание, както са правили светците в старите времена?

Тази представа развесели и Франсис.

— Обет за мълчание? Не и леля Гуен.

Въпреки това тя се чувстваше като дете, което бива отпратено, докато възрастните се занимават със сериозни неща. Алън изпрати Юън и още двама мъже да донесат трупа на Хю, нареди на останалите селяни да се подготвят за церемонията в двора на замъка и им обеща да ги обезщети за загубеното време. После повика Дънкан Дю и тръгна към килията на Доналд, за да го разпита за хората на Мъри.

Франсис лесно успя да убеди Гуендолин да се покаже. Старата дама изскочи от покоите си още щом чу леките стъпки на племенницата си по стълбата.

— Отиде ли си? Отиде ли си най-последно? — изплака тя и се вкопчи отчаяно във Франсис. После изпитателно я огледа, сякаш търсеше някаква промяна, последица от изминалата нощ. — Бедното ми дете! Какво ти стори оня човек? О, ако знаеш как страдах с теб! Но какво можем да направим с Джанет? Две слаби жени срещу толкова

много мъже! Господи, малката ми Франсис! Овдовяла и обезчестена, и всичко това за една нощ! Целият ти живот е разрушен, момичето ми. Кой би те взел такава? Ах, какво нещастие! — Тя закърши ръце и избухна в плач.

Франсис нетърпеливо се освободи от прегръдките ѝ. Тъмно подозрение се надигна в гърдите ѝ. Какво криеше Гуен от нея? Дали затова не спираше да плаче?

— Успокой се, лельо — настави меко тя. — Алън не ме е насиллил, а и аз не гледам на тези неща като теб. Защо смяташ, че животът ми е разрушен? Още днес ще се оженим.

Сълзите на Гуендолин веднага пресъхнаха, Франсис не се изненада.

— Не може така! Хю дори не е погребан — възрази живо тя.

Франсис едва удържа напирания на устните ѝ въпрос дали леля ѝ би предпочела двамата с Алън да живеят в грях. Толкова ли беше важно да се престори на тъгуваща вдовица? Не, първо трябваше да получи благословията на Бога за новия си брак.

Сега обаче не беше подходящият момент да говори с Гуендолин. На сърцето ѝ тежеше много по-важна грижа.

— Лельо, помните ли вечерта, когато се омъжих за Хю?

Лицето на Гуендолин се разкриви в печална гримаса, сълзите ѝ отново потекоха.

Франсис сложи ръка на рамото ѝ и нетърпеливо я разтърси.

— Не започвайте да плачете пак. Искам да ми отговорите. Тогава ми казахте, че Алън е избягал и се е присъединил към войниците. Откъде знаехте това? Кой ви наговори всичките тези лъжи?

Гуендолин сведе виновно глава.

— Сметнах, че така е по-добре — прошепна едва чуто тя. — Ако знаеше истината, никога нямаше да се омъжиш за Хю.

— По дяволите! — Франсис не се засрами от не особено изисканите си думи и пусна леля си. — Значи лъжата идва от вас!

Франсис беше очаквала да чуе от леля си, че слухът е бил разпространен от Доналд, че брат ѝ е успял да измами всички. Сега обаче си припомни и думите на Гуендолин, казани в деня на злосластното излизане на Хю. Тя бе изкрещяла, че бракът между Хю и Франсис е нейна заслуга, че тя и само тя е защитила Хю, когото обичаше повече от всичко на света.

— Вие, само вие сте виновна за всичко! — повтори възбудено Франсис. — Виновна сте и за отвличането на Алън, нали? Само че ви е трябвала помощта на Доналд и сте го посветили в плана си. Каква награда ви обеща?

Отвратена, тя обърна гръб на старата жена и прибра полите си, за да тръгне надолу по стълбата. Имаше само един човек, когото жадуваше да види — Алън.

— Не беше така! — Отчаяният вик на Гуендолин я накара да се обърне. Макар и неохотно, тя реши да изслуша обясненията ѝ. Гуендолин се подпираше тежко на рамото на Джанет и очевидно беше пред припадък. — Единствената ми награда беше сигурността на Хю. Изпълних само дълга си. Исках най-доброто за всички ни. Ти също би могла да го разбереш, ако не беше завладяна от тази греховна страст. Той те е омагьосал! Ще моля Бога да ти прости, високомерно, глупаво момиче!

Франсис измери леля си с дълъг, хладен поглед.

— А аз — проговори след малко тя, — ще моля Бога да ми даде сили, за да мога да ви простя някой ден.

После се обърна и затича с развети поли надолу към залата.

ШЕСТА ГЛАВА

Щом забеляза Алън в двора на замъка, Франсис се успокои. Може би все пак щяха да забравят изминалите три години и да простят дори на Гуендолин. Бяха отново заедно, днес беше сватбеният им ден. Бедната Гуен не знаеше какво значи любов и не биваше да я мразят заради това, което им беше сторила. Гуендолин беше поставила целия си живот в служба на близките си. Единствената ѝ вина беше, че предвиди същата участ и за Франсис. Дали изобщо знаеше, че съществува нещо по-добро?

Франсис вече не се сърдеше и на Алън, който бе поел делата на замъка в свои ръце като нещо, разбиращо се от само себе си. Нали ѝ беше обещал, че ще управляват заедно Бюли, а и досега в заповедите му нямаше нищо нередно.

С едно изключение.

— Много си снизходителен към Доналд — обвини го направо Франсис. — Трябва да го пратиш в затвора. Помниш ли малката килия в кулата, където от тавана капе вода и се стича по стените? Помниш ли колко обичахме да играем там като деца? Гледката на течащата вода ще го утешава за загубата на изисканите френски вина.

Макар че не ѝ даваше сърце да мрази старата си леля, Франсис беше безмилостна по отношение на Доналд. Не ѝ беше трудно да си представи, че той е причинителят на всички злини, похитителят на Алън и виновникът за сватбата ѝ с Хю. Гуендолин е била само инструмент в ръцете му. Смъртта на Хю също беше по негова вина. О, да, лесно беше да мрази Доналд от дъното на душата си.

Алън само се засмя и сложи ръка на рамото ѝ.

— Пак моята малка избухливка! Не се тревожи, Доналд е на сигурно място. Стаята му гледа към двора на замъка.

— Това е вярно — кимна Франсис. Въпреки топлите слънчеви лъчи я побиваха студени тръпки.

— Искам да може да гледа навън — обясни кратко Алън.

Вместо да продължи с обясненията си, той я взе за ръка и я поведе покрай главната отбранителна кула, откъдето се чуваха удари на чукове и брадви. Като видя грубо скованото скеле, Франсис извика стъписано.

— Бесилка! Искаш да го обесиш?

Алън стисна здраво устни.

— Като господар на Бюли аз имам право да съдя онези, които рушат мира в клана.

Той бе повишил глас и Франсис разбра, че Доналд чуваше ясно всяка негова дума. Закованият с решетки прозорец се намираше само на няколко сантиметра от равнището на двора. Санди Род седеше до него, дялкаше някаква тояжка и тихо разговаряше със затворника.

— Не бива да правиш това, Алън! — извика смутено Франсис. — Не можеш просто да го обесиш, особено без подкрепата на църквата.

— Изпратих да повикат свещеника.

Преди Франсис да успее да възрази още нещо, Алън я издърпа по-далеч от малкия прозорец, за да не ги чуе Доналд.

— Благодаря ти, любов моя. Чудесно изигра ролята си. Уплахата ти беше впечатляваща.

— Не съм играла роля — ядоса се Франсис. — Ти май се отнасяш с нас като с марионетки, на които дърпаш конците? Какво си намислил, Алън?

— Всяко нещо с времето си.

До идването на свещеника, който пристигна след около час, Франсис не успя да изтръгне нито думичка от устата на Алън.

Доналд Мъри беше прекарал ужасна нощ и още по-ужасна сутрин. Физически се чувстваше горе-долу добре, защото, макар Дънкан и Санди да се бяха отнесли доста нелюбезно с него, не бяха проявили жестокост. Помещението, в което го бяха затворили, също беше поносимо. Разполагаше със сламеник, стомна за вода и кофа. Въпреки това Доналд се чувстваше много зле. Цяла нощ не беше затворил очи. Какво знаеше за плановете му Алън? Беше ли научил какво е станало преди три години и какво възнамеряваше да прави сега? Доколко беше прозрял в сърцето му?

Утрото потвърди най-лошите му опасения. От прозореца си можа да проследи издигането на бесилката. Дори да беше хранил известни съмнения за предназначението ѝ, Санди се погрижи да ги разсее. Войникът с готовност го увери, че самият той ще има честта да увисне на издигнатата специално за него бесилка.

— Вие сте истински късметлия — отбеляза небрежно Санди, продължавайки да дялка клечиците си с нервираща грижливост. — Господарят ще...

— Не го наричай така — изсъска с омраза Доналд. — Той няма повече права върху титлата от мен.

Санди спря за малко да дялка и замислено изгледа лицето на Доналд зад решетките.

— Така ли? Защо не?

Доналд бързо възвърна част от самообладанието си.

— Род без водач се присъединява отново към семейния клан — обясни високомерно той. — Ако това не е възможно, както е в нашия случай, защото кланът Камерън живее на източното крайбрежие и от него ни делят други родове, кралят лично определя настойник.

Санди се изплю презрително на земята и отново се зае да дялка.

— Откъде да вземем настойник? Сигурно имате предвид брата на лейди Франсис?

— Точно така — кимна Доналд. После махна на Санди да се приближи. — Измъкни ме оттук и ще ти се отблагодаря, когато кралят ме определи за настойник. От Бюли могат да се изкарат много пари. Знаем какво говоря. — Той се ухили многозначително и потърка палеца о показалеца си. — Е, какво ще кажеш?

— Ами да. — Санди закима с глава, но искрите в очите му бяха недвусмислено предупреждение. — Без съмнение, бих могъл да спечеля немалко, ако ви услуга, но има още една малка подробност, която ме кара да си блъскам главата.

— Имаш думата ми — увери го тържествено Доналд. Перспективата да подкупи един от хората на Алън му вдъхна нова смелост. — Не, по-добре е да потвърдя писмено.

— Хм... — Санди дялкаше с ножа си тънки, дълги тресчици, които се събираха на купчинка в краката му. — Не се съмнявам в думата ви — обясни делово той. — Но как смятате, колко време ще

мога да се наслаждавам на новото си богатство, ако Алън Камерън узнае за сделката ни?

— Лесно ще се справим с него — разгорещи се Доналд. — Той ти има доверие. Ще се приближиш до него, ще му забиеш ножа и готово. Вече няма защо да се боим от него.

— Така значи. — Санди съсредоточи всичките си сили в разцепването на една по-дебела пръчка. — Ами Гленкърн? — попита след малко той. — Нали трябва и с него да се споразумеем. Сигурно вие ще говорите с него, беден селянин като мене няма достатъчно разум в главата си.

— Точно така! — Доналд едва сдържаше ликуването си. — Значи си съгласен? Ще ме измъкнеш ли оттук?

— Вижте какво... — Последва дълго мълчание, докато Санди внимателно набучваше създаденото от него произведение на изкуството на върха на камата си. — Ще ви кажа какво мисля. — Той огледа внимателно творението си.

— Какво? — попита нетърпеливо Доналд.

Санди замахна светкавично и камата се заби в обраслия с мъх процеп между два камъка. Дървото се счупи с остър шум, а камата остана забита в пръстта, докато дръжката ѝ продължаваше да вибрира.

— Смятам, че ще имате късмет, ако днес умрете от бърза смърт. — Като видя смаяната физиономия на Доналд, той отметна глава назад и злобно се изсмя. — Не разбрахте ли най-сетне, човече — продължи след малко Санди, — Алън Камерън се превръща в кръвожаден вълк само щом подуши предателство. А човек като вас, който преди три години го продаде на наемниците, за да омъжи момичето му за бедния идиот... Повярвайте ми, ни най-малко не се изненадах, когато реши да ви обеси. Очаквам да изпробва върху вас и някои от интересните игрички, на които ни научиха във Фландрия. Разказах ли ви вече за нещастния момък, който се промъкна в лагера, за да ни подслушва? Минаха само десет минути, преди да започне да говори. Алън Камерън се разочарова, че всичко стана толкова бързо. По му е приятно да удължи малко удоволствието, разбирате ли? А какво направи с крадеца...

И Санди заразказва надълго и нашироко съчинените от самия него истории за страшните мъчения, измислени от Алън за нещастните

му жертви, както и за онези, които се осмелявали да му се противопоставят.

Доналд го слушаше като замаян. Трепереше с цялото си тяло, защото вярваше във всяка от казаните думи.

Когато Алън най-после доведе свещеника в затворническата килия на Доналд, за да изслуша изповедта му, дебелият мъж седеше с омекнали колене на сламеника си. Вече нямаше ни най-малко съмнение, че Алън е твърдо решен да го обеси.

— Изповядай се — нареди подигравателно Алън. — Имаш достатъчно грехове. Но не се бави много. Сигурно ще ми достави удоволствие да изслушам с подробности престъпленията ти, но за съжаление бързам. Ако говориш твърде дълго, отчето няма да има време да ти даде опрощение. — Той се облегна небрежно на стената, докато Доналд падна на колене пред свещенослужителя.

— О, отче, нали няма да допуснете да убият невинния човек!

Доналд умоляваше напразно. Селският свещеник служеше много отдавна на господарите на Бюли, той получаваше хляба си от тях и не смееше да се противопоставя на заповедите им. Надали би рискувал кожата си, особено след като именно той беше човекът, сключил онзи зловещ брак преди три години. Въпреки това старецът се осмели да протестира, но само срещу присъствието на Алън при това свято дело.

— Както желаете — отговори равнодушно младежът. — Нека тогава умре като езичник, както стана с братовчедата ми, убит по негова заповед вчера. Трябва да благодари само на великодушната си сестра, че ви повиках да го изповядате. Тъй като имам твърде малко време, за мен ще бъде по-лесно веднага да го обеса.

— Не! — Доналд се повлече на четири крака по пода и прегърна ботушите на Алън. Целият трепереше от страх. — Не сега. Първо ще се изповядам.

— Тогава оставам — отговори твърдо Алън. — Ей, Дънкан! — извика към вратата той. — Донеси плочата за писане.

Ухиленият войник внесе високият пулт за писане, който беше служил на стария Гиливрей. Под мишница стискаше няколко омачкани пергаментови листа, старо гъше перо и шише с бледо мастило.

— Записвайте всичко, което казва — нареди Алън на свещеника. — Ще бъде много жалко, ако злодеянията му останат скрити за

потомците. Ще съчиним балада и всички деца по улиците на Единбург ще я запоят.

Колкото и уплашен да беше свещеникът, последните думи на Алън бяха твърде много дори за неговата готовност да понася страданията.

— Аз съм дошъл тук да освободя бедния човек от греховете му! — извика възмутено той. — А не да съчиня памфлет от изповедта му. Ако непременно искате да я имате в писмен вид, седнете вие пред пулта.

Алън избухна в смях.

— Прекрасна идея, отче. Твърдят, че имам чудесен почерк, а и аз няма да изпусна половината от разказа му, както вероятно ще сторите вие.

За съжаление накъсаната изповед на Доналд не предостави достатъчно добър материал за написване на балада. Доналд си призна, че е организиран отвлечането на Алън, но не се призна за виновен в други престъпления, освен в сладострастие, пиянство и игра с фалшиви зарове. На края все пак съобщи, че се е свързал с Гленкърн, за да стане господар на Бюли. Дошъл, за да лиши Хю от титлата му.

— Прекрасна история — процеди през зъби Алън, забарабани по пулта за писане и изгледа заплашително Доналд. — Само че забрави една подробност, приятелче.

Доналд закърши ръце.

— Не, нищо не съм пропуснал! Не бива да ме измъчваш!

— Така ли? Боя се, че се налага да поосвежа малко паметта ти. — Той потопи перото в мастилото и продължи: — Сега ще запиша следното: Доналд Мъри потвърждава, че никога няма да предяви претенции към замъка Бюли, че съжалева дълбоко, дето е направил опит да завоюва водачеството на клана и че признава Алън Камерън за негов законен глава, него и всички наследници, с които ще го дари съпругата му Франсис Мъри.

По време на тази дълга реч перото на Алън усърдно дращеше по хартията. След като свърши, той посипа написаното със ситен пясък, за да изсъхне мастилото.

— Хайде, подписвай! — нареди той на хленчещия Доналд и му подаде перото. — За да не можеш по-късно да твърдиш, че документът е фалшив.

— По-късно... — смотолеви Доналд. — Няма ли да ме обесиш?

— Ако подпишеш, бесилката става излишна — отговори кратко Алън.

— Нито един съд няма да признае подписа, поставен под принуда — осмели се да възрази свещеникът.

Алън се обърна към него.

— Бесилката е още на мястото си, отче. Ако държа на мнението ви, ще ви го кажа.

С треперещи пръсти Доналд постави подписа си под текста и Алън посипа пясък върху мокрото мастило. Прочете отново последния откъс, нави пергаментата на руло и с доволно кимване го прибра във вътрешния джоб на жилетката си.

— А сега да се върнем на вас, отче — заговори отново той. — Както чувам, справяте се отлично с венчалните церемонии.

Свещеникът се разтрепери от глава до пети, повярвал, че е настъпил часът на разплатата.

— Аз... Аз само се подчиних на заповедта на лорд Геър — измънка през сълзи той. — Не е ли мой дълг да следвам нарежданията на господаря?

Алън вдигна подигравателно вежди.

— Точно така. Сега господар на замъка съм аз, затова ви нареждам да извършите още една брачна церемония. Последвайте ме в параклиса.

Франсис, която Алън бе изпратил в стаята ѝ веднага след идването на свещеника, не беше на себе си от гняв. Любимият ѝ отново я изключваше от делата си. Нямахше никакво намерение да се преоблече за предстоящата сватба. Опитът ѝ да се промъкне в двора и да наблюдава ставащото в стаята на Доналд, беше осуетен от решителния Юън.

— Той каза, че това не е работа за една лейди — обясни ѝ кратко и ясно Юън.

— Ще ти го напомня, когато дойдеш следващия път да търсиш впрегатен добитък, Юън. — Франсис го изгледа с цялата ярост, на която беше способна, но селянинът не се впечатли особено.

— Възможно е, но ако не го послушам, вече няма да са ми нужни впрегатни животни.

Франсис се предаде и се върна в спалнята си. Значи така Алън си представяше съвместния им живот! Вече беше успял да подкопае уважението, с което тя се ползваше сред селяните. Години наред се бе трудила за тези неблагодарници, и какъв беше резултатът? Веднага щом се върна Алън, всички се втурнаха да му служат.

Макар че кланът нямаше особено много хора и се състоеше предимно от мирни селяни и овчари, те веднага изявиха готовността си да последват дръзкия млад мъж с изваден меч. Гениалният начин, по който Алън бе успял да завладее замъка, им направи силно впечатление, а обявяването на предстоящия брак с Франсис се оказа достатъчно да го признаят за свой законен господар.

Франсис скочи и започна нервно да се разхожда из стаята. Милостиви боже! Нима Гуендолин беше права да твърди, че задачата на жените се ограничава в чакане и молитви? Какво жалко съществуване! Франсис предпочиташе да бъде мъж и да тръгне с другите на война.

Когато Алън най-после се появи в рамката на вратата, с усмивка на победител на сияещото си лице, Франсис беше толкова ядосана, че изобщо не забеляза свития на руло пергамент, който любимият ѝ размахваше като плячка.

— Всичко е наред — оповести тържествено той. — Свещеникът чака, за да благослови съюза ни. А това тук ще ни осигури благословията на краля. — И той повдигна пергаментовото руло.

Франсис потропа с връхчето на обувката си.

— А моето съгласие се разбира от само себе си, нали? За него няма защо да говорим! Какво ще стане, ако не пожелае да се омъжа за теб?

Алън обгърна талията ѝ с две ръце.

— Твърде късно — отвърна през смях той. — След онова, което преживяхме, ти си моя завинаги. Трябва ли отново да те убеждавам? С удоволствие бих го направил още сега, сърце мое, но не бива да караме свещеника да чака.

Той я целуна бегло и я побутна към леглото.

— Би ли искала да видиш плодовете от тазсутрешната ми работа?

Франсис не искаше, но любопитството победи. Алън разви пергамента и го вдигна насреща ѝ.

— Аз, Доналд Мъри, признавам... — зачете тя. — Но това не е почеркът на Доналд — промърмори след малко тя.

— Не, но признанието е негово. Направи го, тласкан от смъртен страх, и не изпусна нито един от греховете си. Дълъг списък, но не се полага на една дама да го чете. Важен е подписът му под последната част. — Той посочи разкривените букви.

Погледът на Франсис пробяга по последните редове и тя шумно си пое дъх.

— „... признавам Алън Камерън за законен глава на клана... всички наследници, с които го дари съпругата му Франсис Мъри“ — прочете тя. Вдигна очи и гневно изгледа любимия си. — Така значи! Чудесно си го направил. Снощи си осигури мен, а тази сутрин дойде редът на Бюли. Свещеникът ти трябваше, за да изслуша тази изповед. Как смяташ обаче, ще има ли някаква стойност подписът на един мъртвец?

— Доналд не е мъртъв — отговори спокойно Алън. — Обещах му да го освободя, ако подпише документа.

По гърба на Франсис пробягаха студени тръпки. Внезапно се почувства, сякаш някой я беше спуснал в гроб. Стана ѝ леденостудено. Алън продължаваше да ѝ говори, но думите му идваха някъде много отдалеч и не достигаха до нея. Дебелите стени на замъка станаха прозрачни, Франсис насочи поглед през тях и видя огньовете, пламнали по полята на Бюли, видя плачещите и молеци за пощада хора.

В следващия миг видението изчезна. Франсис посегна към челото си и се огледа учудено. После попипа стената зад гърба си, сякаш искаше да се увери в здравината ѝ.

Алън продължаваше да стои пред нея. Но сега мълчеше и я наблюдаваше.

— Страшна поличба — прошепна тя. — Не биваше да издигаш бесилка, без да имаш намерение да я използваш. Веднага накарай да я разрушат, Алън. Ако я оставиш, ще поиска кървава жертва.

Някъде дълбоко в себе си тя знаеше, че вече е късно. Второто лице ѝ се явяваше само в мигове на голяма беда. Разрушаването на дървеното скеле не можеше да отклони надвисналото над долината

нещастие. Преди три години женитбата ѝ за Хю беше цената на мира. Каква нова жертва щяха да поискат от нея?

Когато Алън забеляза празния ѝ, обърнат навътре поглед, той я взе в прегръдките си и я зацелува, за да я върне в действителността със силата на волята си. Спомни си, че и друг път беше виждал Франсис в такова състояние. Независимо от това дали ѝ се бе явило Второто лице или не, той не искаше да пада сянка върху сватбения им ден.

— Франсис! Фан, погледни ме! — проговори меко, но настойчиво той. Зацелува студените ѝ бузи и устни, докато тя се пробуди от замайването и започна да отговаря на целувките му с все по-разпалваща се страст. Той усети желанието, което я бе обзело и което заплашваше да надвие и него.

Беше му неизказано трудно да се откъсне от нея в този момент, когато я желаше с всяка фибра на тялото си. Толкова му се искаше да я вдигне на ръце и да я отнесе на голямото меко легло, което още не бяха споделили.

Не, този път всичко трябваше да се извърши в определения ред. Първо Франсис трябваше да стане негова жена пред Бога, за да може да му ражда деца и да продължи рода Камерън. Колкото по-скоро се венчаят, толкова по-малка ще бъде опасността Лаклан или Гленкърн, или който и да било друг да се възползва от овдовялата господарка на Бюли, за да започне нова междуособица.

— Свещеникът чака — повтори предупредително Алън, когато Франсис неохотно отвори очи. Той прибра пергаментата отново в джоба на жилетката си и се обърна.

Франсис следеше всяко негово движение. Разбира се, признанието на Доналд беше по-важно за него! В сърцето ѝ отново се надигна гняв.

— Нека чака, ако ще цяла вечност! — изсъска сърдито тя. — Ти си планирал всичко до най-малката подробност, нали, Алън Камерън? Ти ли си наследник на Бюли или аз? Омръзна ми да ме отпращаш като някое дете, а ти да раздаваш заповеди наляво и надясно.

— А аз няма да допусна да ме сложиш под чехъл — отвърна Алън и очите му заискриха опасно. Той сграбчи Франсис за китката и я принуди да го погледне. — Ще работим заедно, когато това е възможно. Има обаче неща, от които жените трябва да се държат подалеч. Когато застанем пред свещеника, аз ще се закълна да те

защитавам, Франсис. Това означава, че ти няма да се намесваш в неща, които не те засягат. Нима щеше да ти достави удоволствие да видиш как се отнасям с брат ти? Ами ако се беше наложило да използвам сила, а не само заплахи? Ти ли щеше да нажежиш желязото в огъня? Велики боже, после сигурно ще поискаш да отидеш вместо мен на война!

— И това ще бъде по-добре, отколкото да седя бездейна в Бюли.
— Франсис се опита да се изтръгне от ръцете му, но нямаше сили да се справи с желязната хватка. Той се засмя, целуна я зад ухото, а тя прехапа гневно устни, защото тази кратка милувка изпрати сладостни вълни по цялото ѝ тяло.

— Твоето време щеше да свърши само след една седмица, Франсис — обясни той. — Щом вестта за смъртта на Хю се разпространи на юг, лешоядите ще долетят и ще се нахвърлят върху теб. Трябва ти мъж, който да те защитава, и този мъж съм аз.

Той я пусна и отново се усмихна.

— Освен ако не ме искаш. Е, какво ще кажеш, милейди? Каж ми, че не ме искаш, че не ме обичаш. Каж ми, че ти е противно да те докосвам.

Франсис обви ръце около врата му, притегли главата му към себе си и затвори устните му с жарка целувка. Пусна го едва когато и двамата останаха без дъх.

— Обичам те, Алън — пошепна тя. — Но не искам да се отнасяш с мен като с дете.

Той я целуна още веднъж.

— Стига вече — заповяда с добре изиграна сериозност. — Да не смяташ по целия път към олтара да ругаеш и да ми крещиш? Това би означавало позор и за двамата ни. Време е да вървим в параклиса. После ще продължим този спор... ако все още искаш.

Той плъзна ръце по тялото ѝ, напомняйки ѝ, че могат да прекарат времето много по-приятно.

Франсис усети как коленете ѝ омекват, а когато Алън я поведе към параклиса, през целия път не пусна ръката му.

— Санди! — извика Алън на приятеля си, когато минаха покрай него. — Донеси гайдата. Имаме нужда от музика.

Ето че Франсис отново застана в малкия параклис и свещеникът извърши втора венчавка. Този път до нея беше Алън. Това означаваше ново начало, което щеше да заличи завинаги годините на раздяла.

След като церемонията свърши, Алън пхна една златна монета в шепата на свещеника и го побутна навън към двора.

— Е, отче — как ви беше името! — заслужихте си я с честен труд. А сега си вървете в къщи. Тук вече няма работа за вас.

Той замълча и изненадано вдигна вежди, когато забеляза малката група мъже в долния край на двора. Тъй като замъкът се огласяше от пронизителните звуци на гайдата, никой не бе чул пристигането им.

На набързо скованата носилка беше положено мъжко тяло, завито със старо одеяло. Гуендолин беше коленичила до него, ридаеше и кършеше ръце. Зад нея стояха двамата мъже, които Алън беше изпратил да търсят тялото.

— Ето го! — изпищя Гуендолин и обвинително посочи Алън. — Той е убиецът! Взе вдовицата, а кръвта на бедното ми момче още лепне по пръстите му.

— Боя се, че съм се излъгал, отче — проговори спокойно Алън. — Днес ви предстои да изпълните още една церемония. — Той погледна Франсис. — Какво става с леля ти?

— Мисля, че шокът я е лишил от разум — пошепна Франсис. Тя отиде при Гуендолин и се опита да я изправи на крака. — Елате, лельо, имате нужда от спокойствие.

— Не, докато убиецът се разхожда на свобода!

Франсис я дръпна нетърпеливо за ръката.

— Лъжете се, лельо. Алън не е убил Хю. Пронизал го е един от хората на Доналд. Било е нещастен случай. Елате, ще ви помогна да си легнете.

— Остави ме! — изплака Гуендолин. — Не съм полудяла. Който и да е нанесъл смъртоносния удар, вината е на Алън. Ако не се беше върнал, моят Хю щеше да е жив и до днес. — Тя отново посочи обвинително Алън. — Само се приближи, ако смееш! — изпищя тя. — Тогава всеки ще види как раните на Хю се разтварят. — Тя се откъсна от Франсис и с все сила дръпна одеялото от покрития с прах труп.

— По дяволите! — изръмжа Алън и се запъти към вратата. — Отче, кажете заупокойната молитва. Двамата мъже ще имат грижата да го погребат. Отведете най-после тази луда вътре.

Вместо да останат при мъртвия, двамата мъже го последваха в залата.

— Има още нещо, което трябва да ви кажем — заяви без предисловия единият. — Когато тръгнахме обратно...

Докато слушаше разказа му, Алън вдигна крак на една пейка, приведе се напред и толкова се напрегна, че забрави дори да диша.

Щом Алън изчезна от очите ѝ, Гуендолин се успокои и позволи да я отведат в стаята ѝ. Франсис избягна пътя през залата, за да не срещнат Алън, и предаде старата дама на грижите на Джанет.

— Пази я да не слезе долу — заповяда на слугинята тя. — Не преди да сме погребали Хю, Бог да успокои душата му. — Тя се прекръсти бързо. Поне това му дължа, каза си тя и побърза да излезе от стаята на леля си и да се върне на двора.

Трупът на Хю все още беше открит, така че дълбоката, покрита със засъхнала кръв рана ясно личеше. Мъжете, които го бяха донесли, не се виждаха никъде. Франсис посегна към завивката, за да покрие мъртвото тяло, но внезапно се поколеба.

Не можеше да откъсне очи от застиналото мъртво лице. Заспал вечния си сън, Хю беше придобил необикновено достойнство и зрелост. Меките му устни бяха здраво склучени, остро изсечената линия на брадичката напомняше на лорд Геър. Сигурно така беше изглеждал баща му на млади години. Някой беше затворил очите на Хю и бе пригладил назад русата му коса, която иначе винаги висеше разрошена.

— Можеше да станеш чудесен мъж, Хюи — прошепна задавено Франсис.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя побърза да завие неподвижното тяло.

Понечи да се изправи, но отново бе обзета от онази странна отмала и се отпусна безсилно край носилката на Хю. Стори ѝ се, че чува пращенето на пламъците по стените и страшния звън на оръжия. Ужасените викове на деца и жени проглушиха ушите ѝ, а от прозорците на замъка започна да излиза пламък.

Все пак тя знаеше, че това е само видение, че е коленичила в прахта до мъртвия Хю и че в двора на замъка няма никой, освен нея.

Главата ѝ забуча, светът се завъртя около нея и тя си припомни, че не е хапвала нищо от вчера на обяд. Тялото ѝ сякаш нямаше тежест, всичко около нея беше странно и недействително.

Внезапно пред вътрешния ѝ взор се разстла цялата долина. Сякаш летеше високо в небесата на гърба на величествен орел и я виждаше ниско под себе си. Видя зелените поляни, червената степ, чворестите стълба на дърветата между стръмните скали и сребърната лента на реката, чиято повърхност блестеше на слънчевата светлина. Но къде бяха хората? Защо всичко беше опустяло? Сякаш мина цяла вечност, преди да разбере: купищата пепел, които все още димяха, бяха последните остатъци от хижите на арендаторите.

Макар че дворът на замъка беше огрян от топлото лятно слънце, Франсис усети ледения повеи на северния вятър. Замириса ѝ на сняг. Тя се спусна над долината и се насочи нагоре към планинските вериги, пресечени от клисури и пещери. Ето къде бяха жените и децата — свили се изтощени под скалните издатини. Тези хора гладуваха!

Кой се е осмелял да причини това зло на клана ми?

В сърцето ѝ се надигна бесен гняв, който я отведе обратно в замъка. Видя двора, охраняван от отряд въоръжени мъже, а пред затворените порти се бяха струпали гладни и мръзнещи селяни. Гневът я задушаваше. Внезапно мрачната картина на ужаса се разкъса. Погледът на Франсис се проясни. Отново беше лято, а тя беше коленичила до мъртвото тяло на Хю. Освен нея в двора нямаше жива душа.

Пред очите ѝ причерня и тя усети, че се свлича на земята. Когато отново дойде на себе си, беше просната напреки върху мъртвия. Разтърси глава, за да прогони световъртежа. Трябваше да положи големи усилия, за да се изправи. В този момент някой сложи ръка на рамото ѝ.

— Трябва да се овладееш — прозвуча успокояващият глас на Алън. Франсис пое протегнатата му ръка и срещна укорителния му поглед. — Днес е денят на твоята сватба, Франсис. Не смяташ ли, че безкрайната ти тъга е малко неподходяща? — Тя усети наранената гордост в гласа му, но сега това не беше важно.

— Не става въпрос за Хю — обясни задавено тя и се вкопчи в любимия си. — Аз... видях страшни неща. Голямо нещастие е надвиснало над долината. Трябва да бягаме, Алън, преди да са дошли войниците.

Алън скръсти ръце пред гърдите си и я изгледа със смръщено чело.

— От кого научи?

— Какво?

— Аз узнах само преди минути. Онзи тип, който ни избяга, не бил човек на Мъри, а шпионин, изпратен от Гленкърн да следи Доналд. Той е предупредил господаря си и войниците на Гленкърн веднага са потеглили насам. Ще бъдат тук още преди настъпването на нощта. Няма да имаме време дори да затворим вратите, камо ли да съберем добитъка.

Погледът му се плъзна покрай нея и се загуби в далечината. Устните му се раздвижиха, докато изброяваше на ум нещата, които трябваше да се направят, за да се подготви Бюли за защита.

— Няма да задържим замъка — заклеваше го Франсис. — Чуй ме, Алън. Половината арендатори са вече по планинските пасища. Нима ще успееш да ги върнеш със стадата им, преди да са дошли хората на Гленкърн? Те ще изгорят къщите, а хората, които не успеят да се скрият в замъка, ще паднат под мечовете им или ще умрат от глад.

— Кога хората от Бюли са отказвали да следват господаря си? — извика Алън с искрящи от гняв очи.

— Никога! — отвърна разгорещено Франсис. — Но аз съм господарка на Бюли и забранявам да ги призоваваме на оръжие.

Двамата се гледаха дълго. Най-после Алън сведе поглед.

— Повярвай ми, Алън, знам какво ще се случи — пошепна Франсис. — Видях всичко. — Тя беше победила, но усети необходимост да се защити. — Видях бедата, която се спуска над долината. Трябва да се махнем оттук. Няма да задържим замъка, затова не искам други да умират заради нас.

Алън я гледаше сериозно.

— Мисля, че имаш право. Ако съм научил нещо през последните години във Фландрия, то е да познавам кога една битка е без изгледи за успех. Въпреки това не разбирам откъде знаеш, че хората на Гленкърн

са тръгнали насам — промърмори той, после се обърна и даде заповед да оседлаят конете.

Алън и Франсис излязоха от двора на замъка, възседнали конете си, придружени само от Дънкан Дю и Санди Род. Предоставиха на Доналд честта да посрещне с добре дошли войниците на Гленкърн.

Носеха със себе си само най-необходимото. Мъжете бяха напълнили торбите си с храна, а Франсис бе свила във вързоп най-хубавата си наметка и малкото останали й накити. Пръстенът на клана Камерън с големия смарагд беше обърнат навътре и на пръста ѝ се виждаше само тясна златна халка. Човек не знаеше какво го очаква по пътищата.

Гуендолин отказа да тръгне с тях и Франсис трябваше да я остави на грижите на Джанет.

— Гленкърн няма да ѝ стори зло — увери я Алън. — Няма основания да го стори, даже напротив. Ще се оправдае поне в собствените си очи, ако член на семейството остане да живее в замъка. А тя със сигурност няма да оспори правата, които е узурпирал... Много ми се иска да мога да видя как Доналд ще го поздрави с добре дошъл — продължи през смях Алън. — Как мислиш, колко време ще мине, преди да е изхвърлил брат ти навън заедно с една кесия, много по-лека от онези, с които беше свикнал при теб? Как може Доналд да е толкова глупав и да се довери на човек като Гленкърн?

Франсис се присъедини към смеха му и малката групичка продължи пътя си през долината, в която вече се спускаха вечерните мъгли. Франсис не знаеше къде отиват и кога отново ще види своя обичан Бюли. Но тя беше с Алън. Сега това беше най-важното.

— Отиваме в Илън Дюн — обясни Алън, когато дадоха кратка почивка на конете. Бяха изминали няколко мили и спряха край един склон, от който се разкриваше великолепна гледка.

Франсис изяде парче овесена питка и отпи глътка от манерката на Дънкан Дю. Закашля се и побърза да му я върне. Облечена в избелялата си вълнена рокля, скрита под грубата наметка с нахлупена

дълбоко над очите качулка, за да я предпазва от влагата, тя се чувстваше като по-рано.

Мисълта за Илън Дюн, самотен остров в най-северния край на планината Дюн, придаваше на бягството им нещо романтично и приключенско. Това усамотено кътче от високата планина беше единственото наследство, което бащата на Алън бе оставил на сина си. Макар че по времето, когато живяха заедно в Бюли, Алън често посещаваше планинския си имот, Франсис никога не можа да го убеди да я вземе със себе си. „Ездата е твърде дълга и тежка за момиче“, казваше ѝ той, а и Гуендолин никога нямало да я пусне.

— Пътят няма да е никак лек — рече в този миг Алън и Франсис избухна в смях, тъй като двамата очевидно бяха мислили едно и също.

— И по-рано казваше така — отвърна тя. — Този път обаче си принуден да ме вземеш и аз ще ти докажа, че мога да се справя. — Тя се изправи и отупа полепналите по полата ѝ сламки.

След като изминаха половината път, от въодушевлението ѝ не беше останало почти нищо, но решението ѝ да издържи докрай беше твърдо като желязо. През последните три години не беше имала много време за езда и разходки, и беше отвикнала. Мускулите на бедрата я боляха непоносимо от постоянното напрежение. Не само трябваше да се държи на седлото, ами и да помага на кобилата си, да не изгуби каменистата, хлъзгава пътека, проверявана внимателно от Санди, който вървеше напред пеш.

Алън беше решил да избягват всяко човешко присъствие и Франсис трябваше непрекъснато да слиза и да се крие с коня си зад някоя скала или храсталак, ако насреща им се зададеше пътник. Колкото повече навлизаха в планините, толкова по-редки ставаха подобни срещи, а и едва очертаните пътеки изчезнаха напълно.

Франсис можеше да се ориентира само по коня на Дънкан, който ситнеше пред нея. Алън яздеше последен и непрекъснато се обръщаше назад, за да се увери, че не ги преследват, Франсис трябваше да събере всичките си сили, за да се задържи на седлото. Гордостта ѝ не допускаше Алън да забележи мъчителната умора.

При следващата почивка тя не посмя да слезе от седлото, защото я беше страх, че скованите крайници ще откажат да ѝ служат. Насочи коня към стръмната скална стена и изтощено се облегна на хладния

камък. Изяде още едно парче овесен хляб, докато Санди хранеше кобилата с шепа овес.

Постепенно Франсис започна да мрази Дънкан и Санди, които след кратката заповед на Алън се метнаха безгрижно на седлата и се скриха като невестулки в нощта, за да изследват местността, през която им предстоеше да преминат. Те бяха свикнали с този суров живот, но тя не беше. Намрази и Алън, който непрестанно я подканваше да побърза, без да произнесе нито една съчувствена дума.

— Умори ли се? — Загриженият въпрос на Алън я прободеше право в сърцето. — Знаех си, че ще ти бъде много трудно.

Но Франсис издържа.

Нощното небе тъкмо започваше да се развиделява, когато мъглата се вдигна и Франсис видя за първи път Илън Дюн. Скалистият остров беше разположен между почти отвесни канари и бе заобиколен с разпенени води. От височината на планинския гребен, където бяха застанали, каменната стена се спускаше отвесно към буйните води, които бяха естествената защита на острова.

Насред скалистия остров се простираше зелена поляна, обкръжена от гъсти храсталаци. Няколко огромни, обрасли с мъх каменни блокове лежаха близо един до друг и изглеждаха като остатъци от гигантска куклена къща. За момент изгриващото слънце надникна иззад каменната стена и потоци поляната в море от злато. После мъглите отново се спуснаха и Франсис потрепери от влажния утринен студ.

Сметна, че е изключено да стигнат до острова от тази страна, но Алън знаеше пътя. От конете и от хората се изискваше извънредна предпазливост. Всички пристъпваха бавно по тясната камениста пътека, която се виеше надолу по каменната стена.

Най-после стигнаха реката, която пълнеше с водите си езерото Дюн. То остана вляво от тях, а те навлязоха в малка горичка и яздиха, докато достигнаха един доста широк страничен ръкав на реката. От другата страна се издигаше полегатият бряг на острова.

Франсис беше твърде уморена, за да се възпротиви, когато Алън посегна към юздите на кобилата ѝ.

— Това е единственият брод — обясни той. — И то само когато нивото на водата е ниско. Щом се покачи, никой не може да намери път към острова. Тук ще бъдем на сигурно място, Франсис. След малко ще си отпочинеш.

Гласът му прозвуча толкова гордо, сякаш ѝ казваше добре дошла в някоя великолепна, заобиколена от градини и плодородни поля господарска къща.

— Бих предпочела да си остана тук — промърмори уморено Франсис.

Изразът на лицето му издаде колко е учуден, но младата жена беше твърде уморена, за да обяснява каквото и да било.

След като прекосиха реката, те се изкачиха по зеления хълм. Кобилата веднага наведе глава и се зае да пасе. Франсис скочи от седлото, но коленете ѝ бяха изтръпнали и щеше да падне, ако Алън не я беше задържал. Последното, което си спомняше, бяха силните му жилави ръце, когато я понесе към своя остров.

През следващите години, прекараните на острова месеци живееха в спомените на Франсис като време на несмущаван от нищо мир и покой. Всички дни бяха слънчеви. Затворени в това отдалечено от света място, те чуваха твърде малко за събитията в долината.

На няколко мили от острова имаше малко село, само няколко хижи, приютени на завет край планинския склон. От време на време Санди отиваше да купи от селяните пресни яйца, а понякога и по едно мършаво пиле, и донасяше новини.

Така узнаха, че Гленкърн е завзел Бюли и — както беше предрекъл Алън — само след няколко седмици се е отървал от Доналд. Братът на Франсис се върнал в Единбург и живеел от парите, които му давал Гленкърн. Арендаторите на Бюли мърморели, но не се надигнали открито срещу новия си господар.

Като чу това, Франсис усети облекчение. Другата новина обаче разяри Алън и той руга дълго на непознатия ѝ фламандски език.

— Говорят за изнасилване — съобщи Санди. — Оня кучи син Гленкърн е обявил навсякъде, че е много загрижен за живота на любимата си братовчедка лейди Франсис, която е опозорена от Алън Камерън и отвлечена кой знае къде.

Франсис избухна в смях и се претърколи по гръб. Тя лежеше край реката, дъвчеше една тревичка и безуспешно се опитваше да улови някоя пъстърва.

— Какъв любящ братовчед си имам — проговори през смях тя. Протегна ръка и издърпа Алън до себе си на тревата. — И колко е прав. Вие наистина сте страшни хора. — Тя намигна на двамата мъже, които с рошавите си коси и одърпани дрехи наистина приличаха на разбойници. — Май наистина трябва да се страхувам за живота си.

— Разбира се, че трябва, жено — потвърди Алън. — Особено ако пак изгориш овесения хляб.

Двамата избухнаха в смях и напрежението отслабна. Въпреки това чутото не излизаше от ума на Франсис и тя заговори отново на тази тема, когато двамата с Алън останаха сами.

— Как Гленкърн се осмелява да твърди подобно нещо! — извика гневно тя. — Свещеникът ни венча съвсем законно и лордът сигурно го знае.

Алън тъкмо лъскаше шлема си със старо парче кожа. Завъртя го на слънцето и Франсис затвори ослепено очи.

— Боя се, че може — отговори след кратко мълчание той. — Държавна религия е протестантизмът. Кралят отдавна води спорове с католическата аристокрация от планините. Докато нямаме син, бракът ни може да бъде обявен за невалиден. — Той изгледа косо Франсис. — Може би Гленкърн те иска за себе си. Това е най-добрата възможност да получи Бюли.

— Но Доналд каза, че лордът е старец!

— Още няма шейсет, а вече е погребал две жени. Може би му се е дощяло едно чернокосо момиче, което ще му донесе като зестра цял замък и на всичкото отгоре ще го дари със синове. — Той млькна и поклати глава. — По-добре е Санди да не ходи вече в селото. Не искам да увисна на бесилката в Единбург, нито пък Гленкърн да вземе съпругата ми за жена.

Като видя, че думите му разтревожиха сериозно Франсис, Алън я привлече усмихнато в прегръдките си и я целуна.

— Не слушай глупавите ми приказки. Май твърде дълго съм бил войник, затова виждам навсякъде опасности. Просто не бива да се мяркаме в селото, защото определеното от Гленкърн възнаграждение може да изкуши някой от ония бедни дяволи да ни издаде. Ще си

доволна ли, ако през следващите седмици се храним само с овесен хляб, риба и диви плодове?

Франсис привлече главата му към себе си и му отговори с дълга целувка, която изрази неизречените на глас мисли. Внезапно Алън се отдели от нея и я остави сама, засегната и смутена.

През следващите дни Франсис имаше чувството, че Алън я избягва, освен това не преставаше да се извинява за оскъдния живот, който я принуждаваше да води. Нима не проумяваше, че тя не желае нищо друго, освен да е с него на този усамотен остров и да го обича? След всички грижи и задължения през изминалите три години, които се бяха стоварили на гърба ѝ след смъртта на лорд Геър, на това отдалечено място тя се чувстваше щастлива и безгрижна. Алън беше до нея, ден и нощ, а това беше повече, отколкото беше посмяла да си представи дори и в най-смелите си мечти.

Санди и Дънкан прекарваха дните си край реката или ходеха на лов. Държаха се настрана и не смуцаваха влюбените.

Понякога Алън и Франсис се държаха като две безгрижни деца. Обикаляха острова, събираха диви плодове и се обзалагаха кой пръв ще напълни кошницата. Друг път Алън се превръщаше в търпелив учител. Разказите му за Единбург и равнината разкриваха пред духовния ѝ взор един нов свят. Той ѝ рецитираше стихотворения или чертаеше в пясъка разположението на войските, за да онагледни описанието на някоя важна битка. През това лято Франсис научи много нови неща, макар че този метод на обучение беше твърде необичаен. Като приятел и учител Алън беше ненадминат. Въпреки това над прекрасното лято скоро падна тъмна сянка.

След деня, когато до ушите им достигна вестта за злостните клевети на Гленкърн, Алън спря да се люби с нея.

Нощ след нощ двамата лежах един до друг на оскъдната им постеля. Колко пъти беше усещала надигащото се у него желание по накъсаното му дишане и внезапното напрегане на тялото. Но когато протегнеше ръка и го докоснеше, той меко я отблъскваше.

Една сутрин Франсис беше коленичила край брега и чистеше риба за закуска, когато Алън пристъпи до нея и седна на един камък.

— Трудно ти е, нали? — попита през стиснати зъби той.

— Не е по-трудно от онова, което трябваше да върша в Бюли — отговори весело Франсис. Изплакна рибите и ги сложи в изплетената от жилава трева кошница.

Алън взе ръцете ѝ в своите и потиснато заразглежда изранените пръсти с изпочупени нокти.

— И аз бих могъл да върша това вместо теб — прошепна той, но побърза да прибави: — Въпреки всичко ти си и си оставаш преследвана жена. И виновният съм аз. Какво ще стане, когато дойде зимата? Знаеш ли, Франсис, аз дълго мислих. Може би е по-добре да се върнеш в Бюли. Гленкърн няма да ти стори нищо.

Франсис се изправи и грижливо зави рибите с няколко листа.

— Ами ако поиска да му стана жена? — попита тихо тя. — Това нищо ли е?

Алън скочи от камъка и се отдалечи с големи крачки.

— Не те ли интересува? — извика подире му тя, но не получи отговор.

На този ден Франсис осъзна, че не може да живее повече така. Ако Алън ѝ се беше наситил и искаше да я изпрати обратно в Бюли, тя щеше да си отиде.

Но първо трябваше да ѝ докаже, че опасенията ѝ се потвърждават.

След закуска Франсис помоли Алън да я придружи на малка разходка. Искаше да бъдат далеч от Дънкан и Санди, за да може да приведе в изпълнение смелия си план.

Почти час се катериха по скалите и сипеите, докато стигнаха до самия връх. Внезапно Франсис заяви, че е чула шум на вода.

— Защо не? — засмя се Алън. — Нали сме на остров.

Франсис се вслуша със затаен дъх.

— Не — проговори решително тя. — Шумът е различен. Не чуваш ли?

Тя се обърна и пое водачеството. Гъвкава като невестулка, прескочи няколко камъка и се мушна в гъстия храсталак, без да я е грижа, че клоните драскат лицето ѝ и се закачат в роклята ѝ. Но изкачването си струваше.

Когато застана пред водопада, Франсис затаи дъх и спря като прикована. Алън, който я следваше по петите, едва не я блъсна. Малката рекичка, която падаше по стръмната стена, сякаш идваше от нищото. Тя изскачаше от една издадена скала и падаше почти отвесно в кристално ясно, заобиколено с блестящо зелени треви езерце.

Франсис прегърна Алън и се притисна до него. Дватамата се взираха дълго в прекрасната картина, разкрила се така внезапно пред очите им. След малко обаче Алън се скова и се отдръпна. Франсис го освободи, но не пусна ръката му. Това беше прекрасно местенце за онова, което си беше наумила.

— Чудесна гледка, нали? — пошепна едва чуто тя.

Алън издърпа ръката си, скръсти ръце зад гърба си и се облегна на едно дърво.

— Да — отговори кратко той.

— Нещо съвсем особено — продължи Франсис. — Водопад посред острова. Почти толкова необичайно, колкото и мъж, който не спи с жена си.

Тя застана плътно пред него, толкова плътно, че го докосна с гърдите си. Все още задъхани след изкачването, те се издигаха и спускаха неравномерно и привличаха като магнит погледа на Алън. Той трябваше да положи голямо усилие, за да отмести очите си към искрящия на слънцето водопад.

Франсис пристъпи още по-близо. Телата им се докоснаха. Тя прокара пръст по ръката му и усети как мускулът се напрегна.

— Ако вече не ме желаеш, просто ми кажи — прошепна Франсис, затвори очи и зачака присъдата му.

Той сложи ръце на раменете ѝ и меко, но решително я отблъсна.

— Знаеш, че не е така.

— Тогава кажи ми защо го правиш! — Франсис почти изкрещя тези думи.

— Не биваше да те довеждам тук. — Той също беше повишил глас. — Тук е място за мъже. Трябваше да бъдеш някъде в сигурно убежище, където да мога да те защитавам, а не да живееш като подгонен дивеч. — Той свали ръце от раменете ѝ. — Що за мъж съм аз? — В гласа му звучеше дълбока тъга. — Да се ожена, без да мога да предложа на жена си нищо, освен този далечен остров и перспективата да бъдем проследени и убити от шпионите на Гленкърн.

Франсис се надигна на пръсти и го целуна със страстна отдаденост.

— Ти си мъжът, когото искам, мъжът, когото обичам. Нали съм твоя жена пред Бога и пред хората. Това не е ли достатъчно?

Алън колебливо я обгърна с ръце и мълчаливо я притисна до себе си.

— Аз не те заслужавам — прошепна потиснато той.

Франсис избухна в смях. Планът ѝ успя.

— Така ли смяташ? Припомни си го, когато следващия път ме наругаеш заради изгорения хляб. — Тя притегли главата му надолу към устните си. — И никога повече не споменавай, че искаш да ме отпратиш — закле го тя. — О, любими мой, да не мислиш, че мога да живея без теб?

Устните им се намериха в дълга, страстна целувка, която в миг унищожи съмненията, които ги измъчваха, и накара телата им да пламнат от дълго потисканото желание.

Алън вдигна Франсис на ръце и я понесе надолу към езерцето. Положи я внимателно на меката трева и я зацелува бурно, докато сваляше роклята ѝ. Тя усети милувката на слънцето върху голата си кожа и кръвта кипна буйно във вените ѝ.

— Не ме изоставяй, Алън — умоляваше тя. — Никога не ме напускай.

— Тихо, сърце мое, тихо — шепнеше нежно той.

Свали набързо жилетката и панталоните си, приведе се над нея и замилва с устни връхчетата на гърдите ѝ.

Франсис простена сладостно и тялото ѝ се изви като дъга насреща му. Той я галеше възбуждащо бавно, изследваше всяко местенце по тялото ѝ с ръце и устни, докато ѝ се стори, че всеки миг ще експлодира. Тя обви с ръце врата му и поиска да го привлече върху себе си, но той безмилостно я притисна в тревата и продължи да я милва. Когато пламъците на страстта заплашиха да я изгорят, тя изкрещя дрезгаво. Бързо, преди възбудата да е отлетяла, Алън я притисна плътно до себе си и проникна в нея. Движенията му разпалиха отново желанието ѝ и я отведеха до изпепеляващ екстаз. Изтощена до смърт, Франсис се отпусна в меката трева.

Когато отново отвори очи, видя застаналия на брега Алън. Погледът му беше устремен към нея.

— Време беше — закачи я той. — Толкова се старах да задоволя дамата.

Франсис закри голотата си с грубата наметка и му хвърли дяволит поглед.

— Великодушието ти е неизчерпаемо — отговори тя и прибави: — Нима това беше всичко? О, скъпи Алън, а аз си бях представяла насилниците много по-различни. Точно така ще кажа на Гленкърн.

— Дръж си езика зад зъбите — изрева Алън и се запъти към нея. — Никой ли не ти е казал, че си се свързала с най-големия негодник в страната? А сега...

Франсис сви колене и понечи да скочи, но той беше много побърз. Сграбчи я за китките и я задържа.

— Сега ще те хвърля във водата. Винаги правя така с жертвите на дивата си страст, особено, когато ми се присмиват.

Блъсна я, Франсис загуби равновесие и разпери ръце. Случайно улови крака му и не го пусна, докато не стигнаха до сините води на езерцето. Водата се разплиска навсякъде и Франсис потрепери, когато опръска разгорещеното ѝ от любенето тяло. Тя си пое дълбоко въздух и се потопи. За щастие, езерцето не беше дълбоко и дъното му беше песъчливо. Тя се обърна, размаха ръце и заплува бързо към брега. Алън я следваше по петите.

Когато изскочи от водата, усети силно плясване по голото си задниче.

— Ти не си никакъв джентълмен! — укори го през смях Франсис. — Иначе нямаше да се възползваш толкова безсрамно от безпомощното състояние на една дама. — Тя се уви в наметката си и побърза да се отдалечи. Скри се зад едно дърво и зачака Алън да излезе от водата.

— Имаше късмет, че езерото е толкова плитко — проговори с тракащи зъби той. — По дяволите, колко е студено! — Той отново се потърси. — Боя се, че милейди ще трябва да ме пусне под наметката си.

— О! — промърмори след малко Франсис. — Какво съживяващо въздействие имала студената вода! Май трябва да ти предпиша всекидневна студена баня.

Алън се засмя и подръпна мократа ѝ коса.

— Ти си ненаситна. Само да знаех какво зверче вземам за жена...

— Защо? — отговори делово Франсис. — След като не ни пускаш в селото, трябва да си потърсим други развлечения.

Скоро след това наметката се раздвижи като жива и деловитостта на Франсис се разколеба.

СЕДМА ГЛАВА

Накрая Франсис беше тази, която престъпи заповедта на Алън. Трябваше да отиде в селото.

През целия юли и първата половина на август двамата с Алън бяха безкрайно щастливи. Ала когато лятото приближи края си, Франсис усети потребност да поговори с друга жена. Беше забелязала някои промени в тялото си, които ѝ създаваха тревоги.

Гуендолин беше твърде благоденствала, за да я просвети. Сега съжаляваше, че не беше обръщала достатъчно внимание на полугласните разговори между селските жени, които се въртяха все около раждане на деца, смърт и болести. Тя беше млада и здрава и имаше достатъчно задължения като господарка на замъка, за да се занимава с клюки.

Сега обаче ѝ се искаше да е слушала малко по-внимателно тайнственото шепнене между Джанет и Майри. Спомни си скритите им погледи към едно от момичетата в долината и как брояха нещо на пръсти. Момичето изглеждаше доста напълняло, особено в талията.

Беше вечер и Франсис се бе съблякла в колибата си. Стегна талията си с колан, за да провери дали се е разширила. Не, беше тънка както винаги. Изобщо не беше напълняла.

Когато обаче Алън пристъпи изотзад към нея и обгърна с две ръце гърдите ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна болезнен вик. Гръдта ѝ беше толкова чувствителна на натиск, че я болеше и от най-малкото докосване.

— Днес май си решила да си играеш на недостъпна? — засмя се той.

Франсис се отдръпна и тежко се отпусна върху изсушената трева, която ѝ служеше за постеля. Уви се в наметката си и му обърна гръб. Главата ѝ бучеше. Мина доста време, преди да събере сили и да му отговори.

— Нищо ми няма — промърмори тя.

Алън стоеше пред нея и я наблюдаваше внимателно. Държанието ѝ беше странно и той заключи, че пак е имала видение.

Франсис се усмихна измъчено.

— Не, не беше Второто лице. Просто за момент ми се зави свят.

Лицето на Алън се разведри и той кимна успокоено.

— Трябваше да ми кажеш, че си неразположена, Фан. Знаеш, че няма да ти досаждам. Тази нощ ще спя отвън при Дънкан и Санди. — Той се обърна и излезе от хижата.

Франсис поклати глава и остана загледана подире му. Неразположена! О, небеса, де да беше това!

На следващата сутрин Алън провря глава през вратата и събщи на Франсис, че възнамерява да иде на лов с Дънкан и Санди. Ако не се чувстваше толкова зле, младата жена щеше да избухне в смях при вида на почтителната му физиономия. Алън май смяташе, че жена, която кърви, е обградена с тайнствена магия.

За съжаление грижите ѝ бяха от съвсем друг род. След като сутрешното гадене премина, Франсис изми лицето и ръцете си в студената речна вода и се облече. С боси крака, само с избелялата от пране рокля и вълнената наметка на раменете си, тя приличаше на селско момиче. В този вид можеше спокойно да се покаже в селото. Нямахше да направи впечатление на жителите му, за разлика от Алън и Санди, в които отдалеч се разпознаваха войниците.

Тя прекоси брода и скоро намери пътеката, която се качваше към селото. Слънцето бързо изсуши влажните поли и капките вода по краката ѝ. Степната трева беше мека и Франсис напредваше бързо. Чувстваше се отлично и вече беше склонна да сметне прилошаването си от предната вечер за временно неразположение. Дали не беше по-добре да се върне обратно на острова, за да избегне опасността да бъде заловена от Алън?

Но вече бе застанала на тясната, утъпкана от много човешки крака пътека, която водеше към хижата на селската магьосница. Франсис я позна по отдалеченото ѝ местоположение, както и по висящите на околните храсти снопове билки и червени ленени конци. Там сигурно живееше някоя стара жена, която селяните смятаха за вещица. За да се изхранват, тези старици продаваха магически питиета

и амулети. Това беше благоприятно за нея, тъй като такива жени не клюкарстваха за посетителите си.

Колибата беше много бедна, наклонена от вятъра, но вътре миришеше тръпчиво на сушените билки, които висяха на връзки от ниския таван. Франсис трябваше да се наведе, за да не ги събори от куките им.

— Имате късмет — изграчи приятелски старицата и нежно отмахна разбърканите къдрици от челото на непознатата си посетителка. — Голям късмет. Щом още отсега ви е лошо, значи ще родите силно момче, малка лейди. Добре сте направили, че сте дошли при старата Мойдри. Тя ще ви направи силна, за да сте готова за трудния час. — Магьосницата огледа опитно новодошлата. — Но дотогава има още доста време.

Франсис се стресна. Най-лошите ѝ опасения се потвърждаваха. Беше забременяла. Мойдри веднага пресметна колко месеца ѝ остават до раждането, още преди да беше чула въпроса ѝ. После се скри в задната част на хижата и след малко се появи с глинена чаша, пълна с някакво зелено, вонящо питие. Нареди на Франсис да го изпие до последната капка. Вкусът му беше ужасен, но младата жена с учудване усети, че ѝ се отрази добре.

— Всеки ден си варете чай от билките, които ще ви дам — поръча Мойдри. — Поне докато престане да ви се гади сутрин. И ходете колкото се може повече. — Тя разтри краката на Франсис и доволно заключи: — Засега сте много добре. Силна и млада. Не е нужно да лежите по цял ден. Вие, дамите, обичате да се излежавате, затова раждате трудно.

— Не разбирам за какво говориш — излъга несигурно Франсис. — Аз не съм дама. — Тя побърза да се измъкне, преди Мойдри да е продължила с въпросите си.

За зла участ по обратния път Франсис бе забелязана от едно момче, излязло да си играе в степта. Тъй като нямаше какво друго да прави, малкият я проследи чак до реката, при което фантазията му рисуваше страшни битки и дрънкане на оръжия. Мъжествен воин преследваше цяла глутница крадци на добитък. Момчето не можа да издържи и още вечерта се похвали с приключението си. Разказа на

баща си за непознатата чернокоса дама, която прекосила брода и се изгубила в гората на прокълнатия остров. Бащата от своя страна веднага си спомни за възнаграждението, обещано за залавянето на господарката на Бюли.

Само след два дни съгледвачите на Гленкърн прекосиха брода на разсъмване.

Ако Алън беше прост, неопитен планинец, те щяха да изненадат островитяните и да ги вземат в плен. Но с течение на годините Алън се беше превърнал в предпазлив воин и не се беше отказал от навика си да оставя някой на пост през нощта, макар че всички останали смятаха тази предохранителна мярка за твърде пресилена.

Предупредителният крясък на Санди Род събуди Алън и Дънкан, когато вторият нападател още не беше преминал реката.

Алън грабна оставения до леглото меч, скочи на крака и се втурна навън, още преди Франсис да се е събудила. Тя чу виковете, дрънченето на оръжията и в първия момент си помисли, че сънува. Ала когато под дървената врата на хижата ѝ се извиха пламъци, разбра, че не е сън.

Задната стена беше от преплетени клони, замазани с глина. Франсис проби дупка в плета и понечи да се промъкне през нея. Беше нахлупила качулката дълбоко над очите си, за да се защити от лютивия пушек.

Внезапно нечии силни ръце я сграбчиха и я издърпаха навън. Прозвуча дрезгав смях.

— Хванах я! Да се махаме отгук, преди онзи червенокос дявол да ни е докопал!

Франсис изпищя за помощ, но дебелият наметка задушаваше всеки вик. Започна да се бори като обезумяла и успя да освободи лицето си.

— Алън! — изкрещя пронизително тя.

Мъжката ръка веднага запуши устата ѝ. Побързаха да я вдигнат на коня и я хвърлиха напреки на седлото като чувал с брашно.

— Да тръгваме! — нареди задъхано мъжът, който продължаваше да затиска устата ѝ.

Малката група навлезе в брода и водата се разплиска на всички страни. Бяха трима мъже, но водеха със себе си още три коня. Франсис успя да извърти глава и да хвърли поглед назад. Хората на Гленкърн бяха успели да отвържат техните коне и сега ги караха пред себе си. Без да разполага с кон, Алън нямаше да може да ги преследва. Франсис зарита като луда. Може би щеше да се смъкне от седлото. Но силната мъжка ръка я сграбчи за колана и я намести по-добре.

— Само не ни създавай трудности — изрева дълбок мъжки глас. — След като беше толкова любезна да ни покажеш пътя.

Случайно Алън чу тези думи. Те го засегнаха толкова дълбоко, че за момент отпусна меча и застина неподвижен.

— Да, да, точно твоята малка лейди ни доведе тук! — изкрещя му един от другите мъже. — Сигурно ѝ е омръзнало да живее с теб.

Гръмогласният им смях заглуши отговора на Алън. Когато конете прекосиха брода и потеглиха в бърз галоп, Франсис осъзна две неща: тайното ѝ посещение при старата Мойдри е повело съгледвачите по следите ѝ. И, което беше още по-лошо, Алън се беше отказал да ги преследва. Неподвижен като статуя, той стоеше на брега на реката и гледаше как войниците на Гленкърн отвличат жена му.

Тримата ловци на хора яздиха почти два часа в луд галоп по тесните, стръмни планински пътеки. Позволиха на Франсис да седне едва когато слязоха да починат. Един от мъжете завърза ръцете ѝ и закрепил въжето за седлото.

Много скоро ръцете я заболяха ужасно и всичко се разми пред очите ѝ. Не разпознаваше местата, през които минаваха, загуби всяка ориентация. Къде я водеха?

Започна да ѝ се гади и трябваше да напрегне всичките си сили, за да се задържи на седлото. Когато гаденето отслабна, тя напрегна слух и се опита да долови поне част от разговора между мъжете.

Така узна, сглобявайки думите им, че отвличането ѝ няма нищо общо с обичайните племенни междуособици, а е заповядано лично от Гленкърн, който я е търсил през цялото лято.

Всъщност заповедта се отнасяла и за Алън, но мъжете не очаквали такава ожесточена съпротива. Предпочели да се спасят с

бягство, особено след като се сдобили с най-важната част от плячката: с господарката на Бюли.

Гленкърн! Въпреки отново надигащото се гадене и жестоките болки в ръцете, Франсис си припомни какво беше казал Алън — че Гленкърн иска да се ожени за нея и че няма да признае католическия брак. Не, това бяха глупости! Тя беше законна съпруга на Алън и носеше под сърцето си неговото дете.

От разговора между мъжете Франсис узна също, че имат заповед да не ѝ причиняват зло, а да я отвеждат здрава и читава при Гленкърн. Тя усети известно облекчение при мисълта, че няма да я изнасят или дори да я убият. Не, Гленкърн надали щеше да ѝ стори зло. Най-вероятното беше известно време да я подържи в плен.

Слънцето тъкмо изгряваше, когато конете тръгнаха по-бавно. Тъй като бяха прекосили много бързо планината, Франсис не можеше да каже на кое място се намират.

Когато заобиколиха един хълм и пред очите им се разкри широка панорама, младата жена загуби всяка надежда. Долината под тях гъмжеше от войници. Сега вече нямаше значение дали Алън е решил да ги преследва. Как ли беше постъпил? След онази злощастна забележка сигурно беше повярвал, че Франсис го е предала. Както и да е, той нямаше да се справи с цял отряд въоръжени до зъби мъже.

Войниците на Гленкърн се държаха съвсем различно от планинците. Не бяха взели предохранителни мерки, не бяха поставили и постове. Бяха налягали или седяха в степните тревы, сякаш изобщо не възнамеряваха да защитават лагера си от неприятелско нападение.

Очевидно тъкмо беше подаден сигнал за тръгване, защото някои войници търкаха очи и примигваха сънено към утринното слънце. Други се бяха съблекли и се миеха в близкия поток. Повечето бяха вече готови и чакаха, обути в ботуши с шпори.

Погледът на Франсис беше привлечен от високия, мършав мъж с посивяла коса, възседнал благороден жребец. Би трябвало и в Бюли да имаме такива коне, каза си тя.

Когато влязоха в лагера, Франсис забеляза, че повечето мъже носят на шлема или ризницата си парче плат на зелени и червени карета.

— Защо всички мъже носят еднаква шарка? — осведоми се любопитно тя.

Ездачът до нея се ухили.

— Лордът го измисли — обясни той. — За да ги разпознават в битката. — Той се изплю презрително на земята. — Тия благородни господа измислят само глупости. Ако мъжът не може да различава приятеля от неприятеля, той няма да седне да брой и каретата.

— Може би лордът ви просто е решил да се изфука — предположи Франсис. — Иска да покаже на целия свят колко много мъже служат под знамената му. Чувала съм, че граф Гленкърн е властолюбив и твърде алчен човек, който се интересува единствено от увеличаването на земите си. Очевидно му доставя голямо удоволствие да се хвали с богатството си.

По време на този разговор сивокосият ездач на великолепия жребец се беше приближил до тях. Отблизо лицето му не изглеждаше толкова твърдо и строго, тъй като очите му бяха обкръжени от многобройни ситни бръчици. Франсис неволно си каза, че той се държи също толкова изправен на седлото, колкото и младежите около него. Облеклото му беше просто и съобразено с условията. Стар и опитен войник, каза си младата жена, който е започнал да служи на Гленкърн, след като се е уморил от дългогодишното наемничество в чужбина.

— Не сте права, лейди Франсис — проговори непознатият, свали шапка и учтиво се поклони. — Граф Гленкърн е горд мъж, но има всички основания за това, тъй като е сторил много за запазване на мира в планината. Образованите хора не оценяват богатството на един мъж по окъсани войници като тези. — Той посочи небрежно към отряда. — Впрочем, те са само малка част от войската на Гленкърн.

— Мир! — изсмя се горчиво Франсис. — Така ли го наричате вие? Този човек присвои земята на роднините и съседите си! О, да, скандалната известност на славния граф Гленкърн достигна и до нас в Бюли. Ако някой планинец вземе някое добиче от пасището на съседа си, това се нарича кражба и хората от равнината бързат да обесят бедния човечец, стига да успеят да го хванат. Когато обаче някой дързък англичанин измами съседа си и му вземе земята с помощта на подкупени адвокати, вие намирате това за славна постъпка и му се кланяте. Можете да кажете на господаря си, че е на грешен път, ако смята, че Франсис Мъри от Бюли ще му бъде признателна, ако открадне дома и земите ѝ. Нека само се осмели да се покаже северно

от Стърлин и ще види как постъпваме ние, планинците, с крадците и пладнешките разбойници.

Разгорещената реч на Франсис не направи никакво впечатление на мъжа. Той се усмихна, сякаш бе чул добра шега.

— О, разбира се, че ще посмее — проговори като на себе си той. — И още как! Струва си, дори само за да се запознае с една толкова смела и възхитителна дама като Франсис Мъри.

Франсис сведе поглед към извехтялата си, покрита с прах и тиня рокля. Тъй като ръцете ѝ все още бяха вързани, не можеше дори да приглади назад немирните си къдрици и да изтрие праха от лицето си.

— Излишно е да ми се подигравате, сър — отговори величествено тя. — Нима това са добрите маниери на юга, за които сме слушали какви ли не хвалебствия?

— Огледайте се — отговори непознатият. — Всички тези хора са планинци, макар че служат на човек, когото презирате. Самият Гленкърн е планинец, обаче образован, и за него ще бъде удоволствие да вечеряте с него в замъка му Бюли.

Франсис се изправи като свещ.

— Докато съм жива няма да има ден, в който ще седна да вечерям с Гленкърн в своя замък — изсъска сърдито тя. — Можете да го кажете на господаря си, ако се срещнете с него по-рано от мен.

Думите ѝ отново накараха непознатия да се засмее.

— На господаря? Боя се, че той не се интересува особено от мнението ви, милейди. Аз служа на краля, а неговият единствен интерес е да постави това бунтовно високопланинско гнездо под умелото управление на верния си слуга граф Гленкърн.

— А вие изобщо не му помагате, нали? — озъби се ядно Франсис. — Нямате ли си собствени интереси?

— О, напротив — отговори с усмивка той. — Смятам дори, че ми предстои особено важна битка. Чакам я с истинско нетърпение.

Той вдигна ръка за поздрав и потегли напред.

Половината от войниците тръгнаха с Франсис и пазачите ѝ. Останалата част от пътя премина под строга охрана. Яздеха на юг и изобщо не бързаха. Трябваша им цели три дни, за да изминат пътя, който Алън и Франсис бяха преодолели за една нощ.

Вечер спираха и искаха подслон в малките къщи на арендаторите. Златните монети, които водачът на отряда не пестеше, поощряваха гостоприемството на бедните селяни. Дори Франсис беше впечатлена от изложеното на показ богатство. Ако се съдеше по хората му, граф Гленкърн сигурно беше много богат и разполагаше с неограничена власт. Толкова злато, колкото раздаде началникът на войниците по пътя, Бюли не можеше да събере за цяла година.

Без да го осъзнава, Франсис промени мнението си за тайнствения лорд. Повечето войници, които прекосяваха тази страна, дори не помисляха да заплащат храната и леглото си. Просто вземаха, каквото искат, и си отиваха.

Затова и селяните бързаха да изведат добитъка на пасищата, още щом видеха отряда да приближава селото им. После грабваха покъщнината си и я скриваха някъде по-далеч. При вида на златните монети обаче, държанието им веднага се променяше.

Когато първата вечер войниците заговориха един от селяните, той се разтрепери с цялото си тяло и ги увери, че няма нищо, ама нищичко, с което да послужи на благородния господар. Ала когато капитанът му подхвърли една златна монета, той сякаш се преобрази. Наведе се светкавично, захапа златото с почернелите си зъби и изкриви лице в ужасяваща гримаса.

— Истинско злато! — прошепна невярващо той. — Ще ви дам всичко, което поискате.

Така беше и при втората нощувка. Макар че страхът за Алън и неизвестността на собствената ѝ съдба не преставаха да я мъчат, Франсис не можеше да се оплаче от начина, по който спътниците ѝ се отнасяха към нея. Напредваха бавно и правеха почивка винаги, когато тя пожелаеше. Вечер ѝ предлагаша истински комфорт: прясно нарязана трева в постелята, варено пиле и глътка ракия от манерката на капитана, когато не можеше да преглътне дори хапка от умора или отново ѝ се гадеше.

Първия ден Франсис едва не загуби кураж от изтощение и самосъжаление. Промяната беше твърде внезапна — след месеци безгрижен живот с Алън на острова. В следващия миг се бе озовала в ръцете на Гленкърн. Най-страшното обаче беше, че Алън повярва в предателството ѝ.

Франсис непрекъснато си внушаваше, че той просто се е вслушал в гласа на разума и се е отказал от преследването. Щом намери нови коне, той непременно ще я последва. Ала тогава в ушите ѝ зазвучаваха злокобните думи на войника, които Алън също бе чул, и куражът я напускаше.

Франсис беше потънала в мрачните си мисли и не забелязваше къде я водят. Всъщност, беше ѝ все едно. Когато прекара и втора нощ в една бедняшка колиба, тя бе обзета от страшна уплаха.

— Та аз дори не успях да му кажа за детето — пошепна отчаяно тя.

Нощта беше черна като катран. Франсис лежеше под одеялото, дадено ѝ от един войник, и безпомощно хълцаше. Плака с горещи сълзи, докато очите ѝ започнаха да парят и пред очите ѝ заиграха червени кръгове. Мисълта, че Алън не знаеше нищо за детето си, беше повече, отколкото можеше да понесе.

На следващата сутрин Франсис стана като замаяна и безпрекословно се подчини на нарежданията на войниците. Какво друго ѝ оставаше? Започна да гледа на случилото се като на нещо необратимо и се примири със съдбата си. Внезапно на душата ѝ олекна. Щеше да отиде, където я отведяха, и да направи всичко, което беше нужно, за да опази себе си и детето. Останалото не беше толкова важно. Преди всичко не биваше да мисли за Алън. Ако искаше да оцелее след този кошмар, трябваше да прогони Алън от мислите си и да приеме предизвикателствата, които ѝ предстояха.

Късно следобед на третия ден Франсис видя в далечината кулите на Бюли. Макар че се връщаше като пленница на Гленкърн, познатата гледка стопли сърцето ѝ. Тук поне щеше да бъде на своя земя, докато Гленкърн беше омразният „чужденец“, на когото планинците не смееха дори да пресекат пътя. Тук, заобиколена от своите хора, тя щеше да намери начин да го надхитри. Жизнеността ѝ отново се събуди.

Само мисълта за Алън продължаваше да я измъчва. Не биваше да мисли за него. Трябваше непрекъснато да отклонява вниманието си, а в Бюли щеше да има много възможности за това.

Умиротворението при вида на добре познатите стени, позлатени от следобедното слънце, изчезна, веднага след като тежката порта се затвори със скърцане зад гърба ѝ. Огледа изпълнените обширния двор мъже, отчаяно търсейки поне едно познато лице. Когато слезе от коня и понечи да тръгне към главното крило, пазачите, макар и почтително, ѝ препречиха пътя. Очевидно бяха получили заповед да я отведат в затвора.

— В кулата е много влажно — възпротиви се тя. — Ще се разболея. Лорд Гленкърн няма да се зарадва, като чуе, че не се отнасяте добре с мен.

Ако успееше да накара мъжете да я отведат в някоя от стаите на главното крило, можеше да избяга от замъка по същия път, по който Альн беше влязъл.

— Строга заповед от графа на Гленкърн и Бюли — обясни кратко капитанът.

Франсис се вцепени на мястото си. Как се осмеляваше този човек да използва името на предците ѝ!

Гневът ѝ помогна да издържи изкачването до малката стая в кулата, където вместо Джанет Бюти я очакваше някаква жена от равнината с конско лице. Тя не разбираше галски и след известно време Франсис започна да се пита дали пък не говори и английски, защото отговорът на всички въпроси беше един и същ:

— Лорд Гленкърн ще разговаря с вас, когато има време.

Е, поне не го нарича „граф на Гленкърн и Бюли“, помисли си Франсис, когато жената най-после си отиде и заключи вратата след себе си. Вече можеше да се отдаде необезпокоявано на мислите си.

Изтощена до смърт, тя приседна на едно ниско столче и се загледа с отсъстващ вид в скръстените си ръце. Постепенно започваше да вярва, че е осъдена да прекара част от живота си зад заключени врати и да зависи от нарежданията на някой мъж. Дали Гуендолин не беше права да твърди, че жената трябва да се примири с участието си? Може би наистина беше време да престане да се занимава с неща, които не бяха нейна работа, и да се задоволи с отреденото ѝ място.

Наистина ли трябваше да се ограничи с женски занимания като предене и тъкане и да се посвети на грижите за детето си, като остави съдбата на родината си в ръцете на мъжете? В края на краищата те

бяха по-силни от жените. Дори Алън не се съветваше с нея, преди да вземе решение, макар че ѝ бе обещал.

Толкова беше уморена! Защо не се предаде? Гленкърн очевидно беше по-добър, отколкото се твърдеше. Беше се погрижил да ѝ донесат гореща вода и чисти дрехи. Със сигурност той беше наредил на хората си да плащат за подслона и храната, и да не лишават Франсис от нищо по време на дългия път към Бюли.

Всички тези неща я утешиха, макар и да не го осъзнаваше.

Най-после можеше да се измие както трябва. Чистата, грижливо изчеткана коса падаше на гъсти вълни по раменете ѝ, а шумът на прясно колосаната пола изпълваше сърцето ѝ с доволство и я убеждаваше, че мъжът, който е положил толкова грижи за нея, в никакъв случай не е чудовище.

Франсис още седеше на столчето, когато вратата се отвори и в килията влезе странният непознат, с когото беше разговаряла в началото на пътуването.

Тогава единствената му отлика от обикновените войници бе, че яздеше великолепен жребец. Днес обаче бе облечен като благородник. Колосаната яка беше по-висока от нейната, а черната кадифена шапка беше украсена със сребърна лента, обшита с бисери. Ватираният жакет от черно кадифе разкриваше широките, обшити с дантели ръкави на блестящобялата копринена риза. Разкошното облекло обаче беше в забележителен контраст с мършавата му фигура и строгите черти на лицето.

Той се поклони мълчаливо пред Франсис и ѝ подаде ръка. Тя се надигна и докосна с пръсти ръкава му.

— Дошли сте да ме отведете при лорд Гленкърн ли? — попита тихо тя.

— Точно така. Той ми нареди да попитам дали сте останала доволна от обслужването.

Франсис потвърди с кратко кимване. Учтивото, дружелюбно държание на чужденеца ѝ създаде чувство за нереалност. Само преди три дни я бяха изтръгнали от прегръдките на съпруга ѝ по заповед на същия този човек, който беше изпратил придворния си да я отведе при него.

— Лорд Гленкърн добре подбира хората си — проговори тя, само за да каже нещо. Погледът ѝ измери изпитателно възрастния мъж. — Изненадана съм, че сте приели да служите като негов пратеник, сър. Нали наскоро споменахте, че нямате друг господар, освен краля?

Познатата ѝ вече усмивка отново пробяга по тънките мъжки устни.

— Казват, че е истинско отличие да служиш на човек като лорд Гленкърн.

— Но вие... Какво е мнението ви за него, сър? — настоя Франсис, докато слизаха надолу по стълбите.

Чужденецът се покашля, сякаш отговорът не беше съвсем лесен.

— Е, що се отнася до лорда, милейди, аз споделям вашето мнение.

— Моето? — Франсис толкова се изненада, че спря напред залата. — Аз никога не съм го виждала.

В залата шетаха няколко прислужници, напълно непознати на Франсис.

— При последната ни среща вие го описахте като властолюбив и алчен човек. И двете са верни. Може би трябва да добавя, че той винаги получава онова, което иска.

— Не се и съмнявам — отвърна Франсис, докато прекосяваха вътрешния двор, за да стигнат до главното крило. — Особено ако противниците му са винаги по-слаби от него. Никак не е трудно да отнемеш земята на една безпомощна жена.

Спряха пред вратата към малките покои и чужденецът изгледа изпитателно Франсис, преди да отвори вратата.

— Всъщност не ми приличате на безпомощна жена, лейди Франсис. А и не бих казал, че сте по-слаба. Негово Благородие ще се разочарова, ако ви види така потисната. Във ваше лице той търси съюзница, не пленница.

Думите му напомниха на Франсис за изразените от Алън опасения. Но тя просто не искаше да повярва.

— Откъде знаете това — точно вие? — попита предизвикателно тя и пристъпи прага.

В покоите ги очакваше богато наредена маса, отрупана със студено месо, апетитни пастети и отворена бутилка вино. Два стола с високи облегалки приканваха за сядане, но стаята беше празна.

Когато чу вратата да се затваря зад гърба ѝ, Франсис се обърна и се озова лице в лице с непознатия, който я беше придружил дотук. На мършавото му лице беше изписана обичайната усмивка.

— Мога ли да ви помоля да седнете, лейди Франсис — покани я учтиво той. — Суровият въздух на тази варварска планина възбужда апетита ми. — Той придърпа стол за Франсис и седна насреща ѝ, без да я изчака.

Младата жена едва си поемаше въздух.

— Вие... Вие сте Гленкърн!

— Доста време ви трябваше да отгатнете.

Как можа! Защо трябваше да разпитва точно него?

— Направихте ме на глупачка!

— Не, това си беше лично ваша заслуга, скъпа моя. Обаче не се оставяйте тази дребна случка да ви развали апетита. Както вече споменах, не сте казали нищо за моя характер, с което да не мога да се съглася. В действителност аз се гордея, че съм безсъвестен и честолюбив. А вие, лейди Франсис, сте моята пълна противоположност.

При тези думи в гърлото на Франсис се надигна горчилка. Тя се олюля, падна на стола и закри лицето си с ръце.

Трябваше да мине известно време, преди истинският смисъл на думите му да достигне до съзнанието ѝ.

— Наистина ли сте толкова жаден за бедната ми земя? — попита тихо тя. — Пък и вече имате Бюли. Какво ще спечелите, ако ме държите тук?

— Вас — отговори кратко Гленкърн. — Женитбата ни ще узакони придобивката ми. Както правилно отбелязахте, аз предпочитам да печеля земите си по закон, а не с помощта на меч. Впрочем, вие и така сте извънредно възбуждаща плячка. Ще бъдете моята възхитителна съпруга, която ще ми роди синове, макар да съм вече на възраст.

Той отрязва парче от пилешките гърди и ѝ го подаде.

— Смея да ви препоръчам това студено печено. Специалитет на готвача ми.

Без да обръща внимание на предложеното ѝ ядене, Франсис втренчи поглед в лицето му. Усмивката му я караше да трепери.

— Аз... Боя се, че не разбирате как стоят нещата, сър. Аз съм законна съпруга на Алън Камерън.

— Но, моля ви, скъпа моя — укори я снизходително Гленкърн. — Тази история с венчавката сигурно ви е свършила добра работа на времето. Успяла е да заличи позора ви, но вече не ви е нужна, защото сега аз съм вашият защитник. Скоро ще станете моя съпруга и ще забравите всички злини, които ви е причинил онзи млад негодник.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Пълните гърди, посинелите устни и тъмните кръгове от очите не убягнаха от вниманието му.

— Нахранете се добре. Нужни са ви сили, за да запазите детето, което расте в утробата ви.

Франсис изненадано вдигна очи.

— Откъде знаете? Аз самата съм сигурна едва от три дни.

— Аха... Значи е вярно. Не бях съвсем уверен, но имах предчувствието, че сте забременяла. Кажете ми, знае ли младият Камерън, че ще става баща? Не, нали? Толкова по-добре. Ще съумея да извлека полза от това. Разбира се, жалко е, че ще трябва да отложим сватбата до раждането. Но нямам никакво намерение да дам името си на едно копеле. Ще дадем детето за отглеждане, за да не ви напомня постоянно за онова злощастно изнасилване.

Франсис скри ръце под масата и ги стисна толкова силно, че пръстите ѝ побеляха.

— Отново се лъжете, сър. Няма да има сватба. Аз съм омъжена жена. Не е имало никакво изнасилване. Аз тръгнах доброволно с Алън. Той е моят законен съпруг, бащата на детето ми.

Гленкърн поклати глава и напълни чашата на Франсис.

— Тъжно, много тъжно — въздъхна той. — Вече съм чувал, че някои бременни жени получават странни видения. Горещо се надявам, че жестоките преживявания не са смутили завинаги духа ви. Е, ще имате достатъчно време да привикнете с новото си положение. Детето няма да се роди преди март, нали? Дотогава ще сте размислили. — Той поднесе чашата към устните на Франсис. — Пийте... Така е по-добре. Утре трябва да напусна Бюли и не искам да умрете от глад, докато отсъствам. Трябва да мислите за детето си.

Франсис беше на края на силите си и твърде потисната, за да му отговори, както заслужаваше. Тя взе филия хляб и започна да яде.

Ароматът на прясно изпечен хляб я удари право в носа, а виното, което ѝ беше налял Гленкърн, също оказа своето въздействие.

Едва сега забеляза, че е много гладна. Погълна набързо няколко парчета пилешко и остатъка от филията. После посегна към купата със сладкиши. Мънички тестени копия на замъци и войници, пълнени с мед и марципан — никога по-рано в Бюли не бяха сервирали такива вкусоти. Франсис изяде две и с въздишка се облегна назад.

— Много добре — похвали я Гленкърн, който се бе задоволил с парче сирене и чаша вино. Радваше се, че Франсис яде с такава охота. — Докато ме няма, готвачът ми ще ви приготвя всичко, за което жадува сърцето ви. Казват, че бременните жени имали странен вкус. Трябва със съжаление да ви призная, че нямам опит в това отношение, тъй като и двете ми съпруги бяха безплодни.

Франсис улови замъгления му поглед и потрепери. Не ѝ убягна и жестоката гънка около устата. Неволно се запита каква ли съдба е сполетяла двете нещастни жени, не успели да задоволят желанията на Гленкърн.

— Не се тревожете — заговори мъжът, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Няма никакво съмнение, че ще удовлетворите очакванията ми във всяко едно отношение... веднага щом се освободите от илюзията, че насилието, упражнено от онова копеле Алън Камерън, е било женитба.

Франсис скочи като ужилена.

— Алън не е копеле... Ние сме свързани в свещен брак. Не мога да стана ваша жена! Вече си имам съпруг.

Гленкърн внимателно попи устните си с фината ленена салфетка и я изгледа със съжаление.

— Не се тревожете за такива дреболии. Не ме ли разбрахте? След няколко дни вече няма да има значение по какъв начин са ви принудили на онзи злочастен брак. — Франсис го изгледа въпросително и той продължи: — Тъй като войниците ми не успяха да изпълнят докрай поставената им задача, аз ще се погрижа лично да уредя нещата. Утре напускам Бюли, за да проследя мъжа, осмелил се да ви обиди, и да го заловя. Ще действам по обичайния за планинците начин. Дължа ви го, лейди Франсис. Трябва да възстановя накърнената ви чест. — Той направи многозначителна пауза и добави едва ли не небрежно: — Когато се завърна, така нареченият ви съпруг вече няма да е между живите.

ОСМА ГЛАВА

Следващите седмици Франсис прекара под постоянна охрана в замъка, докато Гленкърн се отправи на север да гони Алън. За съжаление той не се задържа достатъчно дълго в планините, а се върна в Бюли и предостави търсенето на войниците си. Беше решил да посвети цялото си внимание на пленницата.

Не можеше да се каже, че Франсис се отвращаваше от него. В известна степен тя дори се наслаждаваше на всекидневното премерване на силите, макар че от ленивия му поглед и тънката, студена усмивка я побиваха тръпки. Дали неискаше да я убеди, че е сигурен в победата си? Че не му се налага да я принуждава, защото и без това е само въпрос на време, докато тя забрави Алън и доброволно сподели леглото с него?

Най-много я притесняваше, че свободата ѝ на движение беше силно ограничена. Позволяваха ѝ да напуска стаята си, но имаше право да се разхожда само в замъка или във вътрешния двор. Колкото и да се противеше, оплакванията ѝ винаги се сблъскваха с твърд отказ.

— Във вътрешния двор има достатъчно чист въздух — заяви ѝ Гленкърн и добави, смръщвайки отвратено нос: — Повече от достатъчно при постоянната планинска влага. Няма да намерите повече слънце, ако излезете през портата. Щом свърша с Камерън, ще ви отведе във Франция, скъпа моя. Притежавам чудесна къща в Лангедок, където слънцето грее през целия ден и зрее сладко, сочно грозде. Там със сигурност ще ви хареса.

Франсис прихвана полите си и стори ироничен поклон.

— Приемете моите най-смирени благодарности, сър. Но аз предпочитам да остана в Шотландия, тъй като съпругът ми също живее тук. — След тези думи тя се обърна и го остави сам, за да не слуша повече пренебрежителните му забележки за Алън.

Франсис отиде в тъкачницата, където предадената от арендаторите вълна беше струпана на купове и никой не я обработваше. Жените от долината се страхуваха да потърсят работа в

замъка, тъй като войниците на Гленкърн се мотаеха навсякъде. Франсис потърси поне малко развлечение в тази иначе омразна дейност, за да не мисли непрестанно за Алън и преследвачите, които го гонеха по студените, негостоприемни хълмове на севера.

Тази мъчителна картина не излизаше от ума ѝ, докато правеше усилия да изтъче сложната шарка. Десет нишки червено, две жълто, десет червено, а после четири ивици зелено, примесено с червено. Когато по хълмовете падаше слана, скалите ставаха хлъзгави. А сега да опъне конците. Да ги опъне здраво и да ги закрепят за кросното...

След известно време ръката я заболя толкова, че не можеше дори да я повдигне. Алън щеше да се довери на планинците и да потърси убежище при тях. Ала златото на Гленкърн представляваше огромно изкушение за тези бедни хорица... Дано да успее да се опази! Дано никой не издаде скривалището му!

През първите няколко дни Франсис работеше сама в тъкачницата. Единствената ѝ компания бяха нерадостните мисли, които се въртяха все около Алън. Гуендолин си седеше в стаята, пееше си нещо и неуморно бродираше черните си шевици.

В началото Франсис се бе почувствала задължена поне няколко пъти да хвърли поглед в стаята ѝ, но скоро се отказа дори от тези кратки посещения. След случилото се през последните месеци разумът на леля ѝ очевидно се беше размътил. Тя живееше в свой собствен свят и избухваше в сълзи, винаги когато Франсис споменеше смъртта на Хю и последвалите я събития. Нищо не можеше да я накара да придружи младата жена в тъкачницата.

С времето жените от долината преодоляха плахостта си и отново се върнаха в тъкачницата на замъка, защото на големите станове платното ставаше по-здрово и по-тънко. От скритите им намеци Франсис за първи път узна нещо за участта на Алън.

Новините в планината се разпространяваха по много странни пътища. Ловците ги съобщаваха на калайджиите; жените ги узнаваха, докато събираха дърва, и ги предаваха на другите на рибния пазар. Скоро Франсис беше по-добре осведомена от Гленкърн.

На няколко пъти младата жена трябваше да положи много усилия, за да потисне усмивката си, когато Гленкърн многословно се чудеше защо гонитбата не напредва. Историята как Алън е примамил съгледвачите да го преследват в пробита лодка из езерото или как ги е

повел по следа, завършила в собствения им лагер, вече се носеха из цялото плато.

Франсис беше сигурна, че би могла да изпрати вест на Алън, която да стигне до него по сложните горски пътища, стига само да иска. Но какво да му съобщи? Че е пленница в Бюли и че той трябва да пъкне главата си в устата на звяра, за да я освободи?

Не! Ако тя, Франсис Камерън, която толкова време беше носила отговорност за Бюли — не се сецаше нищо по-умно, тогава по-добре да не му изпраща никаква вест.

Макар че Франсис беше много облекчена, когато научи, че любимият ѝ е жив и здрав, дните на пленничеството ѝ се влачеха бавно и мъчително. Тя непрекъснато повтаряше на Гленкърн, че не е израсла като дама от изисканото общество, нито пък са я възпитавали в безделие и мързел. Въпреки това той упорито ѝ отказваше разрешение да напусне замъка — до онзи студен октомврийски ден, когато получи важно писмо от капитана на отряда, който гонеше Алън Камерън.

Хората на Гленкърн бяха влезли в дирите на бунтовника и го следваха, доколкото можеха. Но нямаха толкова добри спътници като Дънкан Дю и Санди Род. Тъй като не бяха привикнали към суровия планински климат, търпението им бе поставено на тежко изпитание.

Пороен дъжд, продължил цели два дни, ги намокрил до кости и барутът станал негоден.

После попаднали в засада, организирана от Алън, и едва успели да се спасят, оттегляйки се в една тясна клисура.

Когато обаче се скрили в клисурата, върху главите им се изсипала лавина от камъни и били принудени да се откажат от преследването на Камерън и спътниците му.

В писмото на капитана се съдържаше недвусмисленото му мнение за задачата, с която го бяха натоварили. Той приписваше вината за неуспехите си на дивите планински реки, на тесните долини, на гъстите гори и стръмните, непроходими скали.

След това насочваше вниманието на Негово Благородие към многото жертви между войниците му. Някои от тях били със счупени ръце и крака, други имали треска. Оръжията също били пострадали, защото дулата им се пукали от постоянните падания.

За да извини провала си, капитанът прибавяше, че няма никаква възможност да залови убиеца Камерън и другарите му, защото те познавали отлично всяка гънка на планината и освен това разчитали на помощта на сънародниците си.

Писмото приключваше с подпис с много завъртулки, под който имаше послепис: „Тъй като се оказа невъзможно да изненадаме убиеца, аз смятам, че би било подходящо да го издебнем на място, където вероятно ще слезе да търси храна за през зимата. Затова смятам да се установя в Инвъргари, докато получа нови заповеди от Ваше Благородие“.

— Проклет да бъде този негоден безделник! — Гленкърн гневно захвърли омачканото писмо върху излъсканата до блясък дъбова маса. За щастие, в стаята нямаше никой, за да присъства на това необичайно избухване.

Гленкърн размисли малко, после отново посегна към писмото. Прочете го внимателно и на устните му се появи злобна усмивка.

— Така, така — промърмори на себе си той. — Значи дивечът е не по-малко умен от ловците. Не е лошо да проверим дали не може сам да падне в клопката.

Той излезе навън и даде няколко заповеди на прислугата в замъка, които изненадаха всички.

Франсис също се изненада, когато в една студена октомврийска вечер Гленкърн с готовност удовлетвори молбата ѝ за малко повече свобода.

— Много сте бледа — каза на вечеря той, още преди да я е изслушал. — Не искам да изложа здравето ви на опасност. Взех решение всяка сутрин да ви извеждат на езда. Разбира се, няма да бъдете сама. — Погледът му се насочи към писмото на капитана, подредено при другите документи.

Франсис наведе глава над чинията си, за да скрие надигналото се в сърцето ѝ вълнение. Първата крачка беше направена! Позволиха ѝ да напуска замъка. Вече се виждаше свободна, в прегръдките на Алън. Побърза да се извини и се оттегли в стаята си.

През тази нощ Франсис нито за миг не затвори очи. Крачеше неспокойно напред-назад, терзана от съмнения и плахи надежди. Ако

поне веднъж успееше да се измъкне от придружителите си и да се види с Алън! Със сигурност щеше да успее да го убеди, че не е имала намерение да насочи шпионите по следите им. Алън щеше да ѝ повярва. Трябваше да ѝ повярва, най-малкото заради детето, което бяха създали. Франсис помилва заобления си корем. Първо обаче трябваше да проучи докъде се простира новата ѝ свобода. Изглежда, границите ѝ се променяха от ден за ден. Очевидно всичко зависеше от това с кого от хората на Гленкърн излизаше на езда. Някои не я изпускаха нито за секунда от погледа си и ограничаваха до минимум времето за разходка. Други я оставяха да препуска, колкото си иска.

Един от мъжете, Раби О'Пийтс Мил, беше особено великодушен. Понякога позволяваше на Франсис да продължи пътя си сама, докато той спираше пред хижата на Юън и бърбеше с красивата Шонад.

Франсис използваше тези мигове свобода, за да размени няколко думи с мрачния Юън. Един път свали перлената огърлица от яката на костюма си за езда и му я подаде с поръчението да я предаде по някакъв начин на Алън.

— Не искам да знам по какъв път ще мине — усмихна се нервно тя. — Гленкърн...

Не знаеше как да изрази опасенията си. Вече отдавна не вярваше в жестокостта на лорда. Той нямаше да прибегне до мъчения, за да изтръгне признания от устата ѝ, но я беше страх да не се разбърби.

Макар че силите бяха неравни, тя все по-често се улавяше, че се радва на вечерните словесни престрелки, които поне внасяха малко разнообразие в монотонното ѝ съществуване. Именно тогава от устата ѝ можеше да се изплъзне някоя необмислена дума. Не, по-добре, ако не знаеше нищо.

— Ако Алън... още ме иска... — Гласът ѝ отказа. Страхът, че съпругът ѝ ще откаже да приеме накита, заседна в гърлото ѝ. Ала бързо се овладя. — Нали знаеш пещерата от северната страна на хълма? Кажи на Алън, че искам да се срещнем там. Ще го чакам след три дни... ако успея да се измъкна.

Юън кимна и грижливо скри накита в джоба на наметката си.

Тази вечер Гленкърн беше особено благоразположен. Противно на навика си той съобщи на Франсис, че през следващите дни ще я придружава само мързеливият Раби, защото другите войници отивали на учение.

— Какво учение? — учуди се Франсис.

Гленкърн се засмя в себе си.

— Ами... Ще се обучават да разчитат следи... Ловно обучение, ако мога да се изразя така.

— Най-добре да им вземете за учители няколко планинци — отбеляза остро Франсис. — Вашите хора от Пърт и Мори никога няма да станат истински добри ловци, каквито са планинците.

— Така ли? Е, зависи от дивеча, а по хълмовете се срещат различни видове. Сигурен съм, че хората ми ще успеят да се справят.

— Както искате — отговори равнодушно Франсис и прибави: — Вероятно ви е много скучно тук, горе. Много съжалявам, че не мога да ви осигуря развлечения в замъка си. Може би ще предпочетете да се върнете в Единбург?

Гленкърн се усмихна.

— Може и да се върна. Възможно е дори това да стане скоро. Позволявате ли да ви предложа малко от това агнешко? Сигурно ще се съгласите, че въпреки оскъдните продукти, с които разполага, моят готвач твори истински чудеса. Вярвам, че бих могъл да твърдя същото и за себе си.

Погледът му се плъзна многозначително по новата рокля на Франсис. Богато надипленото зелено кадифе беше украсено с малки сребърни верижки. Изрично я беше помолил тази вечер да облече подаръка му.

Франсис доволно установи, че безобидният иначе разговор ѝ е дал много важни указания. Планът за бягство добиваше все по-ясни очертания. Всъщност Гленкърн сам ѝ го подсказваше.

Третият ден след този кратък разговор започна ясен и студен. С нарастваща възбуда, Франсис се обличаше за сутрешната си разходка. Сега, когато свободата беше толкова близо, вече не можеше да повярва, че е възможна грешка или че Алън няма да дойде на уговореното място. Още преди да настъпи вечерта, щеше отново да лежи в прегръдките му.

Както обикновено Гленкърн се появи в обора да пожелае на Франсис приятна разходка. Вдигна въпросително вежди, като забеляза простата сива рокля, защото беше поръчал да ѝ ушийт специално за тези излети красив костюм за езда на червени и зелени карета. Все пак

прие без възражения обяснението ѝ, че новата рокля имала нужда от почистване и била занесена на перачката.

След като седмици наред беше мъгливо, Франсис се зарадва на този слънчев есенен ден. Небето беше ясно, макар и бледо, а свежият въздух напомняше за идващата зима. Конят на Франсис беше жив и бърз и щом излязоха от голямата порта, тя го пусна в галоп.

Доволно установи, че дори сега, когато коремът ѝ беше започнал да се закръгля и да ограничава свободата на движенията ѝ, тя можеше да препуска по-бързо от Раби. Е, не биваше да се издава още от самото начало. Затова дръпна юздите и зачака войникът да се присъедини към нея. В никакъв случай не биваше да я заподозрат.

Франсис спря край две бедни хижи, изпи спокойно предложената чаша мляко, а във втората дори каничка бира. След това въздъхна мързеливо и предложи на Раби да се връщат, тъй като била много уморена.

— Жалко, защото денят е прекрасен, милейди — промърмори Раби. — Дворът на Юън е зад следващия хълм. Ако издържите още малко, ще можете да отпочинете там.

Франсис потисна тържествуващата си усмивка и уж неохотно се съгласи с предложението му.

Когато достигнаха до хижата на Юън, всичко стана бързо и лесно. Шонад посрещна Раби с ослепителна усмивка, сякаш беше чакала с нетърпение появянето му. Подаде му кана бира и той я пое с благодарност. Когато Франсис му каза, че ще се поразходи малко из хълма, за да разгледа новата каменна стена на Юън, войникът само кимна и посвети цялото си внимание на бирата.

В полуразрушената дървена хижа, издигаща се в края на една от нивите, Франсис намери вещите, които ѝ беше приготвил Юън: топло палто, кожена торба с прясно изпечен овесен хляб и бира.

Франсис закрепил вързопа за седлото и пришпори коня си. С малко повече късмет щеше да има добра преднина, преди отсъствието ѝ да направи впечатление на влюбения Раби, и да стигне високо в планината, преди той да се откаже да я търси и да вдигне тревога. Дори тогава щяха да минат часове, може би и дни, преди Гленкърн да събере войниците си и да ги насъска по следите им.

Ездата в свежото утро оцвети страните ѝ и Франсис започна тихо да припява някаква песничка. Най-после беше свободна! Край на унизителното пленничество, край на всекидневните срещи с Гленкърн и тъмните му намеци за бъдещето, когато щял да я притежава. Франсис си тананикаше весело, на няколко пъти дори запя високо, без да я е грижа, че могат да я видят и чуят.

Пътят към пещерата беше тесен, стръмен, обграден от двете страни с гъсти храсталаци. Последната четвърт миля Франсис измина пеша, водейки коня за юздата. Въодушевлението ѝ от удалото се бягство постепенно отлетя и отстъпи място на надигащата се умора. Макар и с неудоволствие, Франсис си призна, че напредващата бременност започва да ѝ тежи. Вече не беше толкова силна и издръжлива, както някога, когато препускаха към Илън Дюн.

— Взе ми всичката сила — прошепна нежно тя и сложи ръка на корема си. — Няма нищо. Алън ще ни защитава. Гленкърн няма да те види никога — и мен също.

Храстите пред входа на пещерата предлагаха естествена защита. Франсис трябваше да отмести един дебел клон, за да въведе коня вътре. После пушна клона, за да заличи следите си. Но май не беше нужно. Кой щеше да я търси тук, толкова близо до замъка? Гленкърн със сигурност щеше да сметне, че е тръгнала към Илън Дюн.

В пещерата беше тъмно и студено. Храстите пред входа закриваха слънцето и образуваха ситни шарки по пода. Франсис разстла тежкото палто, приседна на земята и се облегна с гръб на каменната стена. След малко заспа.

Когато се събуди, слънцето беше залязло, шарките по пода бяха изчезнали. Крайниците ѝ бяха схванати. Трябваше да минат няколко минути, преди да си спомни коя е и къде се намира. Спечели! Беше вече вечер, а войниците на Гленкърн не я бяха намерили. Тук беше на сигурно място. Пещерата беше толкова близо до замъка, че на Гленкърн му трябваша най-много два часа, за да я открие.

Някакво шумолене на входа ѝ припомни, че се е събудила от същия този шум. Сърцето ѝ спря да бие. Някой отмести клоните и на входа застана тъмна фигура.

— Франсис?

— Алън!

Двамата паднаха в прегръдките си и дълго останаха така. Франсис се вкопчи с всичка сила в Алън, за да почувства с цялото си същество мускулестото му, жилаво тяло. Той я държеше здраво, сякаш никога вече нямаше да я пусне. Когато конят ѝ изцвили някъде в мрака, двамата се стреснаха и Алън побърза да я пусне. След малко от гърдите му се изтръгна смутен смях.

— Прости ми. Нервите ми са опънати до скъсване. Не е особено приятно, когато хората на Гленкърн са постоянно по петите ти.

Франсис можеше много добре да си представи какво означава да те преследват, да прекарваш всяка нощ на друго място и никога да не можеш да се отпуснеш.

— Гладен ли си? — попита тя. — Донесох бира и пресен хляб... — Тя млькна и тихо се засмя. — Е, беше пресен. Вече мина цял ден.

Алън се нахвърли върху хляба като изгладнял до смърт и започна да преглъща големи зальци.

— Всъщност, в планините има достатъчно храна — проговори той след голяма глътка бира. — Но бях зажаднял за пресен хляб. — Той обгърна с ръка Франсис и я привлече към себе си. — Но не това ми липсваше най-много. Можеш ли да отгатнеш кое?

Той се зае да разкопчава колана ѝ. Внезапно спря и шумно си пое въздух. После предпазливо положи ръка върху закръгления ѝ корем.

— Защо не ми каза нищо?

— Кога да го направя? — отвърна с въпрос Франсис. — В последно време няхаме възможност да се виждаме, нали?

Алън се засмя и я целуна.

— Това ще се промени, обещавам ти. — Той се приведе и притисна лице към корема ѝ. — О, Фан, Фан, ти ще ми родиш син! — Той я притегли отново към себе си и зарови лице в разбърканите ѝ коси. — Най-последно си отново при мен. Не можеш да си представиш как се чувствах... Толкова месеци сам. Беше ужасно! Животът без теб не означава нищо за мен, Фан.

— Знам какво е било — отговори Франсис. О, да, разбира се, че знаеше! Толкова нощи, през които отчаяно беше копняла за него! Толкова нощи, през които се беше питала жив ли е, иска ли я още. А сега? Знаеше ли това сега?

— Алън — започна колебливо тя, — защо не тръгна след мен, когато ме отвлякоха?

Той я притисна с обич към себе си.

— Те подгониха конете ни, не помниш ли? Нямахме смисъл да вървим пеш.

— Да. — Франсис въздъхна облекчено. Камък падна от сърцето ѝ. — Смятах, че си чул какво каза един от войниците. Че аз съм ги довела на острова. Реших, че ще обвиниш мен, че ще ме сметнеш за предателка. А нямах възможност да ти кажа истината. Аз...

Алън затвори устата ѝ с буйна целувка.

— Няма какво да ми обясняваш. Знаем, че беше лъжа.

Това беше само половината истина. Да, той бе открил, че са го излъгали, но доста по-късно. Едва когато му остана време да размисли над случилото се. В първия момент думите на мъжа го улучиха право в сърцето и го оставиха като замаян. Това състояние не трая дълго, но беше достатъчно, за да осигури значителна преднина на похитителите. Хиляди път оттогава се беше обвинявал, че не ги последва.

Франсис никога не биваше да узнае, че се е усъмнил в нея, макар и за кратко.

Алън страхопочтително помилва корема на жена си, после погали гърдите ѝ, сякаш все още не можеше да осъзнае, че ще става баща.

— Това е началото на новия ни живот, Фан. Но в никакъв случай няма да ти позволя да дойдеш в планините и да споделяш с мен това непрекъснато бягство. Отиваме във Фландрия. Там имам приятели. Сигурно ще ми дадат старата служба.

Той я целуна нежно и се заигра с къдриците на тила ѝ. Обля я гореща вълна.

— Въпреки това животът, който ще водим там, ще бъде много по-суров от този в Бюли.

— Отдавна обмисляхме това — напомни му Франсис. Гласът ѝ звучеше уверено, макар че мисълта да напусне Бюли завинаги я плашеше до смърт. — Не помниш ли? Искахме да заминем заедно и ти да потърсиш работа някъде в равнината. Какво може да се възрази, ако тръгнем сега?

— Добре — реши Алън. — Така и ще направим.

Междувременно той бе свалил сивата рокля, беше разкопчал корсажа ѝ и милваше наедрелите гърди с твърди тъмни зърна. Дишането на Франсис се ускори и тя се притисна към него.

Внезапно Алън спря и я погледна въпросително.

— Франсис?

— Сега не е време за разговори — пошепна тя и притегли ръката му обратно към гърдите си. После обаче ѝ хрумна нещо друго. — Това няма да навреди на детето, нали?

Алън се засмя.

— Трябва да се случи нещо много страшно, за да изтръгне малкия Камерън от отреденото му място. Не се тревожи, няма да му навредим.

— Толкова копнеех за теб — призна Франсис, когато той отново започна да я гали. Тъй като трепереше от студ, Алън я притисна плътно до топлото си тяло, сякаш искаше да я стопли с огъня, който изгаряше сърцето му. Коремът ѝ обаче правеше прегръдката невъзможна. Когато отново я разтърсиха студени тръпки, той се изправи на крака.

— Не може така — заговори решително той. — Не искам да наистинеш. Ела, знам какво трябва да направим.

Обърна я настрана, за да бъде с гръб към него. После се притисна към гърба ѝ и придърпа палтото върху двамата. Получи се нещо като гнездо. Франсис вече не мръзнеше, а и нежната игра на пръстите му я затопли. Той склучи ръце около гърдите ѝ и започна да си играе със зърната, докато покриваше тила и раменете ѝ с горещи, жадни целувки.

Франсис усети надигащото се в слабините ѝ желание и тихо простена. После забеляза как тялото му също се напруга и потръпна от наслада. Ръката му се плъзна надолу, помилва закръгления корем и се насочи към бедрата ѝ.

— О, Франсис! — простена Алън. — Не мога повече да чакам. Ти си всичко за мен, нали знаеш?

Франсис извърна глава и той я зацелува като умирац от жажда, докато тя не издържа в тази неудобна поза и с въздишка се отдели от него.

Той проникна в нея и започна да се движи, първо предпазливо, после все по-силно и настойчиво. Франсис се отдаде изцяло на

насладата от мига. Нагоди движенията си към неговите и страстта лумна с буен пламък в тялото ѝ.

След малко изпищя и се изви като дъга в ръцете му. Като усети, че е достигнала върха, Алън я притисна с все сила към себе си и я последва във висините на насладата.

По-късно, докато двамата лежаха нежно прегърнати под дебелото палто на Юън, Франсис му разказа подробно как е организирала бягството си. Мислеше, че той ще се зарадва също като нея на успеха, но Алън загрижено я погледна и само поклати глава.

— Твърде лесно са те оставили да се измъкнеш — промърмори той. — Това не ми харесва.

Внезапното му мълчание накара Франсис да изтръпне. Обзе я страх още преди да е осъзнала от какво всъщност се е уплашила.

При следващите му думи по гърба ѝ пробягаха студени тръпки.

— Проследи ли те някой?

— Не, разбира се, че не... — зашепна задъхано тя, но в същия миг си спомни странните шумове и далечния тропот на копита, който през цялото време я следваше. Тогава бе отдала всичко на опънатите си нерви. Устата ѝ пресъхна. Нима беше подмамила Алън в капан? — Тоест... не съм много сигурна.

Сега мълчанието се проточи толкова, че ѝ остави достатъчно време да прокълне десетки пъти ужасната си глупост. Как можа да бъде толкова безгрижна? Нямаше никакво друго обяснение за внезапно проявеното от Гленкърн великодушие, след като седмици наред я беше охранявал на всяка крачка.

Вечер след вечер двамата се бяха хранили заедно. Той ѝ разказваше за политическите интриги в двора и се хвалеше с уменията, издигнали го в богат и могъщ господар. Тя, именно тя трябваше да знае към какви средства прибъгва коварен и подъл човек като Гленкърн! Как можа да се хване на въдицата му!

— Не се обвинявай, Франсис — прошепна Алън, който беше разгадал мислите ѝ. — Аз съм си виновен. Влязох в капана като някое сляпо пиле. Копнежът по теб очевидно е помътил разума ми.

Той се засмя, но Франсис не пропусна да отбележи колко горчив беше този смях.

— Може би щях да дойда дори ако знаех, че са ми заложили капан. Каква полза, че винаги успявам да се изплъзна от кучетата на

Гленкърн, ако не мога да прекарам поне една спокойна нощ с любимата си жена? Не забравяй, че можех отдавна да замина за Фландрия. — Той продължаваше да я милва с истинска нежност. — Тогава нямаше дори да науча, че ще ставам баща! Нашето дете! Струваше си риска. О, Франсис, любима, ти ще ми родиш силен и здрав син!

Франсис извърна лице, за да не се видят сълзите ѝ.

— Върви — пошепна едва чуто тя. — Върви бързо. Може би ще успееш да им се изплъзнеш. О, Алън, върви, преди да са те заловили.

Той обърна лицето ѝ към себе си и изтри сълзите от бузите ѝ.

— Още не — зашепна нежно той. — Още не се е стъмнило достатъчно. Вероятно чакат да падне нощта, за да ме хванат. Аз обаче ще се възползвам от мрака и ще им избягам. Повярвай ми, никой няма да ме види. Нима наистина смяташ, че двацетина глупаци от Пърт са способни да заловят планинеца в собствената му страна? Имаме цял час. Хайде, Франсис, не плачи повече. Нека използваме както трябва оставащото ни време. — Той пресуши сълзите ѝ с целувки.

През целия последен час, който Франсис и Алън прекараха под палтото на Юън, те лежаха неподвижно и се взираха в падащия навън мрак. Страхът им нарастваше. Алън беше решил да използва краткия промеждутък между падането на нощта и изгрева на луната, за да се измъкне незабелязано. Дотогава не им оставаше нищо друго, освен да чакат и да се молят хората на Гленкърн да не ги нападнат.

— Може би изобщо не са забелязали, че съм влязъл в пещерата — отбеляза Алън, за да окуражи Франсис. — Да не мислиш, че съм се появил с барабани и фанфари? Бях внимателен както винаги. — И той тихо се засмя. — Знаеш ли, това е идея! Ако все още седят отвън и чакат да се появя, ще им дам възможност да погледат гърба ми. Дънкан ме чака от другата страна на хълма с конете. Само трябва да се измъкна незабелязано оттук и готово.

И двамата знаеха колко голяма е опасността. Алън се облече и застана близо до входа, готов за тръгване. Едната му ръка обгръщаше рамото на Франсис, другата стискаше дръжката на меч.

— Ама че сме глупаци — прошепна след малко той, за да накара любимата си да се усмихне. — Вместо да се любим, сме сложили гол

меч помежду си.

— Тръгни към Лийт — напомни му за трети път Франсис. — Оттам ще продължите по море. Сигурно ще намериш някой фламандски капитан, който те познава.

— Знам какво трябва да направя — увери я Алън. — Не е нужно да повтаряш все едно и също. Все още не съм сигурен дали трябва да замина и да те изоставя.

— Знаеш, че тук съм на сигурно място — закле го Франсис. — Гленкърн е много внимателен с мен. Нямах никаква причина да оставаш тук.

И двамата знаеха, че не могат да тръгнат заедно. Тя нямаше да издържи препускането през дивите планини и долини. Освен това Алън в никакъв случай не желаше да я изложи на опасностите, които го заплашваха на излизане от пещерата. Непрестанно я уверяваше, че за него не е опасно, но тя самата трябва непременно да остане в пещерата.

— Ще се върна — обеща той. — При теб и при детето. Не, още преди раждането му. Ще дойда да те взема, преди да замине следващият кораб за Фландрия. Приятелите от Единбург ще ми помогнат.

— Не! — изплака ужасено Франсис и Алън изплашено затисна с ръка устата ѝ. Франсис сърдито го отблъсна. — Не — пошепна тя. — Обещай ми, че няма да се показваш в града. Ти имаш приятели, но Гленкърн има злато. Обещай — настоя тя. — Обещай, че ще тръгнеш право към Лийт, иначе... Кълна се в Бога, иначе ще тръгна с теб! — Тя сведе поглед. — Поне ще умрем заедно.

— Тихо, сърце мое, тихо. — Алън я обгърна с две ръце и я залюля като бебе. — Никой няма да умре. По-скоро ще ти вържа ръцете и краката и ще натъпча парцал в устата ти, отколкото да допусна да рискуваш живота на сина ми. Щом намеря подслон, ще изпратя Дънкан и Санди да те доведат. Кълна ти се... в живота на нероденото ни дете. Доволна ли си сега?

Франсис се притисна до него и го целуна — за последен път. Но побърза да го пусне.

— Вече е тъмно — прошепна с пресекващ глас тя, борейки се с напирашите хълцания. — Време е да тръгваш. Побързай... Бог с теб!

Тя се скри зад коня си в дъното на пещерата. Чу само едно-единствено кратко прошумоляване. Затаи дъх и се послуша да чуе виковете и изстрелите, които щяха да означават, че Альн е открит. Но не чу нищо — нищичко. Дори тихия шум на отдалечаващи се стъпки, които да я уверят, че е излязъл.

Сякаш мина цяла вечност. Тя продължаваше да стои неподвижно и да се вслушва с лудо биещо сърце в шумовете на нощта. По някое време реши, че Альн вече е в безопасност. Преброи до сто, после издекламира на ум всички стихотворения, които беше научила от него. Стиховете бяха най-ценното ѝ богатство, един от малкото ѝ спомени за Альн.

След като свърши, беше твърдо убедена, че бягството му се е удало. Отпусна се на дебелото палто, скри лице в ръцете си и избухна в неудържим плач.

Намериха я на зазоряване. Вкочанена от студ, Франсис лежеше свита на кълбо под палтото и спеше. Мъжете, които я отведоха обратно в замъка, бяха учтиви и внимателни, но не обърнаха внимание на уверенията ѝ, че се е загубила из хълмовете.

Заведоха я в залата, защото трябваше веднага да се яви пред Гленкърн — немита, измръзнала, с разрошена коса. Лордът, облечен в обичайния си кадифен жакет и снежнобяла колосана риза, изглеждаше по-изискан от всякога. Той се беше разположил на едно кресло край голямата камина, докато Франсис стоеше права пред него и повтаряше измислената си история. На няколко пъти мълчаливо отпи от бирата си и протегна крака към огъня. Сякаш не чуваше нито дума от разказа ѝ.

— А палтото? — попита той, след като тя млъкна.

Франсис размишляваше трескаво. Дали щеше да ѝ повярва, ако кажеше, че го е откраднала от къщата на Юън? Но защо ѝ беше да краде палто, след като е искала да направи само малка разходка из хълмовете? Или да твърди, че го е намерила в пещерата? Не, той нямаше да повярва. Никой селянин наоколо не беше толкова богат, че да забрави зимното си палто в някаква пещера.

— Е, добре — промърмори отегчено Гленкърн. Изпразни с наслада богато украсената сребърна чаша и я остави на масата до него. — Ако не сте готова да кажете истината... Момичето ще проговори.

С разширени от ужас очи Франсис проследи как двама мъже довякоха в залата Шонад, дъщерята на Юън. Момичето висеше като чувал в ръцете им. На бузата ѝ личеше дебела червена резка. Погледът ѝ обаче беше ясен и открит и в него се четеше искрено съчувствие към Франсис.

— Не се страхувайте, милейди — прошепна на галски тя. — Нищо не им казах.

Гленкърн не откъсваше очи от Франсис, доволен от ужаса, изписал се по лицето ѝ.

— Още не са започнали да ѝ причиняват болка — заяви той с прикован в нейния поглед. — Няма и да го направят, ако вие кажете истината и ни осведомите за плановете на любимия си. Иначе лошо ѝ се пише.

— Пуснете я — помоли глухо Франсис и собственият ѝ глас прозвуча чуждо в ушите ѝ. — Тя не знае нищо. Тя се подчини на заповедите ми. Хората тук са свикнали да ми се подчиняват.

— Време е да отвикнат — отвърна подигравателно Гленкърн. — Във всеки случай не съм убеден, че малката не знае нищо. Вашите хора са твърде опърничави, за да се подчинят на заповед, която не разбират. Но нищо. Няма да настоявам повече, ако ми обещаете да отговаряте ясно и точно на всичките ми въпроси.

Той направи властен жест с ръка и двамата мъже повлякоха Шонад към вратата. Гленкърн започна да задава въпроси, толкова бързо, че Франсис нямаше време да размисли. Как е платила на Шонад? Какво е получила, освен палтото? Какви оръжия? Откъде познавала пещерата?

Всички тези въпроси получиха бързи отговори и приспаха бдителността на Франсис. Тя доби известна самоувереност и беше напълно неподготвена, когато Гленкърн зададе решителния въпрос:

— А какво ви каза младият Камерън, когато се появи в пещерата?

В последния момент Франсис осъзна какво означаваше този въпрос. Ако признаеше, че се е срещнала с Алън, Гленкърн щеше да разбере, че любимият ѝ не може да е стигнал далеч. Какво да стори, за да го предпази от преследване? О, небеса, този път не трябваше да греши! Но как да мисли разумно, когато мъжът насреща ѝ я пронизваше със злия си поглед?

— Той не дойде — каза най-после тя и успя дори да вложи известно съжаление в гласа си. — Чаках го цяла нощ. Беше ми толкова студено. Не дойде.

— Колко тъжно.

Заля я вълна на облекчение. Гленкърн очевидно ѝ вярваше.

— Учудващо. Предана любовница като вас заслужава попламенен любовник.

Най-после Франсис можеше да му отговори, както ѝ се искаше.

— Сбъркайте думите, милорд. Казва се „мъж и жена“. Аз не съм ничия любовница и няма да бъда. Никога.

— Не се ли усъмнихте поне малко в любимия си след това доказателство за вяност?

— Може да не е получил съобщението ми — възрази веднага Франсис. — А може и да е предугадил, че му готвите капан.

Гленкърн се приведе напред и очите му коварно блеснаха.

— Аха, значи все пак сте му изпратили вест. Кой я отнесе? Може би онова невинно селянче там? — Той махна заповеднически с ръка и един от мъжете избута Шонад към средата на залата. После изви ръката ѝ на гърба и младото момиче падна на колене пред лорда с разкривено от болка лице.

— Разбира се, че му изпратих вест — заговори сърдито Франсис. — Веднага я пуснете! Да не мислите, че съм била такава глупачка да избягам от вас без предварително съставен план? Ако Алън беше дошъл, той щеше да ме вземе и да ме отведе далеч оттук.

Разпитът продължи. Франсис упорито настояваше на своето. Отговорите ѝ бяха все един и същи. Не, Алън не се появил в пещерата. Не, нямала представа къде е сега. Не, Шонад не знаела нищо.

В планината вестите се изпращаха по толкова заплетени пътища, че никой не можеше да ги проследи.

— Значи не знаете какво възнамерява да предприеме Камерън? — попита за кой ли път Гленкърн.

Франсис дори не трепна.

— Нищо не знам. Освен едно: аз вече не съм част от неговите планове. — Мили боже, накарай го да ми повярва, помоли се безмълвно тя. Страхът тежеше като камък в стомаха ѝ.

Гленкърн се облегна в креслото и замислено се заигра с пръстена си.

— Питам се...

Той отново даде знак на мъжете до вратата и един от тях изви болезнено ръката на Шонад чак до рамото. Момичето изпищя от болка.

— Пуснете я, за бога! — изкрещя дрезгаво Франсис. — Защо не помислите малко? Смятах ви за разумен човек, лорд Гленкърн. — Тя притисна ръце към корема си, за да удържи напирания ужас.

Шонад спря да пици и се отпусна безсилно на пода. Дългата ѝ кестенява коса се разпиля като ветрило.

— Бихте ли се изразили малко по-ясно? — Гленкърн продължаваше да върти пръстена си.

Франсис насила откъсна очи от Шонад, за да успее да произнесе словото, което си беше приготвила. Не понасяше да гледа мъките на момичето. Ами ако на мястото на Шонад беше Алън? И това можеше да се случи, ако не успееше да убеди Гленкърн.

— Нали изпратихте подире ми своите хора? Нали през цялото време охраняваха хълма? Ако Алън беше дошъл, те непременно щяха да го видят. Никой не може да влезе в пещерата и после да излезе от нея, когато я охранява цял отряд войници. — Никой, освен Алън, нейния смел, несравним, обичан Алън, който се ориентираше из хълмовете дори насън!

Вторият мъж, който не участваше в мъчението на Шонад, пристъпи напред.

— Дамата казва истината, милорд — проговори дрезгаво той. По лицето му личеше, че е уплашен до смърт от проявената дързост да заговори, без да го питат. — Седяхме цяла нощ зад храстите и дебнахме, докато се вкочанихме от студ. Не изпускахме от очи входа на пещерата, след като госпожата влезе вътре. Не мина дори мишка, милорд, повярвайте ми.

— Може да я е чакал вътре — промърмори замислено Гленкърн. Погледът му не се откъсваше от падналата на пода Шонад. — Който умее да си служи с нагорещеното желязо, изтръгва всички тайни от устата на човека. — Той се обърна към Франсис, за да види въздействието на думите си.

Тя усети надигащата се слабост и едва успя да запази самообладание. Имаше време да моли за милост. Сега обаче пристъпи с иронична усмивка напред и застана между Гленкърн и падналото на пода момиче. Ако заповядаше да подложат на мъчения Шонад, тя

нямаше да намери сили, за да издържи докрай. Трябваше да отклони вниманието му.

— Може би още е там! — извика тя и гласът ѝ се пресече. — Попитахте ли хората си дали са претърсили пещерата както трябва? Може да се е вкаменил. Или да се е превърнал на птица и да е отлетял.

Тя прибра с една ръка замърсената си пола и направи дълбок реверанс.

— Боя се, че пилеете както своето, така и моето време с тези погрешни предположения, милорд. Разберете най-после — планът ви се провали. Примирете се с поражението. Аз също трябва да се примиря. И двамата нямахме късмет. Под вашето достойнство е да изливате гнева си върху едно бедно селско момиче. Какво е виновна Шонад, че планът ви не е успял?

Без да каже дума повече, тя се обърна и величествено закри към вратата. На минаване даде строга заповед на двамата войници:

— Вдигнете момичето и го отнесете навън. Сама ще се погрижа за него.

На излизане Франсис чу зад гърба си шум, който накара кожата ѝ да настръхне.

Гленкърн се засмя. Тих, потискан смях, но Франсис беше сигурна, че е предназначен за нея.

Още същата вечер Франсис проумя защо се е смял лордът.

Беше прекарала целия ден в стаята си. Седеше наведена над гергефа, но не беше в състояние да се задълбочи върху сложната шевица. Мислите ѝ следваха Алън по пътя към Лийт. Колко време беше необходимо за едно такова пътуване? Никога не беше слизала толкова на юг и не знаеше отговора.

Когато вратата се отвори и на прага застана Гленкърн, младата жена стреснато вдигна очи. Както винаги, лицето му беше безизразно. Без да чака покана, той влезе, прекоси с две крачки малкото помещение и застана до стола ѝ. Свещите още не бяха запалени и в изчезващата светлина на мрачния есенен ден лицето му изглеждаше студено и твърдо като дяланите камъни на стените.

Франсис заби иглата в бродерията си. Не искаше Гленкърн да забележи треперещата ѝ ръка. Какво искаше от нея?

— Утре рано тръгваме за Единбург — заговори след дълго, злокобно мълчание той. — Пригответе се. Нямаме много време.

Това, изглежда, беше всичко. Гленкърн се обърна и съвсем спокойно излезе от стаята, също както беше дошъл. На вратата се обърна и хвърли бърз поглед към Франсис. При вида на заобления ѝ корем изкриви презрително устни.

— Надявам се, разбирате, че след вчерашното произшествие не мога да ви дам толкова свобода, с колкото разполагахте преди. Сама сте си виновна, че вече не гледам на вас като на жертва. Вие сте съучастница на Алън Камерън.

Като каза това, той излезе в коридора и вратата се затвори с глух трясък зад гърба му.

Франсис все още не смееше да се помръдне. Какво искаше да каже с последната си забележка? Дали не възнамеряваше да я подложи на мъчения, за да изтръгне истината за намеренията на Алън?

От всички пори на тялото ѝ бликна студена пот. Затрепери от леден студ, който нямаше нищо общо с идващата зима. Отначало Гленкърн заплашваше, че ще разпитва Шонад с помощта на нагорещено желязо. Но не го направи. Дали вече не съжаляваше, че е проявил великодушие?

Тази вечер Франсис не намери случай да му зададе този въпрос. Той не я повика, за да вечерят заедно. Вместо това един от хората му ѝ донесе на дървен поднос обичайната вечеря на прислугата.

Франсис седеше пред чинията със зеле и овесена каша и неохотно ровеше в чинията си. Е, добре, ако заплахата му означаваше, че я лишава от компанията си, това не беше толкова страшно. Не беше толкова изнежена, че да не може без френско вино и месо с френски сосове.

— По-добре да се отнася грубо с мен, отколкото да ми замайва главата с ласкателствата си — каза си тихо тя. Припомни си как беше съумял да приспи бдителността ѝ с учтивите си слова.

Когато утрото озари стаята ѝ с бледата си светлина, смелостта ѝ беше поставена на тежко изпитание. Едва сега осъзна какво е искал да каже Гленкърн.

— Какво ще правите с това? — попита невярващо тя и се вгледа уплашено във веригите, които беше внесъл един от хората му. Отстъпи назад и лицето ѝ побеля като платно. Умолителният ѝ поглед се насочи

към Гуендолин, която по изключение бе излязла от стаята си, за да се сбогува с тях: — Лельо, нали няма да допуснете да ме оковат във вериги!

Гуендолин тананикаше някаква безсмислена песничка и подръпваше конците на бродерията си.

— Ние всички сме оковани във вериги, дете — отвърна отнесено тя. — Моите бяха вериги на любовта. Моли се твоите да не бъдат потезки. — Тя се обърна отново към черното платно. Както многократно беше обяснила на Франсис, трябвало да ушие покров за Хю.

Гленкърн беше облечен в обичайния си черен жакет, обшит с перли и сребърни нишки. Равнодушният му поглед беше устремен във Франсис.

— Пленниците не бива да очакват, че ще се отнасяме с тях като с гости — обясни хладно той.

В двора я чакаше братът на Пийдър, селският ковач, с цял куп инструменти. Отначало беше отказал да изпълни възложената му поръчка. Хората на Гленкърн го бяха завързали за собствената му наковалня и го бяха нашибали с камшик.

Когато слязоха в двора, Гленкърн каза на Франсис:

— Обяснете на този човек, че ако отново откаже, моите хора ще свършат работата сами. А те не са опитни ковачи и сигурно ще ви заболи. Мисля, че бихте предпочели той да ви сложи веригите.

Франсис обясни на ковача какво е заповядал Гленкърн. Страхът беше сковал цялото й тяло. През цялото време си мислеше, че братът на ковача беше убит през лятото именно от човек на Гленкърн. Не искаше още един член на семейството да умре заради нея. Тя се приведе и смело сложи ръцете си върху наковалнята.

По сплъстената брада на ковача се стичаха сълзи, докато изпълняваше задължението си. Франсис не преставаше да го успокоява и окуражава, увери го, че не го обвинява за нищо, и обеща, че ще настъпят по-добри времена, че все някой ден лордът ще изгуби властта си.

— Наистина ли, милейди? — попита ковачът. — Наистина ли ще се върнете? И Алън Камерън ли ще бъде с вас?

— Разбира се, че ще се върнем — отговори с твърд глас Франсис.

Разговорът им беше прекъснат от Гленкърн, които пристъпи напред, за да провери здравината на оковите.

— Добре ли е така? Чудесно. Качете я на коня.

Оковите на ръцете ѝ бяха свързани с тънка верига. Друга верига водеше към железен колан около талията. Ключът беше у Гленкърн. Франсис можеше да движи ръце, доколкото позволяваше тежестта на веригите, но не можеше да се качи на кон без чужда помощ. При тези обстоятелства не можеше дори да се мисли за бягство.

Когато тръгнаха към главната порта, Франсис имаше чувството, че се разиграва някаква сцена от света на приказките. Наистина ли тя, Франсис Камерън, господарката на Бюли, напускаше замъка си окована във вериги?

Навън я очакваше изгубена купчинка обезкуражени хора, които проследиха с тъжни погледи младата си господарка. Черен ден за Бюли, който жителите му нямаше да забравят до края на живота си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Пътуването до Единбург беше мъчително, защото Гленкърн наложи бързо темпо. Край на всички малки улеснения, които хората му й бяха оказвали по време на пътуването до Бюли. Тогава Франсис не бе разбрала какво означава да си пленница, но днес вече й се струваше, че през целия си живот е била такава.

Този път знаеше отлично какво я очаква. Още първата сутрин Гленкърн беше побързал да й опише бъдещето в най-черни краски. Ала безмилостното отнасяне с нея, което започна в деня на тръгването, имаше и своята добра страна: то я упойваше и не й позволяваше да се задълбочи в нерадостните си мисли.

— Този път няма да има светски разговори — заяви злобно Гленкърн. — Опитах се да бъда любезен, но щом държите толкова много на безбожието си, нека ви достигне наказващата ръка на Господа.

Франсис го изгледа учудено. Никога не беше разговарял с нея с този тон. Веднъж Алън й беше разказал за привържениците на новата църква, които не почитали нито свещениците, нито Светата Дева, а засипвали слушателите си с набожни слова и твърдели, че само те притежават ключа към рая. Досега Гленкърн се държеше като опитен светски човек. Какво ли целеше с това ново поведение? Тя го изгледа въпросително.

— Когато някой завладее незаконно замък като Бюли и се опълчи срещу волята на краля, това се счита за държавна измяна — продължи след кратка пауза Гленкърн. — Още по-лошо е, когато този човек завладее насила не само замъка, но и владетеля му. В нашите неспокойни времена съкровено желание на краля е да цивилизова вас, варварите планинци — дори ако това означава да ви изстреби до корен. — По лицето му се плъзна хладна усмивка. Само очите му оставаха неподвижни. — Аз съм ви взел под своя защита, лейди Франсис — във всяко едно отношение. Обясних на краля, че сте невинна жертва на жестоко изнасилване и нямате нищо общо с негодник като Камерън.

Тъй като вие настоявате, че той наистина е ваш съпруг и отхвърляте бащинската ми обич и загриженост, не ми остава нищо друго, освен да се присъединя към мнението на краля. Вие сте виновна в предателство към Негово Величество също като Алън Камерън. А тъй като продължавате да упорствате и отказвате да ни помогнете в залавянето на бунтовника, който е заслужил справедливо наказание, вие ще бъдете съдена вместо него.

Франсис вдигна високо глава и събра цялата си смелост.

— Големи думи, Гленкърн! Но те не са в състояние да скрият истината. Защо не я признаете открито? След като не можахте да получите Бюли с моя помощ, сега сте готов да минете през трупа ми. Всичките ви словоизлияния имат за цел да оправдаят една подла и коварна кражба. За бога, Гленкърн, много повече предпочитам моите „варварски“ сънародници, както благоволихте да ги наречете, отколкото мръсните ви интриги. Никой от тях не би посегнал на една беззащитна жена.

— Аз също бих желал да го избягна — отвърна сухо Гленкърн. — За мен смъртта ви ще е истинска загуба. Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

— И как ще го предотвратите? — попита предизвикателно Франсис. — Ако си въобразявате, че доброволно ще ви предам земята си, очевидно ме бъркате със слабохарактерния ми брат. Не е много ласкателно за мен, Гленкърн.

В действителност Франсис не беше толкова сигурна в себе си. Дали наистина щеше да предпочете смъртта пред един прост подпис върху парче пергамент? Нима имаше такива безумни хора? Някой мъж, да. По въпросите на честта мъжете открай време имаха странни възгледи.

Но тя, Франсис Камерън, тя обичаше живота и хранеше надеждата някой ден да заживее отново с любимия си. Обичаше детето, което растеше в утробата ѝ. Трябваше да пази и неговия живот. Не беше ли готова да направи всичко заради него? Е, дори да беше така, нямаше защо да го признава пред Гленкърн.

Лордът избухна в подигравателен смях.

— Подпис на жена? Та той не струва нищо. Но ако Алън Камерън застане пред съда, това означава свобода за вас.

— Има да чакате — промърмори Франсис. — Уверена съм, че той отдавна е напуснал тази страна. — Или скоро ще го стори, добави на ум тя.

— Така ли? — Гленкърн поклати глава. — Много жалко, ако се окаже вярно. Но ако случайно е още в Шотландия, без съмнение ще узнае за случилото се с вас. Разпространих вестта по всички пристанища. Все пак пратениците ми разполагаха с добре отпочинали коне и не яздеха по обиколни пътища. Не смятате ли, че са достигнали пристанищата преди вашия млад негодник?

Гленкърн не беше губил време. Знаеше със сигурност, че новината се е разпространила в Лийт, още преди Алън да е стигнал дотам. Какво ли щеше да направи младежът? Сигурно щеше да побърза да се предаде в ръцете на правосъдието, за да спаси любимата си.

Грижата за Алън беше тежък товар за Франсис. Ако съпругът ѝ отидеше на доброволна смърт заради нея... О, господи, не! Не биваше да го допуска.

Имаше една-единствена, последна възможност.

Франсис заби токовете на ботушките си в хълбоците на коня и изтръгна юздите от ръцете на мъжа, който яздеше до нея и водеше коня ѝ. Войникът не беше обърнал внимание на разговора ѝ с Гленкърн. И без това беше бесен, че трябва непрекъснато да охранява една бременна жена — отгоре на всичкото в окови — която според него беше напълно безпомощна.

Франсис бързо набра преднина. Внезапно пътят се спусна стръмно надолу и се скри в тясна, обрасла с ниски дървета клисура. Клоните шибаха лицето ѝ, но тя не можеше да го предотврати, тъй като оковите спъваха движенията ѝ. Освен това трябваше да стиска с все сила юздите, защото щеше да загуби контрол над коня. Препъвайки се, плъзгайки се непрекъснато по гладкия сипей, животното все пак успя да изкатери отсрещния склон, който водеше вън от клисурата. Франсис се приведе напред и почти полегна върху гърба на коня.

Когато достигна върха на хълма, жребецът се успокои и тя успя отново да се изправи на седлото. Преди обаче да успее да го пришпори, един ездач заобиколи хълма в пълен галоп и посегна към юздите ѝ.

Беше Гленкърн. Съумял да действа по-бързо от останалите, той беше заобиколил клисурата и тръгнал направо към мястото, от което Франсис беше излязла. Следваха го трима войници.

— Какво искате — да избягате ли или да се самоубиете? — попита подигравателно той.

— Все едно какво — отговори ядно Франсис. — Важното беше да осуетя плановете ви.

От този ден нататък двамата не размениха нито дума. Франсис беше заставена да язди между двама мъже, които здраво стискаха юздите на коня ѝ.

Пътят, който слизаше от Бюли, всъщност не беше истински път, а по-скоро пътека, по която караха стадата към пазарите на равнината. Вече бяха паднали първите есенни дъждове и утъпканата пътека беше осеяна с пукнатини и дупки, които допълнително усложняваха ездата.

При скоростта, с която се придвижваше Гленкърн, Франсис страдаше ужасно от тръскането на коня. Много скоро остри болки пронизаха тялото ѝ. Ръцете ѝ бяха съвсем безчувствени. Много ѝ се искаше да помоли лорда да язди малко по-бавно и щеше да го стори, ако той беше наблизко. Но след провалилия се опит за бягство лордът яздеше начело на малкия отряд, докато тя беше в средата, обкръжена от войниците му.

На втория ден блатистата почва бе попарена от ранна слана. Това беше благоприятно за ездачите. Неприятното беше, че леденият вятър запращаше в лицата им ледени иглички, които пробждаха като иглички незащитеното лице на Франсис, щом излезеха на открито. Два пъти трябваше да прекосят някаква река.

Когато достигнаха втория брод, там ги очакваше жестока изненада. Реката беше силно придошла от последните дъждове и част от крайбрежната растителност беше заляна с вода. Трябваше да слязат към реката по гладък, тинест склон, който конете преодоляха с огромни усилия.

Водите на реката, които влачеха тиня и всякакви растения, стигнаха до задниците на конете. Франсис усети, че дъното е покрито с движещ се пясък, който плашеше и без това нервните животни.

Тя затвори очи, вкопчи се в мократа грива на коня си и отправи гореща молитва към Светата Дева. Ако се свлечеше от гърба на коня, щеше да потъне като камък с окованите си ръце и натежалото от бременността тяло.

Беше мокра до кости и трепереше от студ. Ако водите на придошлата река я погълнеха, вече нямаше да усеща нищо, а Гленкърн нямаше да може да я използва, за да изнудва любимия ѝ. Трябваше ѝ само малко усилие, за да се плъзне от седлото.

Все пак конете успяха да прекосят мътните води и да се изкатерят по полегатия склон. Слава богу, това беше последният брод за деня. Долният край на наметката ѝ беше съвсем мокър. Вятърът го увиваше около краката ѝ и ѝ ставаше все по-студено.

Когато падна нощта, Франсис беше толкова измръзнала и изтощена, че не усещаше нищо.

Скоро пред очите им се появи групичка израсли нагъсто дървета, в средата на която се издигаше някаква къщурка.

Беше само бедняшка хижа, в която миришеше на торфен огън и на добитъка, който живееше под един покрив с хората. Разделяше ги само тънка, измазана с глина стена. Ала Франсис беше благодарна, че можа да се постопли край огъня.

Млякото и овесената каша, които ѝ поднесе едно плахо дете, бяха по-вкусни от всички изискани ястия, които приготвяше френският готвач на Гленкърн. Бойкият ѝ дух отново се събуди.

След като прилади с пръсти разрошените си къдрици и разпротря полите си да съхнат край огъня, тя се почувства достатъчно силна и поиска сметка от Гленкърн за безогледното пренебрежение.

— Вече доказахте, че ако искате, можете да яздите много бързо — отговори равнодушно той.

Още от ранния следобед, когато прекосиха втората река, Франсис усещаше силни болки в долната част на тялото.

— Ще убиете детето ми — изсъска тя, но веднага съжали за думите си.

Гленкърн я измери с обичайния си хладен поглед, усмихна се и излезе от хижата. Очевидно му беше все едно дали тя ще изгуби детето си или не. Никога нямаше да разбере колко много означава то за нея.

През следващите дни яздеха в умерено темпо, но Гленкърн нито веднъж не благоволи да размени дори една дума с Франсис. На няколко пъти даде почиваха, за да може Франсис да се възстанови, но нито веднъж не ѝ свалиха веригите. Напротив, след като се бе опитала да избяга, те бяха още по-здраво затегнати и младата жена едва успяваше да поднесе ръка към устата си. Когато най-сетне стигнаха пред портите на Единбург, китките ѝ бяха ужасно разранени.

Студеният планински вятър беше отстъпил мястото си на влажна, неприятна мъгла. Когато влязоха в града, валеше ситен дъжд и Франсис бе свела глава, за да се прикрие, доколкото беше възможно, под качулката на наметката си. Затова и не успя да разгледа непознатото за нея място, макар че бе слушала много за достопочтения стар град, за дебелиите му каменни стени, многоетажните тухлени сгради и огромния замък, който царуваше на хълма. Равнодушна, затворена в себе си, Франсис яздеше напред, сложила окованите си ръце върху седлото. Дъждовната вода капеше от качулката ѝ.

Внезапно някой дръпна главата ѝ, после я блъсна в гърба, за да се изправи.

— Да не сте решили да се криете? — попита подигравателно Гленкърн. — О, не, искам целият град да види позора ви.

Той замахна и я удари през лицето. Отслабнала от глада и умората, Франсис едва не се строполи на земята. Болката извика сълзи в очите ѝ, но тя се изправи гордо и изгледа предизвикателно Гленкърн.

Едва сега младата жена можа да види къде се намират. Яздеха през широка, обградена от внушителни тухлени сгради улица, която гъмжеше от любопитни хора. Страните на Франсис пламнаха от срам, но тя вдигна глава и се усмихна.

— Лейди Франсис!

Дочула името си, младата жена обърна глава. Между войниците се бе провряла бедно облечена жена, която бързо пъкна нещо в окованите ѝ ръце.

— Гъша мас за ръцете ви, милейди — извика старицата. — Момчето ми също беше изранено от оковите, преди да го обесят ей там. — Тя посочи с глава на изток. В края на обширен площад беше издигната бесилка!

Тъй като навалищата все повече се увеличаваше, ездачите бяха принудени да спрат. Ала Гленкърн не се смути и замахна с камшика си

към старата жена.

— Махай се от пътя ни! — изкрещя той. — Не разрешавам да се говори с пленницата. — Той посегна към юздите на коня ѝ. — Ще минем оттук. — И посочи тъмната уличка между две къщи, която се изкачваше стръмно нагоре.

Минаха под арката, следвани от възмутените викове на множеството, а един особено смел мъж хвърли буца пръст по Гленкърн. Лордът даде кратка заповед и двама от войниците застанаха с извадени мечове пред арката, за да спрат развилнялата се тълпа. Франсис не се разтревожи от хулните думи на гражданите, които бяха по адрес на Гленкърн, не по неин. Но се запита защо лордът се беше принизил дотам да я удари пред толкова хора.

Тясната уличка излизаше на обширен площад, разкриващ гледка към големия замък. Влязоха през тежката външна порта. Дори и тук отекваха виковете на възмутените хора, които открито изразяваха съчувствието си към окованата пленница.

В замъка Франсис бе отведена в малка стая. Скромно обзаведено, но много уютно помещение с килими по стените, тапицирана дъбова пейка и мангал с въглища, на който Франсис можеше да си топли ръцете. Гленкърн я остави тук, без да каже нито една дума, и тя предположи, че с довеждането ѝ в Единбург лордът е изпълнил задачата си.

Седнала на пейката, младата жена прекара няколко часа в чакане. Когато хладният вечерен въздух проникна в покоите ѝ, тя се сви на кълбо пред тлеещия мангал. Малко по-късно се появиха двама мъже. Първият свали веригите ѝ, докато вторият стоеше и гледаше. Ковачът не беше сръчен като брата на Пийдър. Няколко пъти пилата остърга кожата на Франсис, а веднъж сгорещеното от търкането желязо опари ръката ѝ и остави болезнен мехур.

Никой от двамата мъже не каза нито дума, нито отговори на въпросите на Франсис. Едва когато тръгнаха да излизат, единият ѝ се усмихна и отвори уста. Младата жена с ужас зърна огромен червен белег на мястото на езика му.

Зави ѝ се свят и трябваше бързо да извърне глава. Ами ако тази среща беше белязала детето ѝ? Не, мъжът очевидно ѝ мислеше доброто. Успокояващо, макар и малко грубо, той я потупа по рамото,

като че искаше да я утеши. После отново се усмихна, този път със затворена уста, и бързо излезе.

Когато падна мрак, една жена донесе на Франсис свещи и табла с вино, хляб и студено месо. Тя също не искаше или не можеше да говори.

Камбаната на близката църковна кула биеше на всеки кръгъл час. Франсис броеше часовете и наблюдаваше как свещите бавно се смаляват. Като живота ми, мислеше тя. И като живота на Алън. Къде ли е той тази нощ? О, мили боже, нека стигне жив и здрав в Лийт!

Колко ѝ беше студено! Жарта в мангала не можеше да я стопли. Усещаше студа с всяка фибра на тялото си. Ами ако всичките ѝ мъки бяха напразни? Лятото, прекарано на острова, беше забулено в мъгла. Споменът за него също не успя да я стопли. А нощта в пещерата сякаш беше само сладък сън. Жестоката действителност бяха каменните стени, оковите и силата на мъжете, които я държаха в плен.

Беше почти полунощ, когато вратата отново се отвори.

Този път влезе Гленкърн. Франсис неволно отстъпи крачка назад. Той се приближи до нея, улови брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към светлината. Огледа я изпитателно, но младата жена се взираше равнодушно някъде в далечината.

С неочаквана нежност лордът помилва подутата ѝ буза.

— Много съжалявам, че ви ударих толкова силно — каза съкрушено той. — Моля, повярвайте, не е в навиците ми да бия беззащитни жени. Но уличната паплач беше много впечатлена, вие също, нали? Веригите също оказаха желаното въздействие. С едно нещо обаче се гордея още повече — че наредих да ви сложат оковите още в Бюли, не малко преди да влезем в града. След като прекарахте няколко дни с тях, бяхте в състояние, способно да трогне и най-закоравелите сърца. Аз също бях трогнат, повярвайте.

— Не мога да си представя, че в гърдите ви бие човешко сърце — отговори Франсис, отблъсна ръката му и се отдръпна.

— О, не сте права, знайте това — увери я разсеяно Гленкърн. — Моето сърце бие за вас, лейди Франсис. Окована във вериги, вие бяхте двойно по-желана за мен — победена жена, обкръжена от враговете си. Каква тъжна, достойна за съчувствие гледка! А сега затворена в замъка. Бедната млада жена! Простият народ беше покъртен. — Студена усмивка изкриви устните му. — Впрочем, вие изиграхте

превъзходно ролята си. Съжалявам, че не ви посветих в плана си предварително, но се боях, че тогава няма да изглеждате толкова убедителна.

Той разгъна палтото, което беше донесъл, и я загърна с него. Топлото, общито с кожи кадифе, което ухаеше на билки, ѝ се стори скъпоценност от някакъв друг свят. Франсис благодарно се сгуши в топлото палто, докато мислите се блъскаха лудо в главата ѝ.

— Навън е ужасна поледица — оплака се Гленкърн. — Но се налага да вървим пеш. Не искам да настинете.

— Изненадана съм от загрижеността ви.

Мъжът се направи, че не е чул подигравателната забележка, и спокойно продължи:

— Разпространих вестта за задържането ви навсякъде в страната, но Алън Камерън още не е дотичал да спаси любимата си. Възможно е наистина да се е прехвърлил в чуждата страна. Но може би просто изчаква да види ще осъществя ли заплахите си или не. В такъв случай се надявам днешното представление да го е убедило. Докато посланието стигне до него, мълвата ще го е разкрасила до невероятни размери. Ако младият момък е дори наполовина толкова смел и честолобив, колкото ме убеждавате, той няма да губи време и ще се втурне да освободи любовницата си и нероденото си дете от жестоките ми ръце.

Франсис се загърна още по-плътно в палтото и благодарно нахлупи голямата качулка, която скриваше лицето ѝ.

— Защо смятате, че ще ви повярва? Много добре знае, че няма да ме освободите, дори и ако той се предаде в ръцете ви. По-добре е поне единият да е свободен, а не и двамата да сме във ваша власт.

Хладната усмивка на Гленкърн я накара да потрепери.

— Наистина ли мислите, че ще рискува? Наистина ли мислите, че той ще живее свободно, докато вие плащате за делата му?

Франсис не можа да отговори. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се прокле за глупостта си. През цялото време, докато беше в плен на Гленкърн, се бе опитвала да го убеди в любовта си към Алън. По този начин само беше дала силен коз в ръцете му. Сега щеше да хване в капана си и своя мъж. Как можа да бъде такава глупачка! Защо му разказа всичко за любовта си?

— Да не бях разменяла и дума с вас! — извика горчиво тя. — Как ми се иска да ви ударя!

Гленкърн поласкано наклони глава, сякаш му беше оказала голяма чест.

— Както виждам, започвате да проумявате. — Той ѝ предложи ръка. — Тръгваме ли?

Франсис огледа малката стая.

— Защо? Тук ми харесва.

— Това не е подходяща обстановка за дама във вашето състояние. Там, където ще ви отведе, е много по-удобно, повярвайте. — Забелязал объркването на Франсис, той избухна в сърдечен смях. — О, небеса, нима мислехте, че ще ви хвърля в затвора? Разберете най-после, лейди Франсис, ужасните заплахи, към които бях принуден да прибягна, бяха само за пред хората. Докато сме в Единбург, вие ще разполагате с всички удобства, които се полагат на бъдещата ми съпруга. Естествено, тълпата няма да узнае нищо. Ще живеете в моя дом под грижите на сестра ми. Самият крал позволи да остана ваш настойник, докато дойде време за съд.

— Кога ще стане това?

Усмивката на Гленкърн стана още по-широка.

— О, това зависи изцяло от младия Камерън, нали?

Той се поклони отново и я поведе към вратата. Излязоха от замъка през една скрита вратичка и се озоваха в тъмна, безлюдна уличка.

Гленкърн бе отказал да го придружават факлоносци и Франсис едва пристъпваше по заледения калдъръм. Това не беше единственото препятствие по пътя ѝ към свободата. Двама войници на Гленкърн вървяха напред, други двама ги следваха. Освен това стените на къщите от двете страни на уличката бяха дебели и високи като зидове на затвор.

Алън спря за миг пред стените на Единбург и се вгледа в тъмното море от къщи. Тук щеше да свърши свободата му. Разположен сред безкрайната равнина, градът му приличаше на остров и му напомняше един друг остров високо в планината, където беше живял

щастливо с Франсис. Споменът за тези летни месеци го стопляше и до днес. Сега обаче беше ноември и съдбата му готвеше изненади.

Трябваше да напругне всичките си сили, за да запази самообладание, когато стражите на портите поискаха меча му. Той изпълни нареждането им, но много скоро съжали за това. Пазачите знаеха каква рядка риба са уловили в мрежите си. Един от тях се нахвърли върху обезоръжения мъж и замахна с камата си. Алън се обърна светкавично, така че острието само закачи рамото и не стигна до сърцето.

— Стой настрана, Джоки! — изкрещя капитанът. — Заповядано ни е да го отведем жив. — И той лично поведе Алън към замъка, защото беше сигурен, че богатият улов ще му донесе повишение.

Предаде го в ръцете на един любезен пазач, който побърза да го отведе в затвора. Алън трябваше отново да събере всичките си сили, за да се задържи на крака, когато вратата на килията хлопна зад гърба му. После свали ризата си и посегна към раната, причинена от камата на пазача.

Прорезът беше дълбок, но в сравнение с болките, които му причиняваше, почти не кървеше. Алън откъсна парче от ризата си и превърза раната, колкото можа. После приседна на грубата дървена пейка и се замисли за бъдещето си — което сигурно скоро щеше да свърши. Защо да превързва раната? Отчаян до смърт, той все пак се надяваше с цялото си сърце, че ще му дадат възможност отново да види Франсис.

Още първият му посетител се погрижи да унищожи тази надежда.

Алън седеше от два дни във влажната килия и вече се питаше дали Гленкърн няма намерение да го остави да изгние тук. Въпреки това беше твърдо решен да издържи докрай. От него се искаше да дойде в Единбург и да застане пред съда. Е, той беше дошъл и беше твърдо решен да остане жив до деня на съдебното дело.

Все пак беше направил една ужасна грешка, и осъзна последствията от нея едва през тези два дни: беше дошъл в града сам — сам и нощем. Освен стражите на портите нямаше други свидетели на пристигането му. Това даваше възможност на Гленкърн да премълчи и да го остави да се скапе в затвора, а през това време да прави с

Франсис каквото си иска. Е, дори и в този случай врагът му нямаше да има причини да накаже Франсис. Това беше единствената му утеха.

Алън се вкопчи в тази утешителна мисъл и в гордостта си. Нищо друго не му оставаше.

Когато най-после вратата на килията му се отвори, той не издаде дори с потрепване през какъв ад е минал. Водата, която му бяха донесли, миришеше на гнило, но пък можеше да се измие с нея. Алън много държеше да запази самоуважението си и да остане в добър външен вид.

Когато в килията влезе Гленкърн, младежът с мъка прикри изненадата си. После приседна толкова спокойно на дървената пейка, сякаш беше чакал само няколко минути. Беше грижливо измит и сресан. Кафеникавите кървави петна по ризата му бяха скрити от наметката, с която беше загърнал раменете си. Синята барета беше дръзко нахлупена върху червените къдрици. Дългите крака бяха обути в плътно прилепнал панталон с цвета на наметката.

В продължение на един дълъг миг двамата мъже се гледаха мълчаливо. Може би Гленкърн се учуди, че намира пленника в толкова добро състояние, но с нищо не го показа. Алън се учуди не по-малко колко изискан изглеждаше този мъж, който го беше гонил безмилостно из планините. Не можа да се удържи и избухна в смях.

— Радвам се, че затворът не ви е лишил от чувство за хумор — проговори ледено лордът. — Позволявате ли да узная причината за този изблик на веселост?

Алън се облегна назад и опъна предизвикателно дългите си крака.

— Просто се изненадах — обясни усмихнато той. — Представях си ви съвсем различно. Не приличате на безсъвестен ловец на хора. Изглеждате по-скоро като църковен настоятел.

— Ако трябва да бъда искрен, ще ви призная, че наистина съм такъв — отговори любезно Гленкърн. — Принадлежа към настоятелския съвет на Истинската реформирана църква.

Алън пое шумно въздух.

— Това е ново за мен. Докато следвах в този град, вие бяхте заклет привърженик на другата страна.

— Времето на могъщите католически лордове отмина — обясни най-спокойно Гленкърн. — Мъдрият мъж усеща от коя посока духа

вятърът.

— И нагласява платната си според него, нали? Смятам, че промяната не ви е направила по-беден?

— Небето ще ме възнагради — отговори величествено лордът.

— А междувременно ще се сдобиеете с колкото се може повече земя.

Гленкърн вдигна ръка.

— Достатъчно! Мога да разбера, че сте се заинтересували от религията предвид близкия си край, но днес трябва да обсъдим други неща.

— Само едно — отговори с твърд глас Алън. — И разчитам на честната ви дума. Ще освободите ли лейди Франсис?

— Естествено — кимна Гленкърн. — Впрочем тя от доста време насам се движи свободно.

— Това означава ли, че се е върнала в Бюли?

— Не, от къде на къде? — Гленкърн подръпна дантеления си ръкав. — Реши да остане известно време в Единбург. Жените бързо променят решенията си.

Лицето на Алън грейна в усмивка.

— Значи мога да я видя?

— Ако дамата пожелае. Тази сутрин беше възпрепятствана да ме придружи. Доколкото си спомням, предстоеше ѝ среща с търговеца на коприна. Или беше чистачката? Признавам, че не се ориентирам добре в тези неща. Знаем само, че и двете със сестра ми Ан бяха развълнувани. Крякаха като квачки и не успях да се намеса с нито една дума, макар че горях от нетърпение да им разкажа за залавянето ви.

Гленкърн плесна артистично с ръкавиците си и се вгледа внимателно в огрените от слънцето пръстени по ръцете си.

— Сигурен съм, че младата лейди ще намери няколко минути и за вас — утре или вдругиден.

Алън подигравателно се изсмя.

— Не вярвам на нито една ваша дума, Гленкърн. Не е нужно да се преструвате пред мен. Сключихме сделка и тя предвижда да освободите Франсис, когато аз се предам. Откъде мога да съм сигурен, че не сте хвърлили и нея в някоя тъмна дупка? А вие сте дошли да ми разправяте празни приказки!

Гленкърн нахлузи едната си ръкавица и грижливо я приглади.

— Е, добре, ще се постарая да убедя дамата, че трябва да ви посети. Във всеки случай... Не, може би е по-добре да не идва. — Той духна върху златния пръстен, който красеше десницата му. — Боя се, че тя малко се срамува от номера, който ви погодихме.

— Номер ли? — смръщи вежди Алън.

— Ами да, никога не е ставало въпрос, че бих могъл да изправа лейди Франсис пред съда вместо вас. Откровено казано, аз силно се съмнявах, че ще повярвате в тази невероятна история. Само лейди Франсис успя да ме убеди.

— Тя ви е... — Алън скочи на крака. — Лъжете! Каквото и да сте замислили, Гленкърн, никога няма да успеете да ме убедите, че Франсис е знаела за намеренията ви.

— Както желаете. — Гленкърн нахлузи и втората ръкавица и тръгна към вратата. Очите му оставаха приковани в Алън. — Да не сте повярвали, че дамата е готова да сподели нещастната орисия на един планински разбойник, след като е видяла колко други възможности ѝ предлага животът? Живяхме два месеца в Бюли, Камерън. Имах достатъчно време да я убедя. Щом оставим зад гърба си този досаден процес, ще гръмнат сватбените камбани. Е, утешавайте се, че предавайки се, поне сте осигурили щастлив живот на любимата си. Уверявам ви, че тя ще бъде щастлива с мен.

— Това е мръсна лъжа! — Алън скочи като тигър към вратата и стисна врата на лорда в железните си ръце. Гленкърн изкрещя пронизително за помощ и двамата се строполиха на пода.

В килията нахлуха пазачите. Издърпаха Алън и с очевидно удоволствие се нахвърлиха да го бият. Тъй като бяха много, той беше безпомощен. Дори когато се свлече в несвяст на пода, продължиха да го обработват с ръце и ботуши.

Гленкърн беше този, който им заповяда да спрат. Алън лежеше на пода в безсъзнание, целият в кървави петна.

— Достатъчно — заповяда строго лордът, когато един от хората му понечи да изрита безжизненото тяло. — Искам го жив пред съда.

Гленкърн остана последен, за да се увери, че всички пазачи са излезли навън. Спря на вратата и хвърли съжалителен поглед към проснатата на пода фигура. Самият той не беше пострадал. Само колосаната му яка се беше скъсала, а по ръкавиците му имаше кървави петна.

— Е, млади приятелю, получи си наказанието, задето два месеца ме разиграваше из планините — проговори тихо той. — За останалото ще се погрижи почитаемият съд.

Гленкърн уведоми Франсис, само че Алън се е предал и че той е предприел всички необходими стъпки за завеждане на съдебно дело. За случилото се в затвора тя узна по други пътища. Какви ли не клюки се носеха из града, говореше се дори, че след заслуженото наказание затворникът бил на умиране.

В продължение на половин ден Франсис плака в разкошните покои, предоставени ѝ в къщата на Гленкърн. Най-после осъзна какво греховно пилеене на време е това. Изми лицето си и се замисли какво трябваше да се направи. Ако изобщо можеше да постигне нещо, то щеше да стане само с помощта на сестрата на Гленкърн, лейди Ан.

Още от първите дни на познанството им Франсис знаеше, че възрастната неомъжена сестра на лорда не е като него. Лейди Ан беше толкова мека и закръглена, колкото Гленкърн беше твърд и мършав. Тя имаше добро сърце, съчувстваше на всички и Франсис веднага съумя да я подчини на желязната си воля. Ако можеше да излезе само с лейди Ан, без хората на Гленкърн да я следват на всяка крачка, щеше веднага да се срещне с Алън.

Трябваше да пусне в ход целия си артистичен талант, за да намери начин да го види. Всъщност, това не беше особено трудно. Малко сълзи, уверения, че ще се примири по-лесно с участието си, ако ѝ позволят да види за последен път Алън, и лейди Ан се убеди, че ще успее да вразуми младата жена и брат ѝ ще ѝ бъде благодарен цял живот.

Стражите имаха заповед да не ограничават свободата на лейди Ан и Франсис, ако двете дами остават в рамките на града. Само трябваше да ги придружават. Тъй като собствената сестра на лорд Гленкърн гарантира, че са им разрешили да посетят затворника, никой не заподозря нищо и само след няколко минути двете жени бяха сред дебелия каменни стени. Лейди Ан чакаше в коридора пред килията на Алън, защото не искаше да пречи на двамата млади. Нека се радват на последната си среща, каза си добродушно тя.

Преди пазачът да отключи вратата на килията, Франсис хвърли бърз поглед през прозорчето. За нейна изненада, Алън изобщо не изглеждаше променен. Само лицето му беше подуто. Той седеше на дървената пейка и си подсвиркваше някаква песничка.

Когато ключът се завъртя със скърцане в бравата, Алън вдигна поглед. При влизането на Франсис скочи с грейнало лице.

— Франсис! Вече не смеех да се надявам.

После обаче огледа скъпото ѝ, изискано облекло и погледът му се помрачи. Какво му разправяха за някакво бедно, отчаяно момиче, което било прекарано през целия град оковано във вериги?

Без да иска, той си припомни твърденията на Гленкърн, че Франсис нарочно го е примамила в капан, за да се отърве колкото се може по-скоро от бедния си съпруг. Разбира се, това бяха само лъжи, но все пак...

Вместо грубата вълнена рокля, в която я бе видял за последен път, днес тя носеше смарагдовозелено палто с богато набрани ръкави. Четвъртитото, общито с дантели деколте разкриваше млечнобялата ѝ кожа. Дългата коса беше вдигната в сложен кок и украсена със зелена кадифена шапчица. Беше обута с елегантни ботушки от мека кожа.

Алън стъписано отстъпи крачка назад, а Франсис, която веднага усети недоверието му, спря като закована на прага. Гордостта ѝ не допускаше да му се натрапва.

— А хората по улиците твърдят, че си бил на умиране, Алън Камерън! — извика с добре изиграно възмущение тя, за да свали напрежението от лицето му. — Защо поне не се престориш на слаб и болен? Лейди Ан ще се разочарова, че няма да приложи самарянските си умения.

Въпреки че полагаше всички усилия, Франсис не можа да удържи треперенето на гласа си. Алън не мръдваше от мястото си. Погледът, устремен в лицето ѝ, беше хладен и отблъскващ.

— Какво ти е, Алън?

— О, не, нищо — отговори сухо той. — Изглежда, Гленкърн вече има право да ти купува дрехи?

Франсис огледа скъпите си одежди и лицето ѝ пламна.

— Аз съм пленница в дома на сестра му — отговори овладяно тя. — Следователно нямам избор по отношение на облеклото. И знай, че

не беше никак лесно да ме пуснат при теб. Защо се държиш като чужд? Няма ли поне да ме целунеш?

Този път се изчерви Алън.

— Прости ми, Франсис. Гленкърн каза... Аз си помислих...

Той сложи ръце на раменете ѝ и леко я целуна по челото.

Франсис затвори очи и зачака. Но напразно. Алън я пусна и бързо отстъпи назад, сякаш не можеше да понася повече близостта ѝ.

Франсис стисна до болка меките си устни. В никакъв случай не биваше да избухне в плач и да започне да го обвинява в равнодушие. Не беше дошла за това. Приседна на дървената пейка и зачака да се овладее.

— Какво ти е казал Гленкърн, та се отнасяш с мен като с чужд човек? Алън, нямаме време, не разбираш ли! Трябва да измислим нещо, за да излезеш оттук.

От гърлото на мъжа се изтръгна дрезгав смях.

— Би трябвало да бъда птица и да отлетя през прозореца. Гленкърн каза, че надали ще намериш време да ме посетиш в затвора. Увери ме, че покупките и разглеждането на града отнемали цялото ти време.

Франсис смръщи чело и го изгледа сърдито.

— Ти да не си полудял? Какво разглеждане? Не ти ли казах, че съм пленница?

— Въпреки това намери начин да дойдеш.

— Не беше лесно. — Франсис улови ръцете му и той стисна нейните с все сила. Ала пак не я погледна.

— Алън, кажи ми какво става в главата ти. Вече не издържам.

И тогава думите се изляха като поток от устата му — историята, разказана от Гленкърн, думите на войника в Илън Дюн, обградената от войниците пещера, а сега и елегантните ѝ дрехи...

Франсис го гледаше, без да разбира. Продължаваше да седи неподвижно, само по бузите ѝ избиха червени петна.

— И ти повярва, че съм способна на такова нещо?

— Имаше време, когато ти също вярваше, че съм те изоставил — напомни ѝ Алън.

От гърдите на Франсис се изтръгна странен звук — нещо между хълцане и смях.

— Прав си. О, Алън, никога вече не бива да вярваме на хорските приказки. Те са изтъкали около нас цяла мрежа от лъжи, а ние се блъскаме в нея като слепи. Погледни ме и ме слушай. — Тя притисна ръката му до гърдите си и го погледна право в очите. — Ти си моят законен съпруг, моята единствена любов. Никога няма да те напусна доброволно, чуваш ли ме? — Трябваше да ѝ повярва, непременно трябваше да ѝ повярва. Слава богу, напрегнатите черти на лицето му се отпуснаха. — Моля те, Алън... Ако ми нямаш доверие, защо се предаде на Гленкърн?

Алън падна на колене и скри лице на гърдите ѝ.

— Франсис, Франсис — зашепна задавено той. — Ти си всичко, което имам на този свят.

Той я обгърна с ръце и я притисна толкова силно до себе си, че тя едва не изпищя. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Ръцете ѝ се заровиха в червената коса, която толкова обичаше.

След известно време Алън се отдели от нея и двамата мълчаливо се погледнаха в очите. Франсис подсмръкна и потърси носната си кърпа.

— Аз... Това отмина. Време е да помислим как да се измъкнеш оттук.

— Няма никакъв смисъл — възрази овладяно Алън. Той посегна към ръката ѝ и я стисна в своята. — Достатъчно ми е, че те видях за последен път. Животът ми свършва, Франсис. Никой не може да ме спаси.

— Защо си толкова сигурен? — ядоса се Франсис.

— Имах достатъчно време за размисъл.

— Очевидно си имал достатъчно време да си въобразиш куп глупости — разсърди се още повече тя. — Ти си смел воин, Алън Камерън, но нямаш достатъчно разум. Разкажи ми как ще протече съдебното дело. Не разбирам как си го представя Гленкърн. Може ли да те обвини, че си изнасилил собствената си жена?

— Той ще обърне всичко наопаки — отговори Алън. — Ще видиш.

— И какво от това? Аз ще стана и ще кажа какво е било. Трябва да вярваме в справедливостта, Алън. Истината ще излезе на бял свят.

— Справедливост? — повтори мрачно Алън. — Доколкото разбрах, процесът ще се води от съдията Аргайл. Говори се, че и той е

като Гленкърн.

— Браво на теб! — разгорещи се Франсис. — Предаваш се още преди битката да е започнала. Виж ти какви били Камеръновци! А после доброволно ще пъхнеш главата си в примката, така ли?

Алън я целуна, за да я накара да замълчи. Как да я убеди? Самият той беше наясно. Имаше достатъчно време, за да размисли. И най-смелият воин не можеше да се справи сам с превъзхождащ го противник. Такива неща ставаха само в старите балади. Съдебната система в Единбург не му вдъхваше особено доверие. Достатъчно дълго беше следвал право, за да знае по какви заобиколни пътища върви справедливостта. За разлика от Франсис той беше прозрял плана на Гленкърн до последната подробност. Лордът трябваше да се отърве от един неудобен съпруг, за да заеме мястото му.

— Франсис — проговори сериозно Алън, — трябва да ми обещаеш нещо.

— Всичко, каквото искаш.

— Не бива да се омъжваш за Гленкърн, дори и да ме обесят. Знам, че ще ти е нужен мъж, Франсис. Не искам да погребваш сърцето си с мен. Но не искам този мъж да бъде Гленкърн.

Франсис нямаше никакво намерение да мисли отсега за смъртта.

— Лейди Франсис? — На вратата се появи лейди Ан. Двамата се отделиха един от друг с виновни лица. — Време е да тръгваме, мила.

Макар и неохотно, Франсис стана. Алън също се надигна. Двамата се погледнаха, без да проговорят. В този поглед беше всичко, което не можеше да се каже с думи. После Алън сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към вратата.

— Тръгвай, сърце мое. Побързай... и не се обръщай. Не бих могъл да го понеса.

— Пак ще дойда — обеща Франсис.

Това обещание и кратките милувки бяха последният спомен, който Алън отнесе в мрака, обгърнал го отново след затварянето на вратата.

Да съдържа обещанието си не беше толкова просто, колкото ѝ се струваше отначало. Хората на Гленкърн се обезпокоиха от дългото отсъствие на двете жени, защото се бояха от гнева на господаря си. По

обратния път Франсис беше доста грубо отделена от лейди Ан и претърсена за евентуално послание. Едва когато войниците се убедиха, че не носи нищо, ѝ позволиха да влезе в къщата.

Тази вечер Гленкърн проведе дълъг разговор със сестра си. На следващия ден очите ѝ бяха червени и подути. Разходките из града бяха прекратени.

На Франсис беше забранено да напуска къщата, а когато се оплака на Гленкърн, той обоснова отказа си със студената зима и благородната си загриженост за здравето ѝ.

Остатъкът от зимата премина в напразно търсене на изход, докато Гленкърн през цялото време беше зает да намира свидетели, да раздава подкупи и да изнудва съдиите, подбрани по негов избор.

Когато през март най-сетне започна съдебното дело, Франсис усети облекчение. Поне щеше да види отново Алън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гленкърн дълго се колеба, преди да позволи на Франсис да вземе участие в съдебните заседания. Младата жена упорито отказваше да свидетелства срещу съпруга си. Веднъж дори го заплаши, че показанията ѝ ще оневинят Алън.

— Така лъжите на свидетелите ви ще излязат на бял свят — заяви твърдо тя.

— Няма да го допусна — отвърна мрачно Гленкърн. — Ако се опитате, ще наредя да ви изхвърлят от залата.

Като видя изпълнения със съмнение поглед на Франсис, той благоволи да ѝ обясни по-подробно:

— Как мислите, защо трябваше да минат толкова месеци до започването на съдебните заседания? Искях да бъда напълно уверен, да изключа всички съмнения, а това изисква време. Сега имам достатъчно свидетелски показания, а съдиите и без това са на моя страна. До края на тази седмица ще бъдете вдовица, лейди Франсис.

Ледени тръпки пробягаха по гърба ѝ.

— И не си мислете, че сте в състояние да спасите кожата на любимия си. В момента, в който пристъпи прага на съдебната зала, той се разделя с живота си.

Франсис закри лице с ръцете си. Алън беше казал същите думи...

Гленкърн, който не преставаше да я дебне, се усмихна доволно. Май не беше толкова трудно да сломи съпротивата ѝ. Трябваше само да знае как.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Искам да помислите сериозно, мила моя. Нямате никакви изгледи да спасите Камерън. Ала все още имате време да спечелите благоволението ми. Ако продължавате да упорствате, аз няма да забравя това и ще ви го напомня, когато станете моя жена и бъдете в моя власт. Докажете ми, че сте готова на помирение, и аз ще бъда снизходителен съпруг.

— Какво да направя? — пошепна глухо Франсис. Струваше й много усилия да продължи да му се съпротивлява. Ако Алън наистина щеше да умре след няколко дни, животът губеше целия си смисъл.

— Дайте показания срещу Камерън. Изтрийте публично позора си.

Франсис го изгледа смаяно, после сърдито му обърна гръб.

— Пак ли започвате старата песен, Гленкърн? — изсмя се подигравателно тя. — Толкова ли сте глупав да мислите, че бих могла да предам Алън, само за да ви направя услуга?

Гленкърн я изгледа с каменно лице.

— Както желаете. Свидетелските показания са достатъчни, за да го обесят три пъти. Вие сте глупачка, защото пропиляхте и последната си възможност да заслужите благоразположението ми. Помислете още веднъж какво точно искате — да бъдете моя съпруга или моя пленница.

Той се обърна и с бързи крачки напусна стаята.

Франсис положи огромни усилия да убеди лейди Ан, че е редно да присъства на съдебните заседания.

В крайна сметка Гленкърн сам взе решение да я отведе в съдебната зала. Естествено, щяха да я охраняват през цялото време, за да не привлича вниманието на зрителите. Гленкърн много се надяваше, че като види Алън окован във вериги, съпротивата й ще рухне. Възнамеряваше дори да я принуди да присъства на обесването, ако дотогава не роди детето си. Макар че не искаше да й причинява такава болка. От друга страна, беше готов да се възползва от всяко средство, за да прекърши волята й.

В края на първия ден обаче, той трябваше да проумее, че е станал жертва на една от малкото заблуди през живота си. Как можа да доведе Франсис в съдебната зала! Нищо не мина според плана му. Зрителите се смееха на свидетелските показания, самият Аргайл поиска още свидетели, а крясъците на тълпата, която искаше да чуе лейди Франсис, опънаха до край нервите му и все още кънтяха в ушите му.

След отлагането на съдебното дело сър Уолтър Кар, кралският адвокат, се прибра в кантората си и зачака идването на Гленкърн.

Разговорът беше доста неприятен. Сър Уолтър направо заяви на посетителя си, че няма да минат без свидетелските показания на младата дама.

— Какво правихте толкова време, по дяволите! — наруга го невъздържано Гленкърн. — Не можахте ли да извъртите делото така, че да минем без свидетелските показания на тая жена?

Сър Уолтър се изправи в целия си, макар и не особено внушителен ръст. Въпреки това трябваше да отметне глава назад, за да погледне Гленкърн в очите. Взря се в колосаната му яка и проговори с достойнство:

— Подготвих случая въз основа на наличните доказателства и свидетелски показания, милорд. Никога не е ставало дума, че...

Той затърси отчаяно правилните думи. Сам не разбираше как нишката се изплъзна от ръцете му. Писмените показания бяха недвусмислени. Не беше очаквал никакви затруднения. Беше сигурен, че ще прати момъка на бесилката.

Кой знае по каква причина, всичко се беше объркало. Виновни бяха само Алън Камерън и лейди Франсис. Нещастната, забулена в черно млада дама и стройният, дързък млад мъж, който стоеше гордо изправен, въпреки веригите си, и отговаряше ясно и уверено.

Обвинението в убийство и изнасилване звучеше недостоверно. Пред съда бяха застанали двама влюбени, които могъщата ръка на Гленкърн желаше да раздели. Всеки го виждаше, включително и съдиите.

Ала когато видя как колосаната яка потрепери от гнева на собственика си, той предпочете да не изказва на глас размишленията си.

— Е? — изкрещя Гленкърн.

Сър Уолтър нервно се покашля.

— Мога само да повтора онова, което вече казах на Ваше Благородие. Показанията на лейди Франсис са извънредно важни. По улиците се говори, че тя обича похитителя си и е тръгнала с него доброволно. Ако не го отрече публично...

— Какво ме засягат хорските приказки! — озъби се ядно Гленкърн. — Какво е мнението на съдиите?

— Същото, милорд. — Сър Уолтър безпомощно разпери ръце.

В помещението се възцари напрегнато мълчание. Сър Уолтър трепереше от студ и беше скрил ръце в широките кадифени ръкави на жакета си. Гленкърн се взираше с празен поглед в облицованата с дърво стена.

След малко сър Уолтър се осмели да добави още нещо:

— Може би братът на дамата ще успее да я убеди.

— Доналд? Този пияница? — Гленкърн избухна в подигравателен смях, но бързо млъкна. — Всъщност, предложението може би не е толкова лошо — промърмори замислено той. Каза кратко довиждане на сър Уолтър и излезе от кантората.

Може би си струваше да опита. Доналд знаеше, че е изцяло зависим от Гленкърн. Лесно щеше да се съгласи да въздейства върху Франсис. Младата жена нямаше представа колко се е объркало делото и сигурно продължаваше да вярва, че Гленкърн е в състояние да влияе върху изхода му.

След като ѝ беше заявил, че любимият ѝ ще умре, тя се беше ожесточила в съпротивата си. Но ако накараше Доналд да ѝ опише подробно как ще стане самото обесване, това можеше да окаже противоположното въздействие.

Поне в едно отношение Гленкърн имаше късмет през този толкова лош ден: когато хората на лорда намериха Доналд в любимата му кръчма и без много приказки го взеха със себе си, той почти не беше пиян.

Накараха го да потопи главата си във ведро с ледена вода и той вече беше в състояние да изслуша нарежданията на лорда.

— Уплаши я до смърт, ако искаш — обясни Гленкърн, — но не желая да я насилваш, разбра ли?

Доналд кимна.

— Най-трудно ще ти е да я изведеш вън от къщи — продължи замислено лордът. — Много е наедряла и едва ходи. Ако откаже да тръгне с теб, кажи, че аз съм заповядал.

Когато Доналд ѝ съобщи, че Гленкърн ѝ е разрешил да се разходи навън, Франсис дори се зарадва. Не искаше да седи повече затворена в стаята си и да спори със съдбата. Страдаше ужасно от наложеното ѝ бездействие. Не можеше да забрави деня в съдебната

зала. Повтаряше си за кой ли път думите на съдията, блъскаше си главата да намери някакъв изход. Поне да знаеше какво са си казали съдиите, когато скриха глави зад папките. Колко пъти се опитваше да се моли, но нямаше сили да каже докрай и най-простата молитва.

След като изслуша предложението на Доналд, тя побърза да се увие в топлото си палто.

— Каква скъпоценна дреха — отбеляза брат ѝ и хвърли завистлив поглед към обточената с кожи качулка. — Подарък от Гленкърн, нали? Паднала си на меко, сестричке.

— Не съм ти истинска сестра — поправи го остро Франсис. — И без това ми е неприятно да те видя. — После обаче въздъхна виновно. — О, съжалявам, Доналд. Не биваше да го казвам. Все пак съм ти благодарна, че ще напусна за известно време тази ужасна къща.

— Ти просто не можеш да излезеш от кожата си — засмя се Доналд.

Франсис го изгледа сърдито. Откъде идваше това добро настроение? Веселието на брат ѝ обикновено беше знак, че е замислил нещо лошо.

Пръстите му жадно опипваха скъпия плат. Доналд ценеше богатството най-много от всичко. Може би затова беше толкова весел.

— Наистина скъпоценно нещо — повтори той. — Надявам се, че няма да ме забравиш, когато станеш жена на лорда и високопоставена дама.

— Глупости — отрязва го Франсис. Много ѝ се искаше да хукне напред, за да се наслади на малкото свобода, която ѝ бяха предоставили, но тялото ѝ беше твърде натежало. — Най-високото място, на което искам да се изкача, са хълмовете край Бюли, Доналд. Ще се върна там, веднага след като освободят Алън. — Гласът ѝ звучеше твърдо, макар да не изпитваше ни най-малка увереност. Но не се осмеляваше — и не си позволяваше — да си представя друг изход на процеса.

— Не се самозалъгвай, Фани — отвърна грубо Доналд. — Забрави Алън и си осигури благоволенieto на Гленкърн. Защо не помислиш с какви богатства ще те отрупа лордът, каква власт ще имаш? Кожи и бисери колкото искаш, Франсис.

И той продължи да ѝ описва бъдещето в най-ярки краски. Трябвало само да завоюва благоразположението на богатия и силен

лорд. Франсис изобщо не го слушаше. След известно време гласът му заглъхна в рева на студения мартенски вятър, който гонеше снега по улиците.

Франсис подложи лицето си на напора на вятъра и се почувства лека и свободна.

Двамата с Доналд се отклониха от главната улица и поеха по една тясна уличка. В този толкова бурен мартенски ден градът беше почти пуст. Малкото минувачи оглеждаха учудено бременната жена и придружителя ѝ и се питаха какво ли търсят двамата по улицата в такава ужасно време.

Франсис пристъпваше тежко. Отдавна вече не носеше корсет, а свободни, широко скроени рокли, които поне отчасти скриваха състоянието ѝ. Вече и те я стягаха. Тя разтърси глава и свали качулката си, за да усети студената милувка на вятъра.

— Ей, да не си полудяла, Фан? Ще наистинеш. — Доналд спря и побърза да нахлупи качулката на главата ѝ.

Франсис не се възпротиви. Брат ѝ имаше право. Вятърът беше толкова леден, че цялата трепереше.

— Къде отиваме? — попита тя.

Когато излязоха от къщата, беше толкова зарадвана да се озове отново на свобода, че нито за миг не ѝ хрумна да попита накъде са се запътили. Но откакто вървяха по улицата, усещаше някакво странно теглене в кръста, което се появяваше с обезпокояваща редовност. Опитваше се да върви изправена, но това не беше възможно с този грамаден корем. Много ѝ се искаше да се приберат в къщи.

— Не е далеч — увери я Доналд. Измери я с кратък поглед и попита: — Умори се, нали? Вече няма да ти се налага да вървиш пеш, Франсис. Съпругата на Гленкърн е много високопоставена дама. Все пак и ти трябва да дадеш нещо от себе си. Отдавна съм ти казал, че не е хубаво да настройваш Гленкърн срещу себе си. Щом си е втълпил, че трябва да се ожени за теб, той ще го направи и ти не бива да се противиш. Най-доброто начало е да дадеш показания срещу Алън.

— И ти ли запя неговата песен? — проговори подигравателно Франсис. Пореден пристъп на болката, този път много по-силен. Тя се облегна на една каменна стена и се опита да си поеме дъх. Болката се

премести към стомаха. Дали не беше яла нещо развалено? Внезапно болката изчезна. — Защо да свидетелствам срещу Алън? Не, не е нужно да ми отговаряш. Знам какво ще кажеш: „за да се харесах на Гленкърн“. А аз ще ти отговоря, че това не ме интересува. Я по-добре ми кажи нещо друго: защо за Гленкърн е толкова важно аз да обвиня Алън? Напи си е купил достатъчно свидетели?

— Разбира се, че не е толкова важно — побърза да я увери Доналд, припомнил си нарежданията на Гленкърн. — Алън е предварително осъден. Не можеш да промениш нещата. Гленкърн се е справял и с много по-трудни дела. Наистина ли мислиш, че някакъв си планинец би могъл да му попречи да завоюва Бюли и теб? Опитай се обаче да разбереш, че само ти би могла да помогнеш на Алън.

Да помогне на Алън? Нима беше възможно?

— Как да помогна на Алън, кажи, моля те, Доналд. — В този миг болката я прониза като с нож. Франсис спря и се преви на две. Обзе я уплаха. Дали детето нямаше да се роди преждевременно? Май беше време да се връщат.

Тя направи няколко крачки и се вслуша в тялото си. Бяха стигнали края на уличката и излязоха на един площад, който ѝ се стори познат.

— Е, не можеш да спасиш живота му — попари надеждите ѝ Доналд. — С него е свършено. Но можеш поне да облекчиш края му. Гленкърн не е отмъстителен. Животът на Алън не струва нищо от мига, в който се ожени за теб, защото Гленкърн отдавна беше решил да вземе и теб, и Бюли. Ако се подчиниш на лорда и изпълниш желанието му, Алън ще умре от бърза смърт. Ето, това можеш да направиш за него.

Почти нищо, каза си намусено Доналд. Но не бива да ѝ оставям време да размисли, защото ще забележи колко невероятна е историята, която сме съчинили.

— Ела — каза ѝ той и сложи ръка под лакътя ѝ. — Пристигнахме.

Двамата излязоха на открито и вятърът ги заблъска с пълна сила. Валеше сетен дъждец, но капките замръзваха във въздуха и

калдъръмът беше опасно хлъзгав. Франсис се огледа и си спомни: бяха минали пред този площад, когато я доведоха в града.

Доналд я сграбчи за раменете и я блъсна да върви нататък. Франсис изпищя уплашено, защото се побоя, че внезапното движение ще събуди болката в кръста. Тя се подхлъзна на вледенения камък и политна към Доналд. Той не я изпускате от ръцете си и я стисна още по-грубо. Така успя да я предпази от падането.

— Мястото не е много приветливо, нали? — проговори близо до ухото ѝ той. — Знаеш ли какво е онова, ей там? Би трябвало да го знаеш. Наскоро любимият ти накара да издигнат същото пред прозореца ми.

Бесилката. Като зловеща сянка, тя се очертаваше в настъпващия мрак. За миг Франсис повярва, че в дъното на площада са издигнати две бесилки. Припомни си тази в Бюли и как беше молила Алън да я разруши. Ето че тя отново се появи, като ужасяващ призрак от миналото.

Франсис изпищя ужасено и скри лице в качулката си. Доналд обаче я дръпна, хвана я за косата и безмилостно изви главата ѝ назад, за да види отново бесилката.

— Погледни я — изсъска той. — Ето къде ще увисне любимият ти, ако продължаваш да упорстваш. И не само това. Смъртта му ще бъде ужасна, Франсис. Да отнемеш замъка от законния му собственик означава държавна измяна и Гленкърн ще се погрижи Алън да бъде признат за виновен в предателство към държавата. Знаеш ли какво означава това?

Франсис знаеше. Тя се опита да се изтръгне от безмилостната хватка на Доналд и да запуши ушите си, но той беше по-силен и не я освободи. Тялото ѝ се разтърси от нови страшни болки, докато той продължаваше ожесточено:

— Ще го доведат тук на количка. Ти ще гледаш от прозорците там горе. Няма веднага да го обесят, Франсис. Ще го оставят да се полюее жив на въжето. Хората трябва да имат поне малко развлечение, нали? Когато лицето му почернее и езикът му изскочи навън, ще отрежат въжето и ще го наляят с вино, за да дойде на себе си. После ще му изтръгнат червата и ще ги изгорят пред очите му. Само си представи как ще пици твоят смел герой! Казват, че няма по-страшни болки от тези. И това не е всичко — продължи язвително

Доналд. — Накрая ще го разсекат на четири части, ще го напълнят с катран, ще го зашият и ще го окачат на въжето. Не му се полага дори християнско погребение, Франсис. Никога няма да намери вечен покой. Искаш ли да бъдеш виновна за всичко това?

Беше непоносимо. Болката я заливаше на вълни, а ужасяващите картини, които Доналд рисуваше пред очите ѝ, едва не я подлудиха. Тъй като не можеше да запуши ушите си, тя нададе пронизителен писък, който заглуши леещия се поток от думи. Брат ѝ гневно я сграбчи за раменете и с все сила я разтърси.

— Млъкни. Ще чуеш всичко, което имам да ти кажа. Такава е заповедта на Гленкърн.

Гленкърн! Отново и отново Гленкърн! Обля я гореща вълна, светът се разми пред очите ѝ. Стори ѝ се, че зад примесения със сняг дъжд изниква лицето на Гленкърн, лицето на мъжа, причинил цялото ѝ нещастие.

Режеща болка прониза тялото ѝ. Светът около нея потъна в мрак. Когато черната пелена се издигна, тя бавно осъзна къде се намира — големият площад, призрачната бесилка, застаналият до нея Доналд.

Вече знаеше какво означават тези непоносими болки. Детето ѝ искаше да излезе на бял свят. Тук ли щеше да го роди, в присъствието на Доналд? Той я мразеше от дъното на душата си и със сигурност щеше да убие малкото безпомощно същество, ако сметнеше, че по този начин ще направи услуга на Гленкърн.

Тази мисъл завладя Франсис и прогони всичко останало от съзнанието ѝ. Гленкърн щеше да убие и Алън, и детето му. Тя трябваше да избяга, да се махне от Доналд, преди болките да зачестят и редовността им да му издаде, че сестра му ей сега ще роди. По-късно щеше да мисли за спасението на Алън. Първото ѝ задължение беше да спаси детето си.

Франсис се облегна тежко на ръката на Доналд и се престори, че е близо до припадък. В действителност току-що взетото решение ѝ вдъхна нови сили. В паузите между болките бе обзета от стария си борчески дух. Сведе глава с добре изиграно смирение и пошепна:

— Ще направя това, което Гленкърн смята за правилно, Доналд. Но, моля те, престани с тези страшни описания.

Доналд се ухили и я потупа по рамото.

— Добро момиче. Гленкърн ще се зарадва да го чуе. Връщаме ли се?

— След... след няколко минути. — Франсис все още нямаше план, но домът на Гленкърн беше последното място, където искаше да се върне. — Мисля, че ще припадна...

До къщата, пред която бяха застанали, се отваряше тъмна, тясна уличка. Накъде ли водеше? Франсис никога не беше идвала в тази част на града. Тя притисна ръка до челото си, направи няколко олюляващи се крачки и се облегна на стената. Волю-неволю, Доналд трябваше да я последва. Тъй като беше пуснал ръката ѝ, очевидно не се боеше, че ще му избяга.

— Сигурно ще мога да се справя с обратния път, ако ми донесеш нещо за пиене — проговори немощно тя. — Моля те, Доналд. Толкова ми е зле. Дано виното ме изправи отново на крака.

Изкушението беше твърде голямо за стария пияница. Той хвърли нерешителен поглед през рамо към отсрещната кръчма. Мамещата светлина на свещите зад опушените стъкла му напомни, че не всички жители на града са се прибрали по къщите си.

— Ела с мен — предложи ѝ той.

— Не мога... Толкова е далеч. — Болката отново се надигна към корема и отне дъха ѝ. Тя се опря на каменната стена и страхливо зачака решението на брат си.

Доналд не можа да устои на изкушението. Освен това беше убеден, че е пречупил волята на сестричката си. Защо да не си позволи поне глътчица вино?

— Побързай, чакам те — настоя уморено Франсис. — Не ме оставяй сама. Вече е тъмно.

Това го убеди. Запъти се с големи крачки през площада.

Франсис го изчака да се скрие в кръчмата, прихвана полите си и хукна да бяга. Тичаше като безумна нагоре по стръмната уличка, защото знаеше, че от бягството ѝ зависи животът на нероденото дете.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За щастие пътят не беше глуха уличка, която да свърши в някой заден двор. От двете му страни имаше пресечки или входове, които водеха към други улици. Франсис завиваше ту наляво, ту надясно и дойде на себе си едва когато се озова на тясна улица с много завои. Калдъръмът беше толкова лош, че тя се уплаши да не си счупи крака в някоя от големите дупки.

Отново я прониза болка. Тя простена високо и се облегна на някаква стена. Стонът ѝ разкъса мъртвешката тишина, която цареше на улицата, и стресна дори самата нея. Едва не се издаде, защото в същия миг чу някъде наблизко шум от бързи стъпки и викове. Този подлец Доналд! Как можа да излезе толкова бързо от кръчмата! Ако се съдеше по шумовете, беше успял да събере цял отряд и да го поведе по следите ѝ.

Франсис стисна здраво зъби. Болката заплашваше да я разкъса. Какъв беше този брат, който я гонеше като дивеч по улиците на Единбург! Никога, никога нямаше да му го прости!

Болката отслабна и тя успя да се раздвижи. Виковете се бяха отдалечили. Очевидно търсачите бяха притичали покрай нея по някоя от успоредните улички. Франсис изстена, но упорито продължи пътя си.

Тя напредваше бавно, защото не виждаше почти нищо пред себе си. В този бедняшки квартал улиците не бяха осветени. Всъщност, наоколо ѝ вече нямаше къщи, а само бедняшки колиби, в които живееха цели семейства. От време на време Франсис виждаше деца, които въпреки студа си играеха край купчините боклук пред къщите, или дебело забулени жени, които на минаване ѝ хвърляха зли погледи.

След като на няколко пъти зави безцелно зад първия срещнат ъгъл, Франсис напълно се обърка в този страшен лабиринт. Защо продължаваше да тича? Къде отиваше? Мръзнеше с цялото си тяло и беше изтощена до смърт. Сви се в една суха ниша, която предлагаше

известна защита от пронизващия вятър. Малко по-нататък по улицата играеха деца и веселите им викове долитаха до нея.

Когато реши да избяга, единствената ѝ мисъл беше да се озове колкото се може по-далеч от Доналд. Сега обаче разбра, че студът е също толкова опасен за детето, колкото и Гленкърн. Трябваше да помоли да я подслонят някъде, за да може да се стопли.

Трябваше да стисне здраво зъби, за да се изправи. След няколко минути стигна до играещите деца. В този момент от отсрещната уличка изскочи някакво момче и налетя право върху нея. То сграбчи палтото ѝ, за да се задържи на крака, и изкрещя някакво проклятие по адрес на преследвачите си.

Другите деца не посмяха да се приближат до непознатата дама, но направиха кръг около нея, заподскачаха и запяха някаква подигравателна песничка. Франсис не разбираше какво пеят, чу само постоянно повтарящите се думи „Алиса“ и „курва“. Отново я прониза остра болка и тя се преви на две. Дрезгав вик изпълни уличката. Децата замлъкнаха за момент, но скоро отново зашумяха.

Франсис отново чу странния кръсък, който премина в неясен поток от думи. Не беше възможно да е изпищяла тя, защото зъбите и устните ѝ бяха стиснати до болка.

— Можете ли да вървите, милейди? — попита момчето, което я беше блъснало.

Едва сега младата жена забеляза, че се опира с цялата си тежест на слабичките му рамене. Беше истинско чудо, че момчето не е рухнало под нея.

Малкият я задърпа да тръгне с него.

— Още малко, милейди — изпъшка той. — Мама скоро ще роди четвъртото си бебе.

Думите му нямаха никакъв смисъл за Франсис, но беше по-просто да го последва, отколкото да му отговори. Децата разтвориха кръга и я пропуснаха да мине.

— Ти вещица ли си? — изписка с тънко гласче едно тригодишно момиченце.

Момчето, което подкрепяше Франсис, изръмжа нещо в отговор и заплаши децата с юмрук.

— Не ги слушайте, милейди — пошепна то и зъбите му затракаха от студ. — Още малко остава. Вървете с мен.

Къщичката, в която я отведе, беше осветена само от мътното пламъче на една-единствена газена лампа. Вътре цареше леден студ, защото нямаше камина, в която биха могли да запалят огън. Слабата светлина и облекчението, че се е отървала от ледените прегръдки на вятъра и отряда преследвачи, изпълни Франсис с дълбока благодарност.

В най-отдалечения ъгъл на тънък сламеник лежеше жена и стенеше. Главата ѝ се мяташе насам-натам. Една старица, увита с черен шал, беше коленичила до нея и вдигаше полата ѝ.

— Имаш още много време, момиче — заключи тя, след като привърши с прегледа. — Не се вълнувай толкова. За четвърти път ти е и знаеш как става.

Жената на сламеника промърмори неразбираем отговор, сви крака и нададе пронизителен писък. Едва сега Франсис осъзна, че другата жена също има родилни болки. Огромният ѝ корем беше в пълен контраст с мършавите ръце и крака. Косата ѝ беше мокра от пот, от изхапаните устни капеше кръв.

Франсис бързо отвърна поглед и се олюля назад, но момчето не я изпускаше от очи.

— Сложи още малко слама, Мели — извика със странния си дрезгав глас то. — Тази вечер имаш още една клиентка.

Нова болка прониза Франсис и тя падна на колене на мръсния под. Беше толкова замаяна от страх и болка, че смътно разбираше какво става около нея.

— Легнете тук, милейди — чу се гласът на старата.

Две яки ръце я хванаха под мишниците и ѝ помогнаха да се изправи. Жената я отведе до сламеника и Франсис с благодарност се отпусна на постелята. Същите грапави ръце разкопчаха роклята ѝ.

— Я, какво хубаво палто — проговори гласът. — Вдигнете се малко да го издърпам. Жалко ще е да го нацапате с кръв.

Толкова я болеше, че едва успя да се надигне. Все пак послуша жената и направи всичко, което ѝ бе казано. Заби крака в пода, улови коравите ръце на старицата и ги дръпна с всичка сила.

Болката не искаше да престане. С разширени от ужас очи, Франсис се вираше като безумна наоколо си и мъчителните ѝ стонове

изпълниха помещението.

— Бебето ще я убие — изпищя от своята постеля Алиса, която тъкмо си почиваше между два пристъпа. Тя се подпря на лакът и се вгледа със съмнение в младото лице изпод разбърканите къдрици. — Като си спомня как беше с първото...

— Глупости! Само се преструваше — скастри я строго старата. — Малката има късмет. Ще свърши още преди ти да си започнала.

— Сигурно — кимна Алиса. — Ако продължава толкова бързо, главата му ще я разкъса. Като си спомня как беше с третото...

— Забрави. Млъкни най-сетне и се изправи малко да походиш, та да ти стане по-леко. — Мели я щипна окуражаващо по бузата и отново се наведе над Франсис. — Няма да ти позволя да умреш — промърмори тя и нежно помилва челото ѝ. — Бъди спокойна, старата Мели ще ти помогне.

По-късно Франсис си спомни този разговор, но сега всичко около нея беше обвито в гъста, непрогледна мъгла. Действителна беше само ужасната болка, която разкъсваше тялото ѝ.

Франсис чуваше писъци на жена, високи и пронизителни, сякаш безкрайни. Не, това не можеше да бъде тя! Или все пак? Когато изплува от червената мъгла, в която беше пропаднала, и усети колко сухо и болезнено е гърлото ѝ, реши, че наистина тя е викала толкова силно и дълго. Мели намокри сухите ѝ устни с някакво парцалче.

Старческите ръце отново се заеха с долната част на тялото ѝ. Разтваряха и дърпаха, докато Франсис едва не загуби свят. Внезапно усети режеща, огнена болка. Нещо искаше да излезе от тялото ѝ, но отворът беше твърде тесен. Между бедрата ѝ се стече топла влага — и болката престана. Господи, какво блаженство.

Франсис щеше веднага да заспи, но Мели продължаваше да масажира корема ѝ.

— Готово, свършихме вече — промърмори след няколко минути тя. — Добро момиче. Нали ти казах, Алиса. Тя свърши, преди ти да си започнала. И какво красиво малко момиченце си роди.

Мели беше вдигнала високо дребничкото, сбръчкано и зачервено същество и Франсис жадно протегна ръце към него.

— Искам да прегърна детето си — прошепна едва чуто тя.

Мели уви бебето в някакво платно и го сложи в ръцете на Франсис. Макар че беше уморена до смърт, младата жена се усмихна щастливо и се вгледа във влажната, сплъстена косица. Колко страдания бяха преживели и тя, и Алън, за да дойде на бял свят това мъничко същество!

— Никой няма да посмее да ти навреди — зашепна нежно ти. — Аз ще те пазя.

Очите ѝ се затвориха и тя потъна в неспокоен сън. Мели побърза да почисти мръсната слама от постелята ѝ.

Макар и в полусън, Франсис усети, че в колибата отново цари бъркотия. Струваше ѝ се, че преживява отново страшните родилни болки. Слушаше писъците на Алиса и хапеше устни. Раждането протече много по-леко. След няколко кратки, оглушителни викове прозвуча доволното квакане на новороденото.

— Силно, здраво момче — промърмори одобрително Мели и вдигна високо малкия. Като чу тези думи, Франсис най-сетне заспа дълбок, спокоен сън, като през цялото време не изпусна детенцето от прегръдките си.

Когато се събуди, газената лампа беше изгаснала, а през полуотворената врата падаше сива ивица светлина. Забеляза, че са я преместили близо до Алиса и двете са увити с палтото ѝ. Мели седеше на трикрако столче до вратата и държеше в ръце увито в дрипи вързопче.

Чу се силен плач и Франсис забеляза още едно вързопче на сламеника до Мали.

— Синът ми... Дай ми моя син — пошепна Франсис.

— Не, не, милейди — изхихика Мели. — Синчето е на Алиса. Вие родихте сладка малка дъщеричка. — Тя се приведе и сложи бебето в ръцете на Франсис. Младата жена отметна завивката и се вгледа замечтано в червеното лице.

— Толкова е мъничка — прошепна уплашено тя.

Мели цъкна с език и заклати глава.

— Струва ми се, че се роди с цял месец по-рано. Май майката е имала много грижи, докато я е носела.

Франсис се стресна и хвърли бърз поглед към старата жена. Не беше ли споменал някой за някаква вещица? Побърза да направи кръст

под палтото. Мели изглежда разбра какво става с пациентката ѝ и отново се засмя.

— Не се страхувайте. Не съм вещица. Но ви познавам, лейди Франсис. Двете с Алиса ви видяхме, когато ви преведоха през „Грас Маркет“. Аз ви дадох гъша мас. Всеки знае, че имате много грижи.

Франсис се отпусна изтощено на сламеника.

— Защо не ме прогони, щом знаеш коя съм? Не ти ли е ясно, че се излагаш на голяма опасност? Войниците на Гленкърн са по петите ми.

— Сега, през нощта? — изсмя се Мели. — О, не, те надали ще посмеят да си напъхат дългите носове в нашия квартал. През деня обаче ще бъде друго. Затова ви съветвам да се махнете оттук, ако, разбира се, имате достатъчно сили. Не ми е приятно да ви моля за това, но не искам войниците да ви намерят тук. Ако искате, оставете бебето при мен — добави колебливо тя. — То е толкова малко, че може и да не оживее. Така вашият великодушен граф няма да се тревожи заради него.

— Не! — Франсис притисна малкото до гърдите си и то изплака тихо и жално. Другото бебе също се събуди и нададе такъв силен рев, че събуди майка си. Мели побърза да сложи бебето на гърдите ѝ.

Франсис изненадано се вгледа в едрата, здрава гърд на Алиса. Откъде имаше толкова мляко, след като мършавото ѝ тяло издаваше честата липса на храна?

— Така е винаги с мен, нали, Мели? — усмихна се гордо жената. — Имала съм предостатъчно мляко за всичките си хлапета. Изсмуквах ме до последната капка. Трябваше да видите каква бях порано, докато бях по-млада! Имах сребърни прибори, на масата всеки ден имаше хляб и се обличах в красиви дрехи.

— Само не споменавай как ги печелеше — изръмжа Мели.

Алиса вдигна безгрижно рамене и в този миг Франсис осъзна, че тя е майка на момчето, което я беше довело.

— А какво ще кажеш за себе си? — попита предизвикателно Алиса. — Обичаше да си служиш с моите сребърни прибори, нали, не плюеше върху тях! — Тя се приведе над синчето си и гордо добави: — Какво хубаво, силно момченце. — Помилва нежно червената му косица и замечтано продължи: — Баща ти сигурно е онзи як червенокос гвардеец. Май не е лошо да те заведе при него. Може да те

задържи и да те направи войник. Дали ще ти хареса, малкият ми? Едър, смел войник с блестяща ризница!

Детето заудря с юмручета по едрата ѝ гърда и започна да пищи. Алиса го сложи в скута си и ритмично го затупа по гръбчето. След малко дълбоко въздъхна.

— Ако баща ти не те иска, остава ти само улицата. Както стана и с другите.

С празен, тъжен поглед тя обходи стената насреща си, но след малко избухна в дрезгав смях.

— Защо ли съм седнала да си блъскам главата! Я върви ни донеси стомна бира, Мели.

— С какво ще я платя? — ядоса се старата.

— Ще ти го върна двойно, щом се изправя на крака — обеща тържествено Алиса.

Мели изръмжа нещо под носа си, загърна се в наметката си и закуцука навън.

Дъщеричката на Франсис се разплака. Младата жена я вдигна и отвори роклята си отпред, както беше направила Алиса.

Другата жена се приведе напред и огледа внимателно детето.

— На ваше място не бих си правила труда да я кърмя — отбеляза делово тя. — Няма да ви позволят да я храните сама. Изисканите дами не се занимават с бебета. Сигурна съм, че лордът е решил да даде бедното момиченце за отглеждане.

Франсис притисна детето до гърдите си. Мисълта, че ще я разделят от него, беше непоносима.

— Ти си всичко, което имам — прошепна тя. — Няма да позволя да те отнемат от мен.

Когато малката продължи да плаче, Алиса протегна ръце.

— Я ми я дайте. — Тя намести детето в скута си и му поднесе преливащата от мляко гърда. Плачът на бебето веднага престана и то се зае да суче с неочаквано усърдие.

— Имам достатъчно мляко — каза Алиса. — Не ви ли е необходима дойка? — Изпълненият с надежда поглед засегна болезнено Франсис. Тя осъзна, че възможността да я последват в къщата на Гленкърн е спасение за Алиса и детето ѝ.

Дали обаче щяха да ѝ позволят да задържи детето? Очевидно жената от бедняшкия квартал беше слушала достатъчно клюки, за да знае, че граф Гленкърн няма да позволи на Франсис да запази детето от другия мъж. Нали то всеки ден щеше да ѝ напомня за безмилостно убития съпруг?

Защо не можа да роди момче! Момчето щеше да стане мъж и един ден да си върне Бюли. Изминалите месеци бяха успели да убедят Франсис в безпомощността на жените да се намесват в мъжките борби. Дъщерята не можеше да поиска обратно наследството си. Защо не можа да роди син...

В този миг бе осенена от невероятна мисъл. Ако беше родила син, положението веднага се променяше. Може би Реформистката църква не признаваше католическия брак с Алън, но древното шотландско семейно право не можеше да бъде отминато с лека ръка. Ако мъжът и жената живееха заедно и бяха създали дете, бракът им се считаше за законен.

А синът правеше брака наистина валиден. Синът на Алън и Франсис трябваше да бъде признат за законен наследник на Бюли. Още повече, той можеше да стане водач на клана — възможност, която не се откриваше пред първородната дъщеря. Дали при тези обстоятелства кралят щеше да даде Бюли на Гленкърн? Защо пък да не определи самата нея за настойница на малкото момче, докато излезе от детската възраст? Планът ѝ добиваше все по-ясни очертания. Ако беше родила сина си в дома на Гленкърн, детето щеше да бъде убито веднага след раждането си. Ако обаче излезеше пред очите на обществото и покажеше новородения си син, и тя, и детето нямаше защо да се страхуват за живота си. Ако малкият умреше или просто изчезнеше, хората щяха да започнат да задават въпроси и Гленкърн щеше да изпадне в много неловко положение. Играта му щеше да претърпи пълен неуспех.

Освен това синът беше най-доброто средство да бъде спасен животът на Алън. Тук, при нея имаше едно момче, което се беше родило миналата нощ! Ако вземеше за няколко дни детето на Алиса, само докато успее да убеди Гленкърн, че Бюли има законен наследник...

Не, не. Как да го направи? Детето на Алиса беше едро и силно, косичката му беше червена. Дъщеричката ѝ обаче беше мъничка,

тъмна и очевидно недоносена. Никой нямаше да ги сметне за близнаци.

Не, но можеше да ги размени!

При тази мисъл Франсис потрепери. Да даде детето си? Никога. Побърза да отхвърли тази ужасяваща мисъл.

Ами ако беше само за един ден? За един-единствен ден! За да спаси живота на Алън!

Дали Гленкърн щеше да ѝ позволи да задържи дъщеря си? Ако се върнеше разкаяна в къщата му, можеше да изгуби всичко. Ако обаче разменеше бебетата, щеше да спечели всичко — и Алън, и детето си.

Ако се споразумееше с Гленкърн, щеше да има достатъчно власт да запази детето си. Щеше да повика Алиса, да я направи дойка на момчето и всяка щеше да си върне своето дете.

Ами ако планът се объркаше? Франсис прогони далеч тази неприятна мисъл. Ако нещата се объркат, вече няма да има надежда нито за Алън, нито за нея и детето. Не, тя трябваше да успее. Трябваше поне да опита.

Първо обаче трябваше да поговори с Алиса.

Франсис се подпря на лакът и се загледа в преждевременно състарената жена, която кърмеше дъщеря ѝ. На лицето ѝ беше изписано същото майчинско изражение, както когато хранеше момченцето си.

Очевидно беше, че е загрижена за дребното и слабичко момиченце.

А момчето имаше червена коса!

— Алиса — заговори спокойно Франсис. — Алиса, искаш ли да ми помогнеш?

После двете жени събраха глави и засушукаха надълго и нашироко, загърнати в палтото на Франсис, за да се пазят от студа.

— Признавам, поемаме голям риск — каза най-после Франсис. — Няма да го крия от теб. Но какви изгледи имаш ти в тази обстановка?

Движението на ръката ѝ включваше всичко — неотоплената хижа, малкото полуизгнили мебели и мръсната уличка пред вратата, където свинете се ровеха в купчини боклук.

— Вярно е — въздъхна Алиса. — Нито аз, нито децата ми имат възможност да се измъкнат отгук. Не мога да се погрижа дори за

Гътри, а малкото ми момченце е в много по-лошо положение.

— Аз ще се погрижа за Гътри — обеща Франсис, макар да не й беше много ясно как ще изпълни обещанието си. — Разбира се, ще се погрижа и за теб. Само си помисли, момчето ти ще живее охолно и ще бъде на сигурно място, каквото и да се случи с мен.

— На сигурно място — повтори Алиса, сякаш не можеше да повярва. — И винаги ще има достатъчно за ядене. Не смея дори да мечтая.

Тя млъкна за миг и толкова силно притисна до себе си кърмачето, че то започна да плаче.

Франсис чакаше с лудо биещо сърце. Надяваше се... Всъщност не знаеше на какво точно се надява, но трябваше да използва и най-малката възможност да спаси Алън. Въпреки това я болеше непоносимо от мисълта, че ще наложи да се раздели с малката си дъщеря, макар и само за един ден.

Но няма бебето не беше на по-сигурно място тук, отколкото в къщата на богатия лорд? Със сигурност беше така, поне докато Франсис успееше да сключи споразумение с Гленкърн.

— Наистина ли ще се грижиш за него като за свое собствено дете? — попита повторно тя.

Алиса се вгледа в малкото, зачервено момиченце, което продължаваше да суче жадно от гърдата й, и лицето й омекна.

— Разбира се — прошепна едва чуто тя. — Щом е засукало млякото ми, не мога да го изоставя. — Бледото, измършавяло лице бе озарено от блага усмивка. — Всичко е ясно, милейди. Вие ще вземете моето, а аз ще пазя мъничката госпожица. Утре ще ви я върна.

— Утре — кимна Франсис. — Ела на задния вход. Ще кажа на готвача да те чака там. Трябва само да кажеш, че си дойката на лейди Франсис.

Двете жени замълчаха за момент, после Франсис протегна ръка и нежно помилва тъмното кичурче, което се виеше на челцето на бебето. Дъщеря й беше толкова малка, толкова лесно ранима, толкова беззащитна. За момент цялата й смелост я напусна. Имаше ли право да се възползва от едно толкова малко същество, дори когато ставаше въпрос за живота на Алън? Още докато си задаваше този въпрос, тя осъзна, че няма друг избор.

— Е, тръгвайте вече — въздъхна Алиса. — Нека свършим и тази работа. — Тя уви сина си в дрипавите пелени и почти грубо го пъкна в ръцете на Франсис. — Вземете го — прошепна дрезгаво тя. — Гътри ще ви води. Хайде, вървете. Вземете го, преди да съм размислила. — Тя се обърна към стената и притисна момиченцето до гърдите си.

Франсис стана, без да може да откъсне очи от дъщеря си. Но времето напредваше. Навън беше съвсем светло. Хората на Гленкърн можеха да се появят всеки миг.

— Ако... ако не се върна, наречи я Сара — прошепна задавено тя. После се обърна и, ослепяла от стичащите се по лицето ѝ сълзи, се втурна навън. Оставяше новородената си дъщеря, без да знае дали някога ще я види отново.

Бледата тъмнокоса жена, загърнатата в скъпо кадифено палто, която стискаше в прегръдките си червенокосо, увито в дрипи бебе, веднага привлече върху себе си погледите на любопитната тълпа.

Гътри, който уверено я изведе от криволичещите улички на бедняшкия квартал, вървеше до нея и с удоволствие отговаряше на многобройните въпроси, които валяха от всички страни. Още преди да достигнат главната улица, всички рибарски жени, вехтошарките и търговките вече знаеха, че лейди Франсис — бедната невинна жертва на могъщия граф — е дарила живот на великолепно момче.

Към странното шествие се присъединяваха все повече хора и всички бяха готови да се закълнат, че бебето просто е отрязало главата на баща си Алън Камерън.

Добре, че поне е червенокос, помисли си облекчено Франсис, не преставайки да благодари за благопожеланията, които ѝ подвикваха от всички страни. През последните месеци тя беше нещо като народна героиня за жителите на Единбург. Никой не пестеше съчувствието и уважението си.

Когато се срещнаха с първия отряд, тръгнал да я търси, гневът на тълпата се изля в страшни викове. След като цяла сутрин бяха търсили напразно Франсис, войниците бяха привлечени от внезапния шум и веднага се видяха заобиколени от крещящи, диво жестикулиращи хора.

Един войник не може дори да вдигне пиката си, когато няма достатъчно пространство, за да раздвижи ръцете си. Освен това

повечето войници помнеха много добре какво беше станало през 1595 година, когато простолюдието се вдигна на въстание, и нямаха ни най-малко желание да рискуват главите си, дори за могъщ лорд като Гленкърн.

Те се оставиха множеството да ги повлече чак до кметството. Франсис влезе вътре с гордо вдигната глава и поиска синът ѝ Александър Камерън — дете на Франсис Мъри от Бюли и Алън Камерън от Бюли — да бъде вписан в гражданския регистър.

— Законно или не?

Този въпрос щеше да бъде изяснен едва когато успееше да се споразумее с Гленкърн. Франсис се изчерви и сведе поглед.

— Трябва ли да запишем това още сега?

Писарят беше само един обикновен мъж и не можеше да устои на тази възхитителна млада жена с мек шотландски изговор, която на всичкото отгоре бе пламнала от свян. Освен това човекът също беше проследил вдигналия голям шум процес и сега се почувства много важен, че именно той бе удостоен с честта да запише в книгите новороденото бебе. Какво ли щеше да каже жена му! Затова не продължи да настоява и записа момченцето без повече увъртания.

— Ще бъде много жалко, ако нещо се случи със сина ми, нали? — отбеляза с невинна физиономия Франсис. — Смятате ли, че е вероятно граф Гленкърн да си отмъсти на едно невинно дете?

Писарят побърза да отрече. Ала след като мисълта се настани в главата му, сметна, че е най-добре да осигури охрана на детето, докато бъде произнесена присъдата над Алън Камерън.

Преди да се яви пред очите на Гленкърн, Франсис облече най-красивата дреха, която ѝ беше подарил. Рокля от тежък брокат с широки ръкави и надиплени поли. Франсис имаше чувството, че са я стегнали в броня, но великолепната одежда съответстваше на важността на разговора, който ѝ предстоеше. Скована от твърдия корсет, тя изглеждаше стройна и гъвкава както преди бременността си.

Граф Гленкърн я чакаше долу, в облицованата с дърво приемна. Франсис влезе с високо вдигната глава и пристъпи с достойнството на кралица. Повитото в чисти пелени дете загърнато с една от

дантелените покривки на лейди Ан, спеше мирно в ръцете ѝ. Определеният от градския съвет страж я следваше по петите.

При вида му Гленкърн се намръщи грозно.

— Необходим ли е този мъж? — попита грубо той.

— Не, всъщност не — отговори с престорено равнодушие Франсис. — Нека ме чака пред вратата. Градският съвет беше много загрижен за сигурността ми.

Гленкърн не можеше да изхвърли войника на улицата, тъй като това щеше да предизвика истински обществен скандал. Макар че много му се искаше да го стори, той се задоволи да кимне и зачака вратата да се затвори зад гърба му.

После строго попита:

— Какво трябва да означава всичко това?

Франсис смирено сведе поглед.

— Наистина, милорд, и аз не го разбирам. Понякога бременните жени имат халюцинации, нали вие го казахте. Сигурна съм, че сте загрижен за благополучието на сина ми, колкото и аз.

Гленкърн отвратено отвърна глава от хленчещото бебе, което Франсис му показваше.

— Хубаво дете — изръмжа той. — Доколкото изобщо разбирам от деца. Но не ви съветвам да губите ума си по него. Малките деца боледуват често и много от тях умират.

Побиха я студени тръпки. Тя нагласи детето по-удобно в скута си и успя да се овладее. В усмивката ѝ нямаше и следа от страх.

— О, аз съм уверена, че синът ми ще израсне силно и здраво момче. Градският писар ме увери, че никога не е виждал толкова добре развито бебе. Сигурно ще остане много учуден, ако синът ми бъде... отнесен от някоя внезапна болест.

Око за око. Франсис продължи да се усмихва, чакайки отговора на Гленкърн.

— Достатъчно — отсече ядно той. — Този път ме разочаровахте, но се радвам, че все пак сте сложили един от подаръците ми. Това означава ли, че сте готова да се подчините на волята ми?

Франсис кимна едва забележимо.

— Само при определени условия, милорд.

Погледът му я пронизваше.

— Не съм свикнал да обсъждам условията на някакво недорасло момиче.

— Така ли? — Без да се съобрази с последните му думи, Франсис продължи: — С раждането на сина ми нещата се промениха, милорд. Смъртта на Алън вече не е изгодна за вас, тъй като наследникът на Бюли е жив и здрав. Разбира се, ще мине доста време, преди синът ми да поеме водачеството на клана, но ако Алън умре, ще се наложи да му бъде определен настойник, който да управлява земите от името на детето. Как мислите, кой ще бъде настойникът, определен от краля? Може Негово Величество да избере вас. Но може и мен. Все пак Бюли няма да стане част от имуществото ви. Ще можете само да се ползвате от доходите му, докато синът ми стане пълнолетен. — Франсис помълча малко и добави: — Всичко това е възможно само ако бракът между мен и Алън бъде признат за валиден. Ако свидетелствам пред съда, че съм била принудена да се омъжа за него, бракът ще бъде обявен за незаконен. Следователно Александър е копеле и няма право на наследство.

Франсис отговори с достойнство на мрачния поглед на лорда и притисна детето до гърдите си, защото не искаше той да забележи треперенето на ръцете ѝ.

— Както вече казах, милорд, аз поставям определени условия. Смъртта на Алън вече не е изгодна за вас и ако се закълнете, че ще го пуснете на свобода, аз ще дам показания, каквито искате.

Значи още не знае, че съм на път да загубя делото, каза си облекчено Гленкърн. Лицето му остана неподвижно.

— За да го последвате веднага, щом излезе от затвора, нали? Не мога да го допусна.

Франсис сведе поглед, за да скрие сълзите си. Сега идваше най-трудната част от сделката. След малко вдигна решително глава. Трябваше да отиде докрай.

— Не, милорд. Аз ще остана и ще се подчиня на желанията ви. Само ви моля да запазите живота на Алън.

Гленкърн пристъпи към прозореца. Обърна гръб на Франсис и се загледа в голата градина. Премръзналите есенни рози поклащаха тъжно обрулените си от вятъра стъбла. Скоро щеше да настъпи пролетта и градината щеше да стане отново зелена и весела. Дали и

това студено, затворено момиче щеше да се откаже от упорството си и да сподели леглото с него?

Лордът беше уверен, че никоя жена не може да се противи дълго. Какво го беше грижа, че все още беше влюбена в младия Камерън?

Той се обърна и погледът му свари Франсис неподготвена. Бебето в ръцете ѝ се протягаше и тя бе свела глава към него.

В този момент тя приличаше на мадоната, която преди години бе спасил от развилнелите се реформисти. О, да, трябваше да има тази жена! На всяка цена! Не толкова Бюли, колкото нея!

— Съгласен съм с вашите... условия, милейди — произнесе спокойно той. При това не беше сигурен в себе си. Ако Франсис узнаеше колко я е ощетил... Ами! Жените нямат мозък. Никога нямаше да ѝ хрумне да проучи по-основно как стоят нещата.

— Бихте ли ми дали писмена гаранция, милорд?

— Какво? — Гленкърн се усмихна недоволно, прозрял намека в думите ѝ. — Вие ми дадохте думата си. Нима думата на граф Гленкърн не е равностойна на вашата?

Франсис продължи да го гледа мълчаливо, докато той се предаде и седна зад писалището си. Посегна към мастилницата и перото и написа исканото обяснение на пергаментов свитък. Посипа го с пясък, стана и го подаде на Франсис.

— Ето ви всичко, което искахте, милейди. Щом дадете показания пред съда, Алън Камерън ще бъде свободен. След като обявят присъдата, ще продължите да живеете в моя дом. Съгласна ли сте с това?

Франсис прочете внимателно написаното, уви пергамента на руло и го пхна в корсажа си.

— Да, милорд. Много ви благодаря.

Въпреки детето в ръцете си, тя направи прелестен реверанс и излезе от стаята, преди Гленкърн да е намерил предлог да я задържи още малко.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Процесът срещу Алън Камерън беше подновен след почти триседмично прекъсване. Още в началото зрителите останаха изненадани. В съдебната зала се появи лейди Франсис. Тя изглеждаше много добре и сякаш цъфтеше в разкошната си карминеночервена копринена роба. Нищо не напомняше, че съвсем наскоро е станала майка.

Присъстващите веднага сведоха глави и започнаха да си шушукат, че процесът се е забавил толкова много, само за да може лейди Франсис да се възстанови от раждането. Дали щеше да даде показания?

Всеки човек в Единбург знаеше, че тя е родила здрав и силен син, приличен досущ на баща си Алън Камерън. Като огън из града бе плъзнала новината, че лейди Франсис си е взела дойка от бедняшкия квартал — някаква си Алиса, известна още с прякора „курвата“, която по-рано печелела хляба си с този прастар занаят.

— Колко пъти ви казвах, че тези планинки не са изискани дами — горещеше се сбръчканата старица от Нейтър Боу, която следеше с огромно внимание процеса, откакто бяха отвели в замъка окования във вериги Алън Камерън.

— Само ѝ виж роклята — възрази съседката ѝ и въздъхна. — Прилича на кралица. Ако имах нещо подобно, щях да го показвам навсякъде.

— Да не мислиш, че е дошла в съда да си покаже полите? — изсмя се мъжът ѝ. — Женски дрънканици! Тя ще даде показания. Питам се само в полза на кого.

Съдиите и сър Уолтър не изглеждаха толкова напрегнати, защото дни наред се бяха съветвали с граф Гленкърн, очаквайки лейди Франсис да възстанови силите си. Бяха постигнали съгласие да се откажат от смъртната присъда. Трябваше обаче да запазят достойнството на съда и всичко да мине по реда си.

На този ден Гленкърн също беше облечен в тъмночервено кадифе. Ръкавите и яката бяха богато украсени с дантели, носеше и тежка златна верижка. Намерението му беше очевидно — още от пръв поглед трябваше да се разбере, че той и лейди Франсис са двойка.

Франсис беше дошла много по-рано в съдебната зала, придружена от постоянните си пазачи, за да избегне любопитните погледи на тълпата. Когато лордът влезе в залата, тя скочи от мястото си, изчерви се цялата и отново се отпусна на пейката. Беше стиснала здраво ръце и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Видя ли как се изчерви? — пошепна един мъж на съседката си. — Сигурен съм, че отдавна топли леглото му.

— Дръж си нахалната уста — изсъска жена му и го смушка с лакът. — След раждането жените не мислят за тези неща. Знам това, нали имам цели шест...

— Питам се само, от кого... — изръмжа мъжът, но беше прекъснат от съдебния служител, който високо помоли за тишина, за да започне съдебното дело.

Въведоха затворника. Днес той стъпваше още по-уверено, отколкото първия ден. Очевидно го държаха при по-леки условия.

Търсещият му поглед обходи залата и остана прикован във Франсис. Той потръпна и понечи да протегне ръце към нея, но оковите му попречиха. В следващия момент забеляза разкошното ѝ облекло и крещящата прилика с одеждите на Гленкърн и забави стъпка. Стисна устни, обърна се към масата на съдиите и повече не удостои Франсис с поглед.

— Срещу него. Тя ще даде показания срещу него — зашепнаха зрителите.

Алън сигурно ги чу, макар че по лицето му не можеше да се прочете нищо. Той застана пред съда гордо изправен, сякаш се подготвяше за тежък удар на съдбата.

Първите часове на разследването преминаха в повторно изброяване на всички подробности около делото. Нищо не бе пропуснато — бесилката, издигната във вътрешния двор, нощната гоненица, след която бедната лейди Франсис била затворена в една от

стаите на кулата и изнасилена. Споменаха дори гайдата, с чиято помощ били заглушени виковете на жертвата.

Сър Уолтър беше твърдо решен да представи всички свидетелски показания.

Докато адвокатът описваше в подробности престъпленията му, затворникът го слушаше разсеяно и от време на време дори се прозяваше.

Когато за кой ли път постъпи така, сър Уолтър спря да говори и го изгледа обвинително. Съдията Аргайл също го удостои с неодобрителен поглед.

— Изглежда, ви е скучно, обвиняеми — отбеляза подигравателно сър Уолтър. — Може би разбойничеството и насилието е всекидневие за вас, но ние в равнината не сме свикнали с тези неща.

С любезна усмивка Алън се извини за прозявката си.

— Просто не се сдържах... Простете, но това вече го чухме, нали?

Зрителите избухнаха в смях. За тях повторението беше също така уморително, както и за обвиняемия. Всички чакаха напрегнато показанията на лейди Франсис.

Не мина много време и редът в съдебната зала беше възстановен. Съдията Аргайл предупреди строго зрителите, че или ще седят спокойно по местата си и ще изслушат внимателно речта на кралския адвокат, или ще се види принуден да опразни залата. Зрителите насядаха и търпеливо заслушаха нескончаемите обяснения на сър Уолтър. Най-сетне дойде мигът, който всички чакаха с нетърпение: повикаха на свидетелската маса лейди Франсис.

Препълнената зала стихна. Дамата се изправи и се запъти с шумящи поли напред.

Сър Уолтър се надигна и започна да ѝ задава грижливо подготвените въпроси.

— Бяхте ли на осми юли миналата година в замъка Бюли?

— Да.

— През онази нощ Алън Камерън дойде и завзе замъка със сила, нали?

Франсис се поколеба.

— Не със сила. Все пак той имаше само двама войника.

Зрителите възбудено зашушукаха. Това беше ново! Никой от свидетелите не беше споменал, че са били само трима. Напротив, показанията им бяха оставили впечатлението, че е пристигнала цяла армия кръвожадни планинци.

В залата проехтя смях и сър Уолтър реши да постави въпроса по друг начин.

— Както и да е, той все пак дойде неканен, нали, лейди Франсис?

— Покатериха се през един отворен прозорец.

Залата се огласи от гръмогласен смях. Очакваха да чуят за убийство и насилие, а им предлагаха същински фарс.

Гленкърн направи знак на сър Уолтър. Адвокатът поиска десетминутна почивка, за да се успокоят зрителите. Това беше според предписанията, но съвсем не и фактът, че през тези десет минути сър Уолтър и Гленкърн се оттеглиха настрана с лейди Франсис.

В малкото странично помещение Гленкърн сграбчи Франсис за раменете.

— Какви са тия приказки?

Младата жена го изглежда невинно.

— Какво искате да кажете, милорд? Отговарям честно на въпросите, които ми задава сър Уолтър. Нали това поискахте от мен? Или трябва още от самото начало да започна да лъжа? Как да убедя съда, че замъкът е бил завзет от трима мъже?

Гленкърн отпусна ръце.

— Е, добре, милейди. Сър Уолтър, задраскайте всички въпроси и се ограничете в изнасилването и онази злощастна венчавка. А вие, милейди... — Студеният му поглед я накара да потрепери. — Вие внимавайте какво отговаряте. Не си позволявайте повече волности. Ако изведнъж ви хрумне да твърдите, че сте законна съпруга на Камерън, което е в противоречие със споразумението ни, ще останете вдовица, преди да е изтекъл месецът. И ще ви принудя да присъствате на обесването.

Франсис покорно кимна.

От момента, в който пристъпи прага на съдебната зала, погледът на Франсис беше неотстъпно прикован в лицето на Алън. Очите ѝ отчаяно умоляваха. Дано, божичко, дано разбереше нямото ѝ послание! Но той не я поглеждаше.

— Доброволно ли споделихте леглото с Алън Камерън?

— Не.

— Следователно ви е принудил?

— Да.

— А на следващия ден се ожени за вас, така ли?

— Не.

— Това също е било по принуда, така ли? Задържали са ви насила, за да не се противите?

— Да.

— След това ви е опозорил и отвлякъл?

— Да.

— Кой ви спаси, граф Гленкърн ли?

— Да.

— Тоест, вие не признавате брака, на който се позовава Камерън, така ли?

— Не.

— Значи признавате, че синът ви е копеле и няма права върху замъка Бюли?

При този въпрос самообладанието на обвиняемия внезапно се изпари. Той се обърна и лицето му се озари от ликуваща усмивка.

— Значи имаме син, Фан! — изкрещя в самозабрава той.

Стражите моментално го уловиха.

— Забранявам ви да влияете на свидетелката или да я заплашвате — не се сдържа съдията Аргайл. — Трябва ли да ви затворя устата?

— Всичко е готово, милорд — обади се един от войниците и показа приготвената парцалена топка — ужасяващ уред за мъчение с три железни шипа, който влизаха дълбоко в устата на жертвата и притискаха езика. С тази топка в устата човек не можеше да диша, камо ли да говори.

— Няма нужда. Лейди Франсис, не чух отговора на последния въпрос.

Франсис погледна ужасния инструмент за мъчение и едва не й прилоша. О, Господи, не ми причинявай и това, помоли се безмълвно тя. Накарай го да разбере, че правя всичко, за да спася живота му!

Сър Уолтър трябваше да повтори два пъти въпроса, преди Франсис да се е овладяла достатъчно, за да отговори. Накрая тя все пак даде отговора, който превръщаше детето ѝ в копеле.

— Да.

Наближаваше краят на съдебното дело. Франсис не чу нито дума от обвинителната реч на сър Уолтър. След това тримата съдии се оттеглиха на съвещание.

Алън стоеше неподвижен между стражите и не поглеждаше към Франсис. Тя се утешаваше с мисълта, че ще има възможност да му обясни всичко, след като го освободят. Сигурно щеше да ѝ прости, като узнаеше, че оставането ѝ при Гленкърн е цената, която е платила за живота му.

Чакането продължи цяла вечност. Защо съвещанието траеше толкова дълго, след като присъдата отдавна беше решена?

Стегнатият корсет едва не я уби. Ставаше ѝ все по-трудно да диша. Виеше ѝ се свят, страхът заплашваше да я надвие. Дали писмената гаранция на Гленкърн беше достатъчна? Колко струваше в действителност това парче пергамент?

Със сведена глава и затворени очи Франсис седя неподвижна, докато съдиите отново влязоха в залата.

Съдията Аргайл прочете присъдата.

— Алън Камерън, признат сте за виновен в убийството на Хю Камерън от Бюли и насилието над лейди Франсис Мъри. Тъй като престъпленията ви са преднамерени и сте прогонили от замъка законните представители на краля, съдът ви обявява за виновен в държавна измяна.

Държавна измяна! Франсис едва не припадна. Ушите ѝ бучаха. Дъхът ѝ спря. „Божичко, само не смъртна присъда!“ — молеше се безмълвно тя. Гленкърн я беше измамил. Веднага щеше да го обвини в лъжлива клетва. Всички в страната щяха да узнаят...

Следващите думи на съдията Аргайл сякаш идваха от много далеч:

— След като великодушният граф Гленкърн се застъпи за вас и помоли почитаемия съд за снизходителност, ние ви осъждаме на заточение. До три дни да сте напуснали страната.

Не го осъдиха на смърт! Обзе я огромно облекчение. Голяма работа, заточение! Тя щеше да го следва до края на света...

Не, нямаше. Това беше част от уговорката с Гленкърн. Продаде му се, за да извоюва свободата на Алън. Гленкърн се беше погрижил за такава присъда, която да отдалечи завинаги любимия ѝ.

Никога повече нямаше да го види!

Съдията Аргайл приключи с четенето на присъдата. Всичко свърши. Вече нищо не можеше да се направи. Алън трябваше да я погледне поне веднъж, преди да го отведат!

— Алън...

Зрителите, които бяха достатъчно близо, видяха как устните на младата дама се раздвижиха, но не чуха нито звук.

Мъглата около Франсис се сгъсти и в следващия момент тя пропадна в черен мрак.

Франсис се събуди от дълбокия припадък едва в дома на Гленкърн. Лежеше на леглото си. Някой ѝ беше свалил корсета и най-после можеше да диша свободно. Усещаше се дъх на изгоряло, а дясната ръка я болеше, сякаш нещо я беше уболо.

Чувстваше се уморена до смърт. Клепачите ѝ бяха толкова тежки, че нямаше сили дори да отвори очи. Защо беше толкова слаба? Какво я потопа в този дълбок сън?

Внезапно си припомни какво се беше случило. Последните минути в съдебната зала... Алън, който не я удостои дори с поглед след прочитането на присъдата... Искаше да го извика, но от устните ѝ не излезе нито звук.

Франсис попипа челото си и простена от болка.

В един ъгъл на затъмнената стая нещо се раздвижи. Алиса се надигна от пейката, на която беше седяла през цялото време, и пристъпи към леглото.

— Знаех си, че няма да се чувствате много добре при събуждането — проговори съчувствено тя. — Затова и казах на старата лейди да почака отвън. Тя изгори няколко пера, за да дойдете на себе си. Я оставете младата лейди да си поспи, рекох ѝ. Бедната лейди Ан не знае какво значи да изгубиш любимия си. Аз обаче го знам много добре. — Тя потупа Франсис по рамото и продължи: — Старата лейди изпрати за лекаря и той ви пусна кръв.

Франсис се надигна и огледа като обезумяла познатата обстановка.

— Алън! Трябва да говоря с него! — Не можеше да мисли за нищо друго. Дължеше му обяснение.

Алиса я изгледа тъжно.

— Както чух, той няма особено желание да разговаря с вас.

— Не ме е грижа. Трябва да отида при него. — Франсис отново попипа челото си. Виеше ѝ се свят, но сега трябваше да бъде силна. — Донеси ми дрехите — нареди остро тя.

— Ей, да не съм ви робиня. — Алиса запали една свещ и я закрепил до леглото. — Тази нощ няма да мръднете оттук — заяви спокойно тя. — Денят беше достатъчно напрегнат и имате нужда от почивка. — Тя притисна Франсис обратно във възглавниците. — Не се движете — нареди енергично тя. — Време е за децата. Да ги донеса ли тук, за да ги накърмя? — Алиса избухна в смях. — Само като си представя, че са колкото ваши, толкова и мои...

Франсис я сграбчи за китката.

— Никога не казвай това! — изсъска тя. — Не и в тази къща, разбираш ли! Ако с детето ми се случи нещо по вина на глупавите ти приказки, веднага ще те убия!

Алиса уплашено отстъпи назад и изгледа страховито Франсис.

Младата жена праметна крака през ръба на леглото и заключи:

— Добре, а сега ми донеси дрехите.

Очите на Алиса отново бяха пълни със съчувствие.

— Не исках да ви кажа... Той е обкръжил къщата с войници и е дал строги заповеди. Не ви е позволено да излизате, преди да са минали трите дни.

Франсис се опита да умилюва Гленкърн.

На следващия ден, когато той излезе, тя направи опит да подкупи един от войниците със смарагда на Камерън, но не успя.

— Не се вълнувайте — посъветва я вечерта Алиса. — Той ще бъде обявен за човек извън закона едва след три дни, но ще остане тук, сигурна съм.

— Откъде знаеш? — усъмни се Франсис.

— Гътри — отговори гордо Алиса. — Той си пъха носа навсякъде. Не бих се учудила, ако някой ден ми каже с каква шарка е ризата на краля.

Франсис безмълвно се поздрави за обещанието да се грижи и за Гътри. След като бе разменила няколко думи с готвача, момчето беше

назначено за чираче в кухнята. Непрекъснато го пращаха по пазарите да купува всевъзможни неща, забравени от готвача. При всяко излизане той носеше нови и нови улични клюки.

— Вие би трябвало да знаете най-добре защо е решил да остане тук — добави с намигане Алиса.

Франсис кимна.

— Да. Той обича да рискува кожата си. Винаги го е правил.

Всъщност би трябвало да е уплашена до смърт, че любимият ѝ е останал в страната въпреки дебнещата го опасност, но макар и лишена от всякакъв разум, тази мисъл я зарадва. Останал е, за да я види още веднъж. За какво друго? Това означаваше... О, това можеше да означава само, че е разбрал защо тя е трябвало да даде тези лъжливи показания. Сега нямаше да я намрази.

Но Франсис не можеше да разчита само на това.

На следващия ден — деня, в който изтичаше даденият на Алън срок — граф Гленкърн се върна рано сутринта в градската си къща и намери пътя към частните си покои препречен от бледа, но решителна млада жена.

Когато чу шума отвън, предвещаващ завръщането на лорда, Франсис не си даде труд дори да се облече. Наметна се с първата дреха, която ѝ попадна под ръцете, елегантен халат от ватирана бяла тафта, и хукна боса надолу по стълбите.

— Както виждам, отново носите мой подарък — усмихна се Гленкърн и ѝ подаде ръка. — Приемам го като знак за помирение.

Франсис направи лек поклон. Може би лордът щеше да прояви малко повече готовност да се отзове на желанията ѝ. Но Гленкърн беше непоколебим.

— Това не е според уговорката ни. — Той почука с пръст по омачкания пергамент, който Франсис беше захвърлила гневно на писалището, вбесена от неотстъпчивостта му. — Тук е написано, че Алън Камерън ще бъде свободен, и това стана. Написано е също, че ще останете в дома ми, и вие това и правите. Тоест всичко е според уговорката ни. Не мога да допусна да се мотае из пристанището и да търсите любовника си. Дори ако изключим скандала, там ще бъде много опасно за вас. Както знаете, днес при залез-слънце изтича срокът, даден на Камерън. След това имат право да го арестуват, а аз не мога да допусна бъдещата ми жена да попадне сред такава бъркотия.

— Не искам Алън да напусне страната с убеждението, че съм го излъгала и предала! — извика възбудено Франсис. Не можеше да повярва, че Гленкърн няма сърце и не ѝ дава възможност поне да се оправдае.

Лордът се усмихна студено.

— Така няма да ни се налага да се тревожим заради него в бъдеще. Ако младият ви любовник реши, че сте се омъжили за мен по принуда, това ще го наведе на някои глупави мисли и нищо чудно да започне да крои планове как да ви отвлече. Не съм ли прав? Искам в къщата ми да цари мир.

Франсис пристегна колана на халата. Мръзнеше, макар да не беше студено.

— Вие сте жесток и безмилостен, Гленкърн — заговори спокойно тя. — Когато сключихме споразумението, аз вярвах, че то ще позволи на Алън да живее свободно в Шотландия и да узнае, че не съм го предала. Тъй като обаче изменихте уговорката ни от чиста злоба, аз вече не се чувствам обвързана с даденото обещание.

Гленкърн сведе очи, лицето му отново стана безизразно.

— Така ли? Е, все пак бяхте достатъчно любезна да ме предупредите.

Той разклати малкото звънче на писалището си и даде строга заповед да охраняват всяка стъпка на лейди Франсис до края на деня. Тя имаше свобода на движение в къщата, но не ѝ се позволяваше да престъпи прага.

— Отговаряте с главите си — предупреди лордът двамата мъже, които беше избрал за това поръчение.

Франсис се оттегли в стаята си и започна да се съветва с Алиса. За да не събуди подозрението на стражите пред вратата, от време на време тя повишаваше глас и започваше да говори за проблемите около децата.

— Няма да успеем — пошепна дойката. — Няма как да излезете отгук. Може би е по-добре аз да му отнеса вест. Никой няма да ми обърне внимание.

— Да — кимна уморено Франсис. — Може би.

Когато донесоха децата, двете жени се възползваха от шума, за да продължат разговора си.

— Вземи старата ми черна рокля, Алиса — пошепна Франсис. — И наметката. Имам и едно дебело палто, малко износено, но иначе топли много...

По-късно през деня лейди Ан съобщи зарадвано на брат си, че Франсис изглежда се е примирила със съдбата си. Прегледала всичките си дрехи и изпратила дойката Алиса да разпредели старите рокли и палта между бедните.

— Слава богу, че най-сетне се отказа от мръсните дрипи, с които слезе от планината — допълни тя. — Освен това е решила да пече сладкиши. Преди малко слезе в кухнята, за да ѝ покаже готвачът как се прави замък от марципан.

— Толкова по-добре — промърмори Гленкърн и отново посвети вниманието си на документите, с които беше отрупано писалището.

Това и очакваше. Всички жени бяха еднакви. Никоя не можеше да го измами. Все пак имаше два брака зад гърба си. Отначало започваха да се карат, после проливаха потоци сълзи, а накрая, изтормозили порядъчно своя господар и повелител, се примиряваха със съдбата си.

Е, Франсис не беше плакала, но това не означаваше нищо.

Гленкърн тъкмо се поздравяваше с уменията си да вразуми това дръзко момиче, когато откъм кухнята долетяха уплашени викове.

На пристанището цареше обичайното оживление и не беше никак лесно да се открие един определен планинец в гъстата навалица. Франсис и Алиса, пристиснали до гърдите си двете бебета, напредваха твърде бавно и вече бяха започнали да се отчайват.

Изискано облечени граждани и полуголи пристанищни работници бяха изпълнили доковете. Улични търговци предлагаха стоката си, точеха се върволицы от докери, които товареха и разтоварваха корабите.

Гътри умело си проправяше път през множеството и навсякъде успяваше да се осведоми. Най-после получи желаните сведения от един фламандски търговец на коприна.

— Няма да се качи на кораба тук — пошепна той на Франсис и Алиса, които бяха застанали настрани и с нетърпение чакаха да научат нещо.

По външност двете не се отличаваха ни най-малко от останалите жени, които се срещаха по кейовете. Франсис беше доволна от идеята си да изпрати Алиса напред със старите дрехи, които сега беше намъкнала над елегантната рокля. Така нямаше да направят впечатление никому.

Въпреки това тя улови няколко любопитни погледа, отправени към нея и Алиса. Затова се зарадва, когато Гътри пое по път, водещ далеч от оживения кей.

— Не ни забелязаха — увери я Гътри, когато Франсис сподели с него опасенията си. — Не разбирате ли защо ви зяпат така? Мъжете обичат да гледат красиви жени — обясни мъдро той. — А вие сте дяволски красива. Мама също не е за изхвърляне, особено след като я хранихте до насита. — Той хвърли одобрителен поглед към Алиса.

Майка му се засмя поласкано и го почука по носа.

— Слязъл е по-надолу по брега — заговори отново Гътри. — Хората казват, че Гленкърн е заповядал на капитаните да не го вземат на борда, за да го залови, щом мине залез-слънце. Затова той се е скрил в една кръчма ей там долу и чака. — Момчето посочи дървената къщурка, доста отдалечена от останалите. — Ще се качи в последната секунда.

— Как ще го направи, след като хората на Гленкърн дебнат отвсякъде? — уплаши се Франсис, която с мъка успяваше да върви в крак с него.

— Разбира се, че ще е трудно — промърмори Гътри. — Но се надявам, че с вас ще му е по-лесно. — От гърлото му се изтръгна дрезгав смях. — Да се обзаложим ли, че никой няма да се сети да търси убиеца Камерън заедно със семейството му?

— Какво правиш тук? — извика сърдито Алън.

Беше застанал с разкрячени крака пред вратата, която водеше в кръчмата, сякаш искаше да ѝ препречи пътя към последното си убежище.

Франсис се почувства зле. Беше дошла, за да бъде с него, а той се държеше като чужденец и я гледаше враждебно. Свали качулката от главата си и пристъпи напред.

— Идвам с теб.

— Откажи се от това намерение. Какво, да не ти омръзна богатството на Гленкърн? Не можеш да продадеш един мъж и след три дни да си го върнеш обратно, Франсис. Спомни си, че си сключила сделка с лорда, и спазвай условията ѝ.

Думите я прободоха право в сърцето. Всичко можеше да понесе, само това не. Алън не биваше да затваря сърцето си за нея и да я отпраща с подигравка и злоба.

— Какво знаеш ти за сключената сделка? — извика задавено тя. — Направих го, за да спася живота ти!

Алън горчиво се изсмя.

— Не ти ли хрумва по-добро извинение? Ако не беше дошла да свидетелстваш, Гленкърн не беше в състояние да ми стори нищо. Да не мислиш, че не видях как седяхте един до друг, облечени в кадифе и коприна? Май нямахте късмет. Съдията Аргайл осуети плана ви и не поиска главата ми. Признай, Франсис. Гленкърн ми каза, че те е спечелил още в Бюли. — Смехът му беше още по-горчив. — А аз, глупакът, не му повярвах и се нахвърлих върху него. За награда хората му ме пребиха до смърт.

Вятърът се засили и развя наметката на Франсис. Един мъж изникна зад Алън и го подръпна за ръкава.

— Да вървим — прошепна настоятелно той. — Капитанът иска да използва вечерния бриз.

В душата на Франсис се надигна отчаяние. Алън не можеше да си тръгне просто така! До края на живота си щеше да вярва, че го е предала.

— Алън, чакай! — изплака тя. — Трябва поне да ме изслушаш.

Но той ѝ беше обърнал гръб. Тя се затича след него. Внезапното движение събуди бебето в ръцете ѝ и то се разплака жално.

При този звук Алън се обърна като ужилен и хукна към нея. Набитият мъж с безформена шапка на главата подскочаше развълнувано около него и бърбеше нещо на непознат език. След малко разпери гневно ръце и се затича към нея.

— Нашият син, Фан? — попита Алън и протегна ръце да вземе детето.

Франсис погледна бебето в ръцете си. Беше Александър, синът на Алиса. Случайно носеше него, не малката си дъщеря.

— Той не е... — започна тя, но Алън вече беше взел детето от ръцете ѝ. Прегърна го толкова нежно и внимателно, сякаш се боеше да не го счупи. Залюля го в ръцете си, малкият отвори очи, разхълца се и нададе пронизителен писък.

— Нашият син — прошепна гордо Алън. — О, Фан, ти ми донесе нашето момченце. Мисля, че заради него съм готов да ти простя всичко.

Франсис прехапа устни. Защо животът е толкова несправедлив? Какво престъпление беше извършила, та Алън трябваше да ѝ прощава? Тя отвори уста, за да каже истината за Александър, но не ѝ даде сърце да го стори. Лицето на Алън грееше от гордост и щастие. Рядко беше виждала този израз на лицето му. Така сияеше само когато получи от лорд Геър първия си меч и в деня, когато лежаха под дървото и мечтаеха за общото си бъдеще. Сега не беше време да му разкрие истината. По-късно, когато се скриеха на сигурно място, щеше да му обясни всички обстоятелства. Може би тогава разочарованието нямаше да бъде толкова голямо. Може би... може би скоро щеше да забременее отново. Тя се извърна и бързо даде знак на Алиса да не я издава.

Шумът на пристанището непрекъснато се усилваше. Скоро щеше да отплува големият фламандски кораб. Товарачите крещяха и ругаеха, защото се бояха, че нямат достатъчно време да качат на борда всички донесени стоки. На кея се бяха наредили много жени, които махаха на фламандските си кавалери и ги изпращаха с дръзки благопожелания. Внезапно шумът заглъхна.

Алън не се забави нито миг. Хвърли бърз поглед през рамо, изръмжа някакво проклятие, върна детето на Франсис и извади камата си.

Едва сега Франсис забеляза отряда тежковъоръжени мъже, които бяха преградили пътя към кораба. Те си пробиваха отмерено път през навалищата, разблъскваха жените и сваляха шапките от главите на мъжете. Очевидно търсеха червенокосия Алън Камерън.

— Алън, недей! — Франсис отчаяно се опитваше да го задържи. — Твърде много са. Не можем ли да се скрием някъде? — Още докато говореше, тя застана между Алън и кораба. Гътри се мушна като невестулка до нея и ако случайно погледнеха в тази посока, войниците щяха да видят само една жена с две деца.

Макар и неохотно, Алън прибра камата обратно в ножницата.

— Може би си права — призна той. — Но знаеш ли как ми се искаше да се позанимая по-сериозно с Гленкърн? Хайде, да минем през кръчмата.

Той улови ръката на Франсис и я поведе към полусрутената дървена барака. Алиса и Гътри ги следваха по петите. Франсис трябваше да се убеди в това след бърз поглед през рамо, защото Алиса носеше малката ѝ дъщеря.

Втурнаха се да тичат, сякаш от това зависеше животът им, и тъкмо когато влязоха в опушената кръчма, силен вик издаде, че войниците са ги забелязали и са тръгнали да ги преследват.

— Слава на Бога! — изохка Франсис, като видя, че кръчмата има задна врата.

Алън грабна детето от ръцете ѝ и я побутна към вратата.

Франсис и Алън тичаха през тъмните улици, заобикаляха купчини гниеци отпадъци, прекосяваха тъмни задни дворове.

На два пъти им се наложи да минат направо през къщите. Очевидно обитателите на първата бяха приятели на Алън, защото им отвориха вратата и без да питат, ги насочиха към един скрит страничен изход.

В другата къща Алън залепи бърза целувка по носа на дрипавото малко момиче, пошепна нещо в ухото му и то побърза да ги отведе в мазето за въглища. Излязоха навън, покрити с черен прах, но виковете на преследвачите бяха останали далеч назад.

Дадоха си малко почивка, но гонитбата продължаваше. Правеха остри завои, криеха се по ъглите, катереха се през огради и се шмугваха през безброй порти.

Франсис чуваше зад гърба си пъхтенето на Алиса и ободряващите подвиквания на Гътри, който караше майка си да бърза. Тя самата разчиташе на помощта на Алън.

Крясъците на преследвачите затихнаха, а по някое време и съвсем престанаха да се чуват.

Завиха край още един ъгъл и Алън забави ход.

— Ей сега ще си починете — обеща той на изтощените жени.

Само след няколко минути влязоха отново в кръчмата, където беше започнало преследването и чийто собственик очевидно беше

близък приятел на Алън. Промъкнаха се през зеленчуковата градина и влязоха вътре, без никой да ги види. Кръчмарят, набит мъж на около четиридесет години с лъскав гол череп, заобиколен от тънка ивица черна коса, вече ги очакваше.

— Добре ги заблудихте — изръмжа вместо поздрав той. — Войниците вдигнаха цялото пристанище на главата си, а тук ви търсиха дори по шкафове. Когато един от тях напъха нахалния си нос в кухнята, моята бабичка го цапна с тигана по главата. Никога не бях се смял така — обясни той и отново избухна в смях. После погледът му падна върху мокрия вързоп в ръцете на Алън. — Всемогъщи боже! Кой би помислил, че нашият капитан Камерън ще капитулира пред едно бебе!

Алън се смути и побърза да предаде детето на Алиса.

— Това ли е вашата малка лейди? — попита любопитно кръчмарят.

— Не, другата.

Мъжът изрева въодушевено и се заудря по бедрата.

— Ето го пак нашия Камерън! Две наведнъж! — После се обърна и се поклони пред Франсис. — Не исках да кажа нищо лошо, милейди.

— Този джентълмен — обясни Алън — е моят добър приятел Джейми Драмънд. Служихме заедно във Фландрия, но той се върна и стана преуспяващ... хм... търговец.

— При което не всички стоки, с които търгувам, носят митническия печат на краля — обясни ухилено Джейми. — Но при мен сте на сигурно място, милейди. В моята къща има няколко тайни местенца, където никой войник няма да ви открие. Именно по тази причина търговията ми процъфтява.

Франсис учудено огледа бедняшката стая и вехтите мебели.

— Е, нали трябва да си пазя името — промърмори Джейми. — Иначе ще дойдат някои любопитни и ще почнат да задават въпроси.

Франсис прихвана полите си и направи дълбок реверанс.

— Не исках да ви засегна, сър. — Усмихна му се и продължи: — Ние сме ви дълбоко задължени за гостоприемството.

Джейми отново се ухили.

— О, вашата лейди умее да се изразява много изискано, Камерън. — Той потупа Алън по рамото и добави: — Май е истина, че сте важен човек горе в планината. — Смушка го приятелски в ребрата

и посегна към една лоена свещ. — А сега ме следвайте. Ще ви покажа къде ще спите тази нощ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Помещението, в което трябваше да прекарат следващите дни, беше под земята и до него се стигаше, като се вдигнеше един капак в кухненския под. Който не знаеше за съществуването на капака, никога нямаше да го открие между плочките с различна големина, от които беше направен подът. Едва когато Джейми натисна един камък на камината, в пода се отвори процеп, под който беше капакът.

— Ето — обясни делово Джейми. — Понякога в къщата ми са складирани стоки, за които никой не трябва да знае. Долу са на сигурно място, преди да дойдат купувачите и да си ги приберат.

Ниското помещение не беше нищо повече от една рампа, която водеше надолу към водата. В горния край подът беше покрит с камъни, долу се състоеше само от пясък и тиня и Франсис чуваше ясно шума на разбиващите се вълни.

Тя изгледа люлеещата се стълба, която слизаше в тъмната дупка, и потрепери.

— Ще ви дам фенер — обади се Джейми. — А старата ще ви хвърли няколко завивки.

Франсис се зарадва, че поне децата нямаше да слязат с тях долу. Альн и Джейми бяха на мнение, че Алиса с Гътри и двете кърмачета няма да привлече подозрението върху себе си.

— Някое и друго хлапе в повече тук изобщо не прави впечатление — обясни с пренебрежителен жест Джейми. — Ако някой ме попита, ще кажа, че Алиса е братовчедка на жена ми и мъжът ѝ я е изоставил с всичките им деца. Ще кажем, че малките са близнаци? А може би в крайна сметка и двете са твои, а?

Альн отрече възмутено.

— Жената е дойката, която Франсис е довела в къщата си, а болнаво мърниче е дъщеря ѝ. Двете нямат нищо общо едно с друго.

Гътри, който се беше свил под масата, избухна в смях. Издърпаха го за ухото от скривалището му и го предадоха на майка му.

Така беше решено, че в подземната дупка ще слязат само Алън и Франсис. Междувременно всеки жител на Единбург познаваше лицата им. Щяха да останат долу, докато Джейми намери нов кораб за Фландрия.

— Не мога обаче да кажа кога ще стане това — промърмори съжалително Джейми, докато жена му събираше кожи и завивки. — През следващите дни трябва да бъда много предпазлив, особено когато задавам въпроси за минаващите кораби.

— Знам — кимна Алън и стисна ръката му. — И не настоявам. И без това рискуваш живота си, скривайки ни тук.

Жената на Джейми се върна в кухнята, натоварена с одеяла и кожи. Джейми ги взе от ръцете ѝ и ги хвърли в мрачната дупка. После подаде лампата на Алън и окуражително го потупа по рамото.

— Слизайте. Ще ви съобщя, когато въздухът е чист.

Франсис заслиза предпазливо по люлеещата се стълба. Още преди Алън да е успял да я последва, тя вече бе разпростряла върху каменния под хвърлените завивки и с учудване установи, че някои от тях бяха толкова ценни, че дори взискателният граф Гленкърн не би ги сметнал неподходящи за къщата си.

После капакът се затвори и двамата останаха сами. Алън въздъхна с облекчение и се търкулна върху завивките.

— Как можеш... да си седиш и да не правиш нищо! — възмути се Франсис. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, чувстваше се като дивеч в капан. Не можеше дори да седне и се разхождаше неспокойно насам-натам. Може би щеше да ѝ бъде по-леко, ако дъщеричката ѝ беше с нея. След онзи първи ден, когато трябваше да остави Сара при Алиса, тя не се отделяше от малкото си момиченце. Мисълта, че би могла да го загуби, я преследваше ден и нощ.

— В момента можем само да седим и да чакаме — отговори спокойно Алън. — Освен това аз не седя, а лежа. Докато воювахме, се научих да не изразходвам напразно силите си. Човек никога не знае кога ще му потрябват. Ела при мен, скъпа. — Той протегна ръка към нея. — Почини си, доколкото можеш.

Франсис разбра, че любимият ѝ има право, и полегна до него на дебелия пухеник. Въпреки това не можа да се отпусне. Защо ли се

чувстваше толкова зле? По-рано ѝ беше достатъчно само да е с Алън и светът губеше своето значение. Оставаха само двамата, любовта им, чувството за близост. Дали той все още я обичаше? Или само се опитваше да извлече най-доброто от положението, в което бяха попаднали?

— Алън — започна нерешително тя.

— Хм — промърмори лениво той.

— Ти не искаше да дойда с теб, нали?

Мъжът се подпря на лакът и се загледа надолу към нея.

— Не е лесно да си жена на войник, Фан.

— Предпочиташ да се омъжа за Гленкърн, така ли? — попита тихо тя.

— Не знам, мила — отговори толкова сериозно Алън, че Франсис усети пробождање в сърцето. — За известно време вярвах... Ти даде показания срещу мен. Какво можех да си помисля?

Точно от това се страхуваше! И макар че беше подготвена, неприкритият укор я засегна дълбоко. Как смееше да я съди толкова прибързано!

— Това беше цената за живота ти — отговори невъздържано тя. — Не знаеше ли това? Гленкърн не ти ли каза? Така се бяхме споразумели: ако аз свидетелствам, че бракът ни не е бил сключен законно, и дам съгласие да се омъжа за него след процеса, той ще те освободи. В противен случай... — Гласът ѝ пресекна. — В противен случай щеше да умреш със смъртта на предателите, Алън. Доналд ме отведе да видя бесилката и ми описа всички ужасяващи мъчения, свързани с публичната екзекуция.

Споменът завладя цялото ѝ същество. Страшните думи на Доналд продължаваха да я преследват. Освен това опасността не беше отминала. Войниците на Гленкърн можеха да се появят всеки миг, а те двамата седяха тук като плъхове в капан.

Алън помилва бузата ѝ и усети сълзите ѝ. Обгърна я с ръка и я привлече към себе си. Тя скри лице в рамото му и тялото ѝ се разтърси от трудно потискани ридания.

— Няма нищо, мила, всичко е наред — промълви успокояващо той и помилва косите и гърба ѝ. — Не бива да ме осъждаш, Фан — каза той, когато хълцанията ѝ постепенно заглъхнаха. — Толкова време прекарах съвсем сам в онази проклета килия... Ти ми обеща, че ще

дойдеш пак, но не се появи до началото на процеса. А пред съда се държеше така, сякаш нямаше търпение да ме видиш на бесилката.

— Толкова малко ли ме познаваш! — извика през плач тя и вдигна глава.

— Откъде можех да знам, по дяволите! — разсърди се и той, но бързо се успокои. Франсис не можеше и не биваше да знае, че без злощастните ѝ показания процесът можеше да вземе друг обрат. Тя вярваше, че е откупила живота му, като е сключила споразумение с Гленкърн. Как можеше да се съмнява в нея при тези обстоятелства? Нямаше право и да я попита защо все пак беше нарушила уговорката с Гленкърн. Сигурен беше, че лордът не я е освободил доброволно...

Отново започнаха да го мъчат съмнения. Побърза да ги прогони и продължи да утешава Франсис.

— Права си — прошепна меко той. — Никога не биваше да се съмнявам в теб.

Напрежението в гърдите ѝ отслабна. Франсис се сгуши в него и притихна. Ухаецата ѝ коса милваше врата му.

Когато над главите им се чу шум, Франсис скочи уплашено. Капакът се отвори и в процепа се появи кръглото лице на Джейми.

— Вечеря — обяви той и им подаде голяма купа с агнешка чорба. После отново затвори капака.

— Точно сега ли — промърмори разочаровано Алън. — Е, нищо, да се нахраним, докато е топла.

Франсис вечеря с апетит. Пиха отлично френско вино, което, както я увери Алън, не беше минало през кралската митница.

Лека-полека Франсис се успокояваше. Този Джейми Драмънд наистина беше хитра лисица и никой не можеше да го измами. Все щеше да му хрумне нещо, за да ги изведе от страната. Нали по този начин щеше да се погрижи и за собствената си сигурност.

След като изпразниха купата, Алън въздъхна доволно и отново се отпусна на меката постеля. Избута лампата зад една скална издатина и помещението потъна в полумрак.

— Много е удобно тук — отбеляза полугласно той. — Ела при мен, Фан. Най-последно имаме малко време един за друг. — Когато Франсис не го послуша, той се надигна и нежно я дръпна до себе си.

— Ето, така е по-добре — прошепна той и започна да милва челото и страните ѝ. След известно време ръката му се плъзна по-надолу, обиколи врата ѝ слезе към гърдите. Трябваше да я гали дълго, докато почувства, че тялото ѝ се отпуска под милувките му.

Сигурно беше преживяла страшни неща. Можеше да си представи как Гленкърн и Доналд са обединили силите си, за да ѝ втълпят, че животът му зависи изцяло от волята на лорда. Всъщност така си и беше. Самият той бе вярвал в това месеци наред. Едва начинът, по който се бе развил процесът, беше успял да го убеди в обратното. Но дори и ако го бяха оправдали, златото на Гленкърн щеше да каже своята тежка дума. Да, вероятно Франсис наистина му беше спасила живота с тези показания. Макар че само Бог знаеше колко зле се беше почувствал, докато я слушаше.

Франсис леко въздъхна и се раздвижи. Той усети как тялото ѝ тръпне под милувките му и за кой ли път изпита възхищение от нея — от естествения, непринуден начин, по който реагираше на докосването му. Той плъзна ръка по бедрата ѝ и побърза да вдигне полите ѝ, защото грубата тъкан на роклята му беше неприятна.

Постепенно Франсис се отърси от страха и грижите си. Мислите ѝ се върнаха към острова, където бяха прекарвали прекрасни, безгрижни месеци. Споменът затрептя ярък и прекрасен и тя отново преживя онези скъпоценни мигове. Нежностите на Алън бяха част от този сън и когато той се наведе над нея, тя побърза да разтвори устни за целувка.

Целувката му беше гореща и настойчива, ръката му продължи да милва тялото ѝ. Пръстите му намериха гърдите ѝ, разкопчаха корсажа и докоснаха нежно меката кожа. Франсис усети хладния полъх на морето и силно се притисна до Алън. Копнееше за топлината му, за любовта му.

Мъжът простена и скри лице между гърдите ѝ. Тя се надигна срещу него, а когато устните му се склучиха около зърното на гърдата ѝ, от устните ѝ се изтръгна сладостен стон. Алън нежно помилва лицето ѝ. Докосването беше съвсем леко, но заедно с възбуждащия натиск на устните му успя да събуди в гърдите на Франсис буря от усещания.

Тя усети как Алън подръпна полите ѝ и се надигна, за да го улесни. Копринената завивка приятно охлади кожата ѝ. Алън бързо се

освободи от дрехите си, взе я отново в обятията си и между тях вече нямаше нищо — нито Гленкърн, нито стените на затвора, нито недоразуменията.

— Толкова е прекрасно да те държа отново в прегръдките си — прошепна дрезгаво Алън и притисна лице в свивката на врата ѝ.

Франсис усещаше ръцете и устните му върху тялото си и когато повярва, че ей сега ще загине от сладката мъка на насладата, започна да го умолява да престане. Той я послуша и меко проникна в нея. Внезапно обаче спря.

— Не искам да ти причиня болка — прошепна той. — Не е ли много рано за това?

— Не, о, не! — изстена Франсис и се надигна да го поеме целия в себе си. Не я беше грижа, че може да я заболи.

Алън се раздвижи и пламъците на страстта отново се разгоряха. Накрая Франсис нададе задавен вик и се изгуби в спусналата се червена мъгла.

Алън простена дълбоко, притисна я до себе си с всички сила и тялото му се разтърси под напора на освобождаването. После се отпусна до нея, все още скрил лице във врата ѝ. Ръката му обгръщаше талията ѝ, готова да я защити от всеки враг.

По някое време чу как ударите на сърцето ѝ постепенно се успокояват и дъхът ѝ става по-равномерен. Или това беше неговият? На върха на насладата двамата се бяха слели в едно.

След малко обаче се разделиха и отново се превърнаха в две отделни лица. Ръката на Алън продължаваше да я пази. Беше прекрасно да е отново в обятията му, да я усеща толкова близо до себе си. След дългата, самотна зима това беше истинско блаженство.

Въпреки всичко съмненията не го напускаха... Винаги, когато Франсис идваше при него, войниците се оказваха наблизко. Тогава в пещерата, днес следобед на пристанището. Когато се срещнаха в пещерата, тя дори не подозираше, че Гленкърн я е надхитрил и хората му са я проследили. Възможно ли беше историята да се повтаря? Все пак тя дойде при него в последния момент, когато срещата им можеше да има съдбоносни последствия. Даденият му срок изтичаше и той тъкмо се готвеше да се качи на кораба.

— Франсис?

Тя се протегна лениво и вдигна очи към него.

— Как успя да се измъкнеш от къщата на Гленкърн? — попита той колкото можеше по-небрежно. — Не вярвам да те е освободил доброволно. Или се лъжа?

Франсис скочи като ужилена. Слабата светлина на лампата огря разбърканите черни къдрици и потоци в мек ореол пълните гърди под отворения корсаж.

— Да не мислиш, че Гленкърн ме е изпратил като примамка, за да те залови, Алън Камерън? Той нямаше защо да рискува. Половината град знаеше, че ще се мотаеш до последния момент в пристанището. Знам го от Гътри, сина на дойката ми. Войниците на Гленкърн трябваше само да те издебнат, преди да се качиш на борда на фламандския кораб. Защо му бях аз?

Алън въздъхна потиснато. Думите на Франсис звучаха убедително. Какъв глупак беше да я подозира. И все пак... Тя не отговори на въпроса му.

— Трудно ли ти беше да избягаш от къщата му? А и не си сама — дойка, две кърмачета, едно по-голямо момче. Как успя да се справиш?

Франсис приглади косата си назад и започна да закопчава корсажа си.

— Щом непременно държиш да узнаеш, ще ти кажа — отговори сърдито тя. — Направих пожар в кухнята. Надявам се, че разпитът е приключен.

Алън избухна в смях. Прегърна я и задуши съпротивата ѝ с буйни целувки. Двамата се затъркаляха по завивките като лудуващи деца.

— Наистина ли го направи? — Той не можеше да си поеме дъх от смях. — Ако знаеш колко ми се иска да съм бил там! Сигурно Негово Благородие сам е мъкнал кофите с вода, за да угаси пожара! — Той се смя, докато от очите му потекоха сълзи.

През следващите дни Алън и Франсис имаха достатъчно време да разговарят за всичко случило се през изминалите месеци.

Веднъж тя го обвини, че ѝ няма доверие.

— Нали си обещахме никога вече да не се вслушваме в онова, което говорят хората? Въпреки това ти повярва на приказките им и си помисли, че съм те предала.

— О, Франсис! — Алън посегна към нея в полумрака. — Повярвах в твоите собствени думи. Не ми се сърди, че за момент се усъмних в теб.

— За момент? — повтори ядосано Франсис. Припомни си колко време беше стояла отвън, на вятъра и студа, и се беше опитвала да го убеди в невинността си. — Искам да знаеш, че не съм ти простила и още дълго няма да го сторя.

Той я грабна в обятията си и я зацелува, за да я умилостиви.

Друг път го попита кога се е научил да се ориентира толкова добре в пристанищния квартал и къде е намерил тези верни приятели.

— Аз съм предпазлив човек и държа да съм подготвен за всички превратности на живота — отговори с усмивка Алън. — Добрият войник винаги има точен план. Не помниш ли, че миналото лято прекарах три седмици в Единбург, преди да се върна в Бюли? Но не съм си пилял времето само по кръчмите, макар че ти очевидно беше убедена в това. — Той подръпна нежно разпилените ѝ къдрици.

— Ама че си и ти! — засмя се Франсис. Не можа да устои на изкушението да го подразни. — Значи си имал точен план, така ли? Знаел си дори за скривалището под кръчмата? — Той кимна самодоволно. — Гръм и мълния, колко си умен — прошепна с възхищение в гласа Франсис и го изгледа с големите си очи. — Как си успял да се справиш с всичко това... С други думи, оставил си се да те затворят, да те пребият до смърт, да те осъдят като предател и да те изпратят в изгнание — и всичко това, само за да се скриеш в това чудесно скривалище?

Алън избухна в смях.

— Честно казано, някои събития не бяха включени в плана ми. Но ще признаеш, че скривалището на Джейми е много добро, нали?

— Разбира се — кимна Франсис. — Винаги съм си мечтала да се любя с теб в някоя мрачна и влажна дупка.

Алън легна отгоре ѝ и я сграбчи за раменете.

— Така ли? Ако не си държиш езичето зад зъбите, ще те любя долу в тинята.

Въпреки тези весели закачки повечето часове под земята бяха изпълнени с тревожно очакване. Колко ли време щеше да мине, докато Джейми намереше подходящ кораб?

Само един-единствен път им бе позволено да се качат горе. Беше късна вечер и дори предпазливият Джейми се беше убедил, че не ги заплашва опасност.

През цялото време Франсис не можа да се откъсне от постелята, където спеше Алиса с двете деца. Алън и Джейми бяха седнали до една маса и разговаряха с приглушени гласове.

Разкъсвана между радостта и страха, Франсис разглеждаше малката си дъщеричка и радостно установи, че тъмната коса е започнала да се къдри също като нейната.

— Ей, това не е нашето дете — обади се зад гърба ѝ Алън. — Нашето момче има червена коса, забрави ли?

Очевидно беше дошло времето да му каже истината.

— Алън... — започна колебливо Франсис.

— Да? — Той докосна малкото юмруче на бебето и пръстчетата веднага се склучиха около палеца му. — Само го виж — проговори с блеснали очи той. — Здраво хваща нашият син. Той ще запази Бюли, сигурен съм. Аз ще се върна и замъкът отново ще стане мой. Тази мисъл ми дава сили да продължа.

Нима можеше да му разкрие точно сега, че имат дъщеря, а не син?

— Тихо, не ги буди — прошепна едва чуто тя.

На следващия ден пристигна капитанът. Казваше се Луи Гиб, същият, който на времето командваше пощенския параход, с който Алън беше отведен в Лийт по заповед на Доналд.

Луи Гиб беше едър и широкоплещест, с дълги бакенбарди и силни ръце. Огромната му фигура изпълни цялата кухня. Франсис, която тъкмо излизаше през отвора в пода, имаше чувството, че се е озовала пред великан от старите шотландски предания.

— Помните ли ме, човече? — изрева гръмогласно капитанът, още преди Алън да се е измъкнал от дупката.

— И още как — засмя се Алън. — Веднъж вече ме измъкнахте от Шотландия, макар че тогава не ви бях кой знае колко благодарен.

Насядаха около излъсканата кухненска маса и известно време се гледаха мълчаливо. Алън потропваше с крак, на лицето му беше

изписана усмивка, но внимателните му очи не се откъсваха от лицето на фламандеца.

Насреща му беше капитанът, широко разкراчил крака. Той се хвана за ръба и тежката маса се разклати, сякаш беше лека като перце.

Внезапно от гърлото му се изтръгна добродушен смях.

— Всичко е наред, приятел! Ще ви взема на борда... дори само заради стария мошеник Джейми.

— И заради добрата цена, която получи за бордото — подхвърли язвително Джейми.

— Дръж си устата — укори го добродушно Гиб. — Между приятели не се говори за цени. — Той протегна ръка на Алън. — Сигурно няма да повярвате, но често съм се питал какво е станало с вас. Смел момък бяхте. Но още тогава си бяхте устати, и вие, и приятелите ви.

— Чули ли сте нещо за тях? — попита бързо Алън и се обърна към Франсис: — Дънкан и Санди бяха на кораба, с който възнамерявах да отплавам.

— Не, не бяха — поправи го капитанът. — Когато стана ясно, че няма да успеете, побързаха да слязат. Онзи дълъг планинец — Дънкан ли му беше името? — веднага разпозна корабчето ми.

— Това е жена ми — представи я Алън. — Камериерката също ще дойде с нас. Има и три деца, две кърмачета и едно момче на около дванадесет години.

Франсис развеселено се усмихна при мисълта, че Алиса беше повишена в ранг на камериерка. Очевидно Алън се смущаваше да изрече думата дойка пред друг мъж.

— Три хлапета! — изсвири през зъби капитанът. — Усърден момък сте вие, а? А момчето е на цели дванайсет... Гръм и мълния! Много пъти съм чувал, че планинците си ги бива, но това вече е прекалено. Няма да е лесно да ги качим на борда. Какво ще кажете, ако оставим половината тук? Е, добре, както искате — побърза да се съгласи той, след като Алън неодобрително смръщи чело. — Обещах да ви изведа оттук здрави и читави, а Луи Гиб държи на думата си. — Той стовари мощния си юмрук върху масата.

Алън, Джейми и капитанът обсъдиха всички подробности около бягството, Франсис ги остави и отиде при децата. Въпреки това се

вслушваше напрегнато, за да улови поне няколко думи от приглушения им разговор.

Ядоса се, че мъжете отново я изключват от плановете си, макар че от тях зависеше и нейният живот. Но не ѝ убягна раздразнението на Алън, когато капитанът го закачи за четиричленното му семейство. Потисна усмивката си и си каза, че моментът не е подходящ да настоява на правата си.

Франсис съжали за своето решение още същата вечер, когато излязоха навън с набързо събрания багаж и тя все още не знаеше къде отиват, макар че беше положила големи усилия да изтръгне истината от Алън.

— Много е просто — каза ѝ той. — Трябва само да стигнем незабелязано до определеното място. Там ще ни чака лодка.

Не беше толкова просто. По границите на града бяха поставени войници, които спираха всички минувачи.

Като забеляза тъмната фигура на моста, Алън промърмори някакво проклятие.

— Златото на Гленкърн — отбеляза горчиво той.

В този момент Франсис се зарадва, че не ѝ беше разкрил плановете си и че през цялото време бяха седели заедно в подземното скривалище. Така поне не можеше да я заподозре, че го е предала.

— Чакайте тук — пошепна той. — Щом се отдалеча, претичайте през моста.

— Какво... — Но Алън беше изчезнал безшумно в мрака.

Малко след това под моста се чу кучешки лай. От същата посока изсвистя камък и улучи привелия се напред войник. Той изрева и се надвеси над парапета. Улучиха го още два камъка. Той се разяри, хукна надолу към храсталака и изкрещя:

— Спри!

Чу бързите стъпки през моста, но вече беше късно. Когато се втурна назад, успя да забележи само крайчето от полата на Алиса. Призраците бяха избягали.

Бяха изминали почти половин миля, когато Алън отново се присъедини към тях. Дишаше тежко, от одрасканата му буза капеше кръв, но настроението му беше повече от великолепно.

— Още малко остава — ободри той Алиса, която се опираше на рамото на Гътри. Взе кошницата от ръцете ѝ, грабна и едно от децата.

Оставаха им само няколко крачки до мястото, което бяха уговорили с капитана.

— Ще чакаме тук, докато изгрее луната, така ли? — попита Франсис.

Алън поклати глава.

— Не, лодката ще дойде по-рано, иначе ще пропуснем прилива. — Той се взря внимателно в морето, после претърси брега с поглед. — Не бива да губим време — прошепна той. — Гленкърн или някой друг негодник е платил скъпо, за да ни задържи в страната.

— Нима има и друг, освен Гленкърн, който отдава някакво значение на това?

Алън вдигна рамене.

— Много бих искал да разбера. Войниците не са единствената опасност, която ни грози. С тази рана се сдобих благодарение на един друг момък. — Той докосна рязката на бузата си. — Беше някой от нашите хора, Франсис, защото ми извика нещо на галски, когато слязох под моста. Приятел, рекох си и хукнах към него — а той ме посрещна с извадена кама!

Планинец! Франсис не можеше да си поеме дъх.

— Не ти ли каза кой го е изпратил?

— Не ми остана време да го попитам — отговори мрачно Алън. — Камата стърчи между собствените му ребра. Важно е обаче друго — сам ли беше или не? — Той се надигна и отново се огледа. — Ето я най-сетне и лодката.

Скоро и другите чуха плясъка на греблата. Франсис вдигна полите си и грижливо уви малката Сара. Бебето беше толкова нежно и крехко, а нощта беше леденостудена.

— Не бой се, миличкото ми — пошепна нежно тя. — Още малко и ще бъдем на сигурно място.

Алън навлезе във водата и ѝ протегна ръка, за да я издърпа в лодката. Внезапно Франсис бе уловена от две силни мъжки ръце, които я вдигнаха високо във въздуха.

— Внимавай, детето! — извика уплашено тя. — Ти ли си, Дънкан?

— Аз съм, ами кой. Колко добре изглеждате, лейди Франсис.

В този момент откъм сушата долетяха приглушени шумове. Група ездаци препускаха в пълен галоп към брега.

— Да се махаме! — изкрещя мъжът на кормилото. — Това не беше уговорено.

Гребците веднага потопиха греблата дълбоко във водата и се насочиха в открито море. Алън отчаяно се опитваше да задържи лодката.

— Чакайте, глупаци! — изкрещя той. — Те не могат да минат през скалите.

Това беше вярно. Всички ездаци, с изключение на един, спряха конете си, когато пясъчният бряг премина в хлъзгав сипей. Самотният ездач обаче продължи невъзмутимо напред и навлезе във водата.

— Бързо, да се махнем оттук! — извика капитанът.

Дънкан улови ръката на Алън, която стискаше ръба на лодката, и насила го издърпа на борда. После протегна ръце към Алиса.

— Хайде, хвани се за мен!

Алиса, която не можеше да запази равновесие върху хлъзгавата скала, протегна към него плачещия Александър. Ездачът се хвърли между тях, нанесе силен удар на жената, която политна назад, и изтръгна детето от ръцете ѝ. После описа елегантен кръг и излезе от водата.

Междувременно гребците бяха успели да отдалечат лодката. Алиса се беше свила на кълбо на скалата, а Гътри се опитваше да я изправи на крака.

— Да ви вземат дяволите! — изкрещя извън себе си Алън. — Върнете се, заповядвам ви! Синът ми остана на брега.

В следващия момент върху главата му се стовари тежко дървено ведро и той се строполи на дъските.

— Ще се оправи — промърмори съчувствено Луи Гиб и доволно огледа свършената работа. — Не беше уговорено да рискувам лодката си заради някакъв си ревльо.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Алън отново дойде в съзнание, отдавна бяха на път за Фландрия. Корабът се носеше напред, тласкан от силен попътен вятър. Надлъж и нашир, докъдето стигаше погледът, се виждаха само пенести вълни.

— Май ми стана навик да напускам прибързано Шотландия — промърмори Алън и попипа отока на челото си. — Трябва ли обаче да боли толкова?

Франсис, която не се отделяше от леглото му, въздъхна облекчено. Боеше се, че той ще побеснее, но мъжът й очевидно беше забравил случилото се на крайбрежните скали.

Въздишката й дойде твърде рано, защото още в следващия миг лицето на Алън потъмня.

— Синът ми! — изкрещя той, скочи и хукна към рейлинга. Сушата беше само неясна тъмна ивица в далечината и корабът непрекъснато се отдалечаваше от нея. Алън стисна парапета толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха, но гласът му прозвуча учудващо спокойно: — Кажи на Луи Гиб да обърне кормилото.

Франсис поклати глава.

— Няма да го направи, Алън. Едва успяхме да им избягаме, не помниш ли?

Алън посегна към камата си.

— Ще направи това, което му казвам. Сериозно ли смяташ, че ще изоставя сина си на произвола на съдбата?

Вече нямаше право да премълчава истината. Ако изчакаше, Алън щеше да се нахвърли върху капитана и да се случи нещастие.

— Алън — произнесе заклинателно тя, — почакай, трябва да ти кажа нещо. Не рискувай живота си заради едно дете, чийто баща не си ти.

Като улучен от гръм, Алън се обърна.

— Франсис... вярно ли е това?

Тя вида мъката, изписана по лицето му, но трябваше да каже цялата истина.

— Вярно е, Алън. Ти никога не ме попита защо Гленкърн се съгласи на тази сделка. Накарах го да повярва, че имам син от теб, който след твоята смърт ще стане законен наследник на Бюли. Затова му се наложи да обяви нашия брак за незаконен и детето за копеле.

Внезапно лицето на Алън стана толкова леденостудено, че ѝ заприлича на Гленкърн. Имаше чувството, че двамата непоколебими мъже са обединили силите си, за да я смажат. Тя направи умолителен жест с ръка.

— Замених Бюли за твоя живот, Алън!

— Какво ме е грижа за Бюли! — изсъска ядно той и погледът му я прониза. — Защо не ми каза по-рано?

Франсис усети, че гърлото ѝ е пресъхнало. Но трябваше да издържи докрай.

— Ти... ти толкова се гордееше, че имаш син. Не ми даде сърце да ти призная истината. А и се боях за живота ти, за всички нас. Не знаех дали ще се измъкнем здрави и читави. Смятах да ти разкажа всичко това по-късно.

— Сигурна ли си? — попита подигравателно Алън и се отвърна от нея, сякаш не можеше да я понася. — Все пак той е твое дете — проговори най-после той. — Нали беше бременна? Не можеш да го отречеш. Сигурно не обичаш много сина си, макар че се опита да ми го подхвърлиш. — В гласа му прозвуча презрение. Без да я поглежда, зададе следващия въпрос: — Чие копеле е, Франсис? На Гленкърн? Принуди те да му се отдадеш, нали? Затова ли беше толкова сигурен, че ще се омъжиш за него? Кажи ми, не се срамувай. Няма да те обвиня в нищо.

Бесен гняв се надигна в гърдите на Франсис.

— Ти имаш непостижим талант да правиш от две и две пет, Алън Камерън! — изкрещя извън себе си тя. Дали ударът по главата беше помътил разума му, та не можеше да преброи месеците след раздялата им? Да я обвинява, че го е мамила с Гленкърн! Не, той не заслужаваше да узнае истината. Нека сам разкрие решението на загадката! Щом се вразуми и си спомни, че имаше още едно дете, може би щеше да му каже, че му е родила дъщеря. Сега обаче не му дължеше повече обяснения.

Франсис се обърна рязко и тръгна да търси Дънкан Дю, комуто беше поверила Сара по време на бдението до постелята на мъжа си.

— Той изобщо не заслужава такова прекрасно момиченце като теб — зашепна ѝ нежно тя. Детето отвори тъмните си очички и я погледна, сякаш беше разбрало всяка дума. — Черни очи и черни коси — продължи тихо Франсис. — Ти си моето момиче, нали, мъничката ми? Само мое. Какво ни е грижа за тези проклети мъже?

Корабът беше препълнен и Франсис и Алън не можаха да поговорят отново. И без това ѝ беше трудно да намери скрито местенце, за да накърми малката Сара. Доставяше ѝ безкрайна радост да храни сама бебето си.

Веднъж Алън я завари тъкмо когато кърмеше и по лицето му премина тъмна сянка.

— Какво толкова си се загрижила за хлапето на оная курва? Гледаш го като собствено дете! — изфуча той и пусна края на вдигнатото от Дънкан платно, което закриваше Франсис от любопитните погледи на екипажа.

— Изчезвай оттук! — изкрещя гневно Франсис. — Не са ми нужни глупавите ти приказки. Щом слезем на сушата, ще се отървеш от мен. Нямам никакво намерение да се влача през половината свят след човек, който ме засипва с подигравки и обиди.

Без да каже дума, Алън ѝ обърна гръб. Кога, кога най-сетне щеше да проумее грешката си? Да нарича Сара хлапето на курвата! За нищо на света нямаше да му признае истината! Не, докато не възвърнеше доверието си в нея.

Франсис не можеше да предполага, че Алън съжали за острите си думи веднага щом се изплъзнаха от устата му. Не беше нужна и мрачната физиономия на Дънкан, за да му подсказе колко лошо се е държал. Въпреки това старият му спътник сметна, че има право да му каже мнението си.

— Малката и без това е полудяла от скръб по собственото си бебе. Трябва ли да я натъжавате още повече? Сигурно предпочитате да избухне в плач и да се облее в сълзи пред всичките тези хора? Трябва да се гордеете с жена като нея, готова да ви последва накрай света. И

да се радвате, че има дете, с което да се утешава. Няма да се учудя, ако наистина ви напусне. Заслужавате си го.

Дънкан остави Алън сам и отново приседна с мрачна физиономия пред опънатия навес, за да плаши евентуалните натрапници. Нямаше намерение да крие, че е преминал изцяло на страната на Франсис.

Санди Род изслуша проповедта му и побърза да се намеси, за да примири двете страни.

— Не се сърдете на Дънкан — заговори той и окуражително потупа Алън по рамото. — Още ли не сте разбрали колко непредвидими са понякога жените? Днес казват едно, утре друго. Щом стигнем Фландрия, тя ще се успокои и всичко ще бъде наред.

Алън промърмори някакво проклятие и отблъсна ръката на Санди.

— Ти не разбираш. Дънкан е напълно прав.

Той тръгна обратно към кърмата и се загледа замислено в пенещите се вълни. Шотландия беше останала далеч назад. Там беше оставил всичко — долините на Бюли, родината си, сина, който беше негов само за малко. Какво го чакаше във Фландрия? Какво можеше да предложи на Франсис, освен несигурния живот на наемническа жена, която няма своя родина и никъде не се задържа по-дълго. Наистина заслужаваше да го напусне още във Флашинг.

— Ще се погрижа да живееш добре — обеща Алън, когато влязоха в пристанището. — Не искам да следваш отряда. Като начало, ще ти потърся квартира във Флашинг. Когато си извоювам добра служба, ще имам повече пари и ще можеш да живееш, както подобава на дама.

От вниманието ѝ не убягна, че не беше споменал Сара с нито една дума. Сигурно предполагаше, че веднага ще остави „хлапетото на курвата“ при чужди хора.

— Не е нужно да се тревожиш за мен, Алън — отвърна хладно тя и се уви плътно в топлата наметка. — Мога да се справя и сама.

Тежко натоварен носач се промуши между тях. Франсис отстъпи назад, за да му направи място, при което двамата ездачи зад нея дръпнаха силно юздите на конете си и се разкрещяха на непознат език.

Младата жена притисна бебето до гърдите си и уплашено се огледа. Пристанището гъмжеше от хора, също както в Единбург, но тя не разбираше нито дума от странния им, твърд език. За момент куражът я напусна.

— По дяволите! — изкрещя Алън и Франсис се засрами от облекчението, което изпита. Не, той нямаше да я остави сама в чуждия град. — Разбира се, че ще се погрижа за жена си.

— Е, добре — промърмори тя и се уви още по-плътно в наметката. — От мен да мине.

Франсис смяташе, че Алън ще живее с нея и Сара. Но веднага щом намериха подходяща квартира, той ѝ обясни, че възнамерява да се яви в полка си и че сигурно няма да се виждат известно време, защото ще има много работа в лагера.

— О! — В сърцето ѝ се надигна паника. — Значи няма... да прекараш нощта тук?

Алън направи колеблива крачка към нея.

— Дали съм добре дошъл?

Точно в този момент малката Сара нададе оглушителен писък. Погледът на Алън се помрачи и той направи отвратен жест с ръка.

— Отивай в проклетия си лагер! — избухна Франсис. — И остани там през целия си живот. Ние нямаме нужда от теб.

Алън излезе навън и препусна към лагера, за да разбере дали ще го приемат в стария му полк.

Работата бе уредена за минути. Едва успя да каже името си, когато полковник Мъри изскочи от палатката си.

— Камерън! — изкрещя той. — Не е възможно! Какво ви води насам, стари приятелю? Сигурно ви омръзнаха безкрайните дъждове в планината. Е, какво стана с наследството ви? — Той огледа внимателно Алън и продължи: — Май не всичко е минало гладко, а? Доколкото си спомням, имаше някакъв братовчед. Но не се притеснявайте. Идвайте като по поръчка. Ще заемете старата си служба. Не можах да ви намеря свестен заместник. Никой не е в състояние да се справя с дивите планинци толкова добре, колкото вие. В момента са под командата на Логи О'Букън, но проблемите им сигурно ще ме отведат в гроба.

— Може би на Логи няма да му е приятно, че отново ще служи при мен като лейтенант — усъмни се Алън.

Мъри избухна в смях.

— Можете ли да ми покажете мъж, който върши работата на капитан, а получава заплата на лейтенант? Логи си изкриви езика да учи мекия ви галски, но нищо не излезе. Справя се с аркебузиерите, но не постигна нищо с пиките. Това вече не го разбирам. Аркебузата не е оръжие за джентълмени. Ако продължава така, скоро няма да можем да го различим от простите пехотинци. О, не, Логи ще се зарадва, че се върнахте.

Когато се върна във Флашинг, Алън разказа, че отново е назначен с чин капитан.

— Ще живееш ли при нас? — попита умолително Франсис и веднага се презря за този тон. Чувстваше се толкова сама, изгубена в този непознат град. Сара беше неспокойна и не спираше да плаче. Трябваше постоянно да я носи из стаята. На всичкото отгоре не разбираше нито дума фламандски. Английският беше неприятен, но този език беше направо ужасен! Можеха ли цивилизовани хора да разговарят с такива звуци? Това не беше език, а заболяване на гърлото.

Алън отвърна поглед, защото Франсис отново носеше Сара на ръце.

— Необходим съм в лагера. Логи не може да се справи с нашите планинци.

Франсис усети, че съпругът ѝ е много далеч от нея. Мислите му бяха при войниците в лагера. Да върви по дяволите! Да се маха, щом не се интересува повече от нея. Тя не беше някоя си просякиня, а лейди Франсис Бюли.

Въпреки това едва не се разплака от облекчение, когато Дънкан Дю заяви, че остава с нея.

— Омръзна ми да си играя на война — обясни уморено той и се обърна към Алън: — Но ще ви придружа до градските порти.

Докато вървяха по улицата, Дънкан стана неприятно ясен.

— Наистина ли ще изоставите жена си? — попита неодобрително той. — Сама с детето, а и не говори нито дума английски!

При споменаването на детето лицето на Алън потъмня.

— Франсис е упорита — отвърна мрачно той. — Ще се справи и сама. Но щом ти доставя удоволствие да седиш при нея и да гледаш как глези хлапето на курвата, няма да те спра.

Дънкан спря и Алън продължи пътя си сам.

— Човече божи — промърмори той и го изпрати с гневен поглед. — Ако не бях прост селянин, щях веднага да започна да ухажвам вашата лейди. Вие не я заслужавате.

Макар че не одобряваше поведението на Алън, Дънкан не можеше да промени нищо. Алън прекарваше цялото си време в лагера и обучаваше усилено поверения му отряд.

— Двайсет пикети и само шестдесет и пет аркебузиери! Логи, как си допуснал това? Не разбираш ли, че бойната сила на отряда е сериозно подкопана?

Лейтенантът вдигна рамене.

— Не бяхте през януари в Търнхаут и не знаете какво стана. Загубихме много хора, а вие през това време си почивахте в Шотландия.

— Почивах си... — Алън прехапа устни и разтърси глава. — Може би някой ден ще ти разкажа що за почивка беше това.

Тъмните очи на Логи блеснаха.

— Напрегнато беше, нали? Е, аз също бих рискувал главата си, ако можех да прекарам няколко нощи с красива лейди като вашата.

Алън замахна и го просна на земята с един-единствен удар. Момъкът трябваше да разбере веднъж завинаги, че не може да разговаря така с него.

През следващите дни Логи разбра, че се е излъгал по отношение на Алън и чернокосата красавица, която капитанът беше довел от Шотландия. Алън не прекарваше нощите си с нея, а оставаше в лагера. Отиваше в града само когато службата го налагаше, и всеки път вземаше Логи със себе си. Оскъдните му посещения при лейди Франсис бяха толкова кратки, че противоречаха дори на изискванията на учтивостта. Ограничаваха се почти само в кратък поздрав и във въпроса има ли нужда от нещо.

Логи разбираше основанията на капитана си, но съжаляваше, че положението е толкова объркано. Лейди Франсис беше не само

красива, но и особено любезна дама, която даряваше с възхитителна усмивка дори достоен за съжаление блуден син като него. Е, ако Алън не я удостояваше с внимание, това не значеше, че той трябва да следва примера му. Следователно, трябваше да я посещава по-често, особено като се имаше предвид, че дамата винаги го канеше на вечеря и обичаше да бърбори с него.

Франсис се радваше, че има компания. Макар че вече бе привикнала с новата обстановка, държанието на Алън продължаваше да я наранява. А не можеше да му поиска сметка, защото обикновено пристигаше, придружен от Логи. Нямахше как да му каже и истината за Сара. Как да се обърне към него в присъствието на един чужд човек и да му изкрещи: „Впрочем детето, което заповядваш да свалят в кухнята при всяко твое посещение, е собствената ти дъщеря!“.

Това беше напълно изключено. Без съмнение Алън щеше веднага да я обвини в лъжа. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака деня, в който мъжът ѝ щеше да събере малко повече кураж и да се обясни открито с нея.

Междувременно Логи внасяше малко разнообразие в монотонния ѝ живот. Докато пребиваваше в къщата на Гленкърн, тя беше придобила вкус към изискани разговори — а с Дънкан не можеше да общува по този начин. С Логи обаче можеше да разговаря дори за политика, той ѝ носеше новини от цял свят. Франсис тайно се забавляваше на умението му да клюкарства като рибарските жени на Лийт.

— Какво искате да кажете с това „млади момко“? — възмути се Логи, когато тя го обвини, че е прекалил с пикантните истории. — Аз съм цяла година по-възрастен от вас! — Той се изправи в целия си ръст и приглади меката кафява брадичка, която за съжаление не беше особено гъста. — Вече съм водил отряда и съм вземал пленници — продължи той и изпъчи гърди. — Не ме смятайте за недорасло хлапе. На ми ли вярвате, че разпознавам от пръв поглед красива ли е една жена или не? — Той притисна Франсис до гърдите си и залепи несръчна целувка на устните ѝ, преди тя да е успяла да се отдръпне.

След като се опомни от първата уплаха, Франсис избухна в смях. Логи наистина беше още дете! Въпреки това целувката му ѝ напомни отдавна забравени неща. Припомни си силните ръце на Алън,

топлината на тялото му и неволно се изчерви. Побърза да се откъсне от Логи, който беше по-смутен и от нея.

— Недейте така, Логи — укори го меко тя. — Защо въвеждате в дома ми грубите войнишки привички? Да не искате да ви посоча вратата? — Като видя уплахата, изписала се по лицето му, Франсис побърза да добави: — Знаете, че любезната ви компания много ще ми липсва. Въпреки това ще ме принудите да извърша тази стъпка, ако не поправите маниерите си.

В очите на Логи проблесна упорство, но той отстъпи назад и промърмори някакво извинение. След малко обаче заговори с нарастващ гняв:

— Просто не проумявам, че сте твърдо решена да останете вярна на вашия Камерън. Него изобщо не го е грижа за вас.

Думите му улучиха Франсис като плесница. Нима подробностите от брака им вече се разискваха в лагера?

— Ще ви бъда благодарна, ако престанете с тези неприлични забележки — отвърна хладно тя. — Нямате право да клюкарствате за мен и за мъжа ми.

Логи плахо погали ръката ѝ.

— Нямам ли право? — попита тихо той. — Смятах, че сме приятели...

Този нежен жест беше повече, отколкото Франсис можеше да понесе.

— Недейте! — пошепна отчаяно тя. — Не искам съжаление. Но... — Тя се отпусна на пейката до огъня и се загледа безволно в пламъците. — Логи, ако сте наш приятел, трябва да знаете защо Алън се държи така. Знаем, той не иска да задържа Сара, но не мога да проумея, че продължава да се сърди. Никога не е бил такъв. Сигурно има и друга причина.

Логи не посмя да срещне погледа ѝ.

— Той не разговаря с мен за това.

Франсис се взираше с отсъстващ вид в пламъчетата, които се виеха над въглищата. Топлото сияние на огъня правеше помещението уютно, трепкащата му светлина рисуваше танцуващи сенки по медните гърнета, които фламандската прислужничка лъскаше всеки ден с пясък, и по малките прозорци, зад които се простираше сивото

небе. Над люлката на Сара Логи беше опънал шнур, на който бяха нанизани блещукащи стъклени перли.

Малката стая беше уютна, топла и приятна — и препълнена с вещи. Понякога ѝ ставаше непоносимо мъчно за свободата на високата планина. Колко ли по-лошо беше за Алън, който бе прекарал почти целия си живот под чуждо небе? Може би той просто не понасяше тясната стая. И без това постоянно миришеше на ядене и мокри пелени.

Франсис вдигна глава.

— Ще отида да го видя в лагера и ще поговоря с него — реши внезапно тя. — Ще ме придружите ли, Логи?

Младият мъж се стресна и уплашено отстъпи назад.

— Аз... Не мисля, че е много прилично, лейди Франсис — измънка той и нервно подръпна брадата си. — Лагерът е пълен с недодялани войници... По цял ден ругаят... Не, наистина, лейди Франсис, там няма да ви хареса.

Франсис отхвърли съмненията му с величествен жест.

— Виждала съм и по-страшни неща.

Логи затърси отчаяно още причини да я разубеди. Знаеше много добре защо Алън не я иска там, но как да ѝ го каже? Имаше строга заповед да не споменава нито дума.

Франсис послуша известно време обясненията му, но те само затвърдиха намерението ѝ. Накрая стана, наметна старото си вълнено палто и повика фламандското момиче, за да му повери Сара.

— Ако вие се противите, Дънкан ще ме придружи — каза спокойно тя. — Премълчавате нещо и аз съм твърдо решена да открия какво е то.

Виновната физиономия на Логи я наведе на друга мисъл.

— Логи! — извика тя и в очите ѝ засвяткаха опасни искри. — Дали той... Да не би да има друга жена в лагера?

Това беше решението на проблема! Логи се улови за тази идея като удавник за сламка.

— Няма нищо сериозно — промърмори той. — Мъжете имат нужда от тези неща... Но вие не се тревожете, лейди Франсис. Най-добре е да не му обръщате внимание.

— Да не му обърна внимание? — Франсис ядно запрати палтото на пода. — Какво говорите! След всичко, което изстрадахме...

Наистина ли мислите, че ще скръстя ръце и ще чакам Алън да се насити на фламандската си курва? Ще ида да я измъкна от палатката още преди да е изминал и един час, или ще взема следващия кораб за Лийт. Бог ми е свидетел, че не съм прекосила половината свят, за да се обеся на врата на мъж, който не ме иска. Но преди това... — Заплахата в гласа ѝ беше недвусмислена. — Преди това ще я убия — и него също! Ако не, ще се погрижа и на двамата да им се иска да съм го направила.

Когато се появи прислужницата, нарежданията на Франсис заваляха като оръдеен огън:

— Извади черната кадифена рокля и я изчеткай. После приший дантелата, която купих вчера, на най-хубавата ми фуста. Първо обаче стопли вода и сложи в коритото ароматни треви. Логи, вие идете в съседната стая и ме чакайте.

След малко повече от час Франсис беше готова да тръгне по пътеката на войната. Бойното ѝ снаряжение сигурно не съответстваше на обичайното, но отговаряше на плановете ѝ. Черната кадифена рокля беше малко износена, но дантелите, които се подаваха дръзко изпод полите, скриваха дребните недостатъци. Косата ѝ беше сплетена на две дебели плитки, над които носеше по обичая на тукашните жени колосано бяло боне. Корсетът ѝ беше толкова стегнат, че едва дишаше, но талията ѝ беше като на младо момиче.

Освен това тя се надяваше, че корсетът ще я поддържа изправена, защото само при мисълта, че може да завари Алън с друга жена, започваше да ѝ се вие свят. Ами ако наистина не я желаше и просто не смееше да ѝ го каже открито, след като тя беше сторила толкова много за него?

Няма да го понеса, каза си тя. Но побърза да се овладее. Ще се справя, закле се решително тя. Ще понеса всичко, дори само заради Сара.

Мисълта за малката дъщеря ѝ вдъхна нови сили. Алън може и да не я обичаше вече, бракът им може и да не беше законен, но тя продължаваше да гледа на себе си като на негова съпруга, а Сара беше роденото от брака им дете. Това и щеше да му каже, все едно какво я очакваше в лагера. Той трябваше да знае, че има дъщеря, и да я

признае за свое дете. Франсис нямаше да се върне в Шотландия и да отгледа дъщеря си като копеле, разчитайки единствено на милостта на Гленкърн.

— Дънкан, внимавай за детето, докато се върна — нареди тя. — Ти си единственият, в когото имам пълно доверие.

Ездата до лагера премина в мълчание. Денят беше ясен и студен, тинестата почва беше замръзнала. Логи трябваше да положи много усилия, за да удържи плашливия си жребец, а Франсис, която седеше на седлото зад него, беше потънала в мислите си.

Стресна се едва когато Логи дръпна юздите пред палатката на Алън и ѝ помогна да слезе от седлото. За частица от секундата в сърцето ѝ се надигна паника. За малко да го помоли да я отведе обратно. Франсис разтърси глава и побърза да се овладее. Господарката на Бюли не се страхуваше от нищо. Отметна платницето на входа и влезе вътре с лудо биещо сърце.

Трябваша ѝ няколко секунди, преди да привикне с полумрака. Онова, което видя, нямаше нищо общо с гнездото на разврата, което си беше представяла. Палатката едва побираше малката, отрупана с документи маса, и тясното легло, на което Алън се беше излегнал и спеше.

Шумът от стъпките ѝ го стресна. Той скочи на крака и разтърка очите си.

— Логи! Не ти ли казах... По дяволите! — Беше познал Франсис. — Какво правиш тук? Наредих на Логи да те държи далеч от лагера!

Най-лошите ѝ опасения се потвърждаваха. Франсис изрита захвърления на пода шлем и тръгна право към Алън.

— Къде е тя?

— Кой? — Алън прокара пръсти по косата си. — Франсис, тук не е място за теб. Хайде, ще те отведе обратно в града.

— И дума не може да става. Омръзна ми да живея „под твоя защита“. Оставяш ме сама, а ти мърсуваш тук в лагера. Логи ми разказа за другата жена. Нищо чудно, че не ти остава време за нас.

Макар че я заболя ужасно при мисълта за изневяратата на Алън, Франсис усети, че гневът ѝ бързо се е изпарил и любовта отново излиза на преден план. Тя протегна ръце и едва не избухна в сълзи.

— О, Алън, защо направи това? Какво ли не изстрадахме, за да сме заедно, а сега ме изоставяш заради някаква си проститутка! Наистина ли не ме обичаш вече?

Смущението, изписало се по лицето на Алън, изчезна. Изглежда, започваше да разбира.

— Разбира се, че те обичам, Франсис.

— Защо тогава не идваш в града?

Алън отмести поглед към дъното на палатката. Франсис познаваше това изражение. Открай време се държеше така, още когато бяха деца и търсеше претекст, за да не я вземе със себе си.

— Имам много работа... — започна колебливо той.

Ама че лъжец! Нямахте ли най-сетне да престане да я лъже! Винаги умееше да се измъква. В гърдите ѝ се надигна гняв. Тя грабна мастилницата, която стоеше на масата, я и запрати по Алън. Той се приведе светкавично и на платното се образува голямо мастилено петно.

— Имал работа! — изкрещя извън себе си Франсис. — По дяволите, не можеш ли поне да бъдеш честен!

Алън избухна в смях и това още повече я разяри. Тя сграбчи парче желязо, което очевидно беше част от ризницата му, размаха го над главата си и се нахвърли върху него. Алън отстъпи крачка настрана, улови я за китката и натисна ръката ѝ надолу. Но Франсис не се предаваше.

— И имаш нахалството да ми се присмиваш! — фучеше като разярена тигрица тя, опитвайки се да му оскубе косата със свободната си ръка. — Ти и твоята курва сигурно ми се смеете.

Франсис не беше на себе си. Заудря го с все сила, за да се изтръгне от желязната му хватка. Но Алън беше по-силен. Откъм входа прозвуча задавен смях.

— Ще те науча аз... — изръмжа заплашително Алън и се опита да извие ръцете ѝ на гърба. — Как посмя да дойдеш тук и да се държиш като някоя рибарка! — Ръцете му се сключиха около нейните като клещи.

— А сега, милейди... — Той сведе бавно глава и впи устни в нейните, Франсис понечи да извърне лицето си, но той успя да ѝ попречи. Устните му завладяха нейните, корави и топли.

Изкушението беше твърде голямо и Франсис не устоя. След кратко колебание тя отвори уста и отговори на целувката му. Притисна се до него, а когато той разхлаби хватката си, побърза да обвие с ръце врата му.

Гръмогласният смях зад гърба ѝ ги стресна. Двамата се разделиха, уловиха се за ръце и се обърнаха към Логи О'Букън, който стоеше пред входа и весело се тупаше по бедрата.

— Най-последно разбрах... — проговори задъхано той. — Процесът... Изнасилването... — Не можа да продължи, разтърсен от нов пристъп на смях.

Алън пусна ръката на Франсис и весело смушка приятеля си в ребрата.

— Изчезвай оттук, момко. Най-добре изпробвай новите си познания при някоя лавкаджийка.

Логи хукна навън, преди да си е навлякъл гнева на капитана, и Алън отново се обърна към Франсис.

— Ела — проговори нежно той. — Знам как да те убедя колко много си ми липсвала.

И я притегли към леглото.

— Нямам никакво намерение... — започна Франсис, но възражението ѝ потъна в целувката му. Тя затропа с юмруци по гърдите му, но той я избута към леглото, без да изпуска устните ѝ.

— Не се мъчи — промърмори Алън с тон на победител. — Няма да ми избягаш. — Той се засмя, повали я на леглото и легна отгоре ѝ с цялата си тежест. Целувките му станаха още по-настойчиви. Франсис имаше чувството, че я е понесла силна вихрушка. Но не можеше да диша и в сърцето ѝ се надигна паника. Успя да освободи ръката си и с все сила го удари. Алън веднага освободи горната част на тялото ѝ и виновно помилва бузата ѝ.

— Прости ми, Франсис, не исках да те уплаша. Толкова отдавна жадувам за теб.

— Така ли? През последните седмици не го показва нито веднъж.

Страхът изчезна, крайниците ѝ натежаха от приятна леност. Алън вдигна глава и я погледна сериозно.

— Вярвай ми, Фан. Обичам те както първия ден. Никога не съм искал да се отърва от теб. — Той въздъхна и започна да разкопчава жилетката си. — Боя се, че няма да ни позволят да останем заедно.

— Кой, Алън? — Франсис седна на леглото и му обърна гръб, за да развърже корсета ѝ.

Той го направи, при което подсвиркуваше леко през зъби и описваше кръгове и спирали по разголения ѝ гръб. Но не отговори на въпроса ѝ.

Корсетът се отвори и освободи гърдите ѝ. Алън я изви назад, сложи я да легне напреки в скута му и започна да милва зърната с устни и зъби. Франсис стенеше от удоволствие и притискаше главата му до себе си. Когато той отново се изправи, тя задърпа нетърпеливо ризата и я свали от раменете му. Внезапно тялото му се сгърчи от болка.

— Ти си ранен! — изплака уплашено Франсис, като видя дълбокия, огненочервен прорез на рамото му. — Как стана?

Алън избягна погледа ѝ.

— Просто злополука... Когато стреляхме с лък — обясни кратко той.

— Ами това? — Франсис докосна внимателно синините на хълбока му.

— Ами... паднах от коня — отговори колебливо той.

Франсис го изгледа строго.

— Алън Камерън, кога най-сетне ще престанеш с тези глупости и ще ми кажеш истината?

Вместо да ѝ отговори, той я грабна в прегръдките си.

— Ако продължаваш да седиш полугола, ще настинеш — пошепна в ухото ѝ той. — Нека да те стопля.

Близостта му замая главата на Франсис, но ѝ останаха достатъчно сили за един последен протест.

— Да не мислиш, че повярвах в тази глупава история?

После обаче забрави всичко около себе си и се понесе на вълните на насладата. Беше отново с любимия си. Дватамата се освободиха от останалите си дрехи и скоро се сгушиха един в друг, загърнати в палтото му. Целувките му бяха по-буйни и настойчиви от всякога, милващите ръце разпалиха до крайност желанието ѝ. Тя се надигна насреща му, пое го дълбоко в себе си и пулсиращата мъжка сила изпълни докрай тялото ѝ. Дватамата отново станаха едно и достигнаха заедно върха на блаженството.

След известно време се отпуснаха изтощени на твърдото легло и Франсис се сгуши на гърдите му.

— Толкова ми е хубаво тук, с теб — промърмори сънено Алън. — Искан ми се да е винаги така. Но по-добре е да се върнеш в града, преди да се е стъмнило.

— Нямам намерение да се връщам в града — отговори сърдито Франсис, седна на леглото и посегна към ризата си. — Оставам тук, с теб.

— Не — отговори Алън с глас, който не търпеше противоречия. — Облечи се. Ще се върнеш, и толкова. Лагерът не е място за жени.

— Смятам, че вече предостатъчно съм слушала тези увъртания, Алън Камерън — отвърна високомерно Франсис. — Май Логи имаше право да твърди, че издържаш някаква си фламандска курва? — Тя се намръщи, започнала да разбира. — Защо ли каза именно това?

Алън отново избягна погледа ѝ.

— Защото му заповядах да те държи далеч от лагера, все едно под какъв претекст. Откъде да знам, че ще му хрумне такава глупост? Но както и да е, ти ще се върнеш още сега в града и ще продължиш да се грижиш за дъщеря ни, жено! — заповяда той и леко я плесна отзад.

Франсис изпищя и скочи от леглото.

— Нашата... дъщеря?

Алън се отпусна назад, скръсти ръце зад тила си и я изгледа с ленива усмивка.

— Ти май повярва, че не мога да броя до девет? — Усмивката му стана още по-широка. — Сигурно не съм бил съвсем наред с главата, когато те обвиних, че си ме измамил с Гленкърн. След като се вразумих, ми стана ясно, че никога не би направила такава нещца.

— А после повика на помощ пръстите си и преброи месеците, така ли? — попита остро Франсис, защото все още не можеше да му прости страшното подозрение.

Алън сви рамене.

— Трябва да признаеш, че не ми каза почти нищо. Заяви, че Александър не е мой син, но премълча чие дете е всъщност. Трябваше да бъдеш малко по-ясна.

— Е, добре. Но ти ще признаеш, че тогава имах основания да се държа така с теб — отговори разгорещено тя. — Можеше и сам да

пресметнеш, че Сара е твоя дъщеря, вместо да ме обвиняваш във връзка с Гленкърн.

Алън протегна ръка и я притегли към себе си.

— Мисля, че нервите и на двамата ни бяха опънати до скъсване — призна примирително той. — Както казах, аз се успокоих и лесно намерих разрешението на загадката. Ти не изглеждаше особено разтревожена от загубата на момчето, а през цялото време се грижеше за малката. Няма ли най-после да ми обясниш как стана всичко?

Франсис нямаше причини да отлага. Алън трябваше най-сетне да чуе цялата истина.

— Бедното ми момиче — прошепна Алън, след като тя свърши, и приглади немирните къдрици на челото ѝ. — Боя се, че не те посрещнах особено сърдечно, когато дойде при мен. Учудвам се, че не ме прониза със собствения ми нож.

— Аз също — отговори сериозно Франсис. — На няколко пъти за малко да го направя. — Тя въздъхна и се сгуши в него. — Но къде ще намеря друго такова момче като капитан Камерън, който умее да забавлява отлично дамите, които го посещават в палатката му?

Алън се засмя и я притисна до себе си.

— Ние сме създадени един за друг, Франсис. Въпреки това ме е малко срам за теб. Одеве се нахвърли като фурия отгоре ми, а това никак не подобава на една дама. Е, аз също бях виновен, защото трябваше веднага да видя, че очите на Сара са същите като твоите.

Още преди Франсис да успее да каже нещо, Алън седна на леглото и протегна дългите си крака.

— Е, скъпа моя, време е да се върнем към сериозните неща от живота. Чака ме много работа. Днес в пристанището ще влезе кораб с новобранци и аз трябва да избира най-добрите. Ще тръгнем заедно и ще те оставя в къщи.

— Прав си — съгласи се неохотно Франсис. — Може би така наистина е най-добре.

Алън, който се обличаше с гръб към нея, не можа да забележи искрите в очите ѝ.

— Радвам се, че ставаш разумна — засмя се той.

— Разбира се — потвърди сериозно Франсис. — Знам си мястото.

Той се обърна изненадано, но тя го очакваше и лицето ѝ беше напълно безизразно.

Вече беше решила, че мястото ѝ е тук. Нито за миг не повярва в „дребните злополуки“, които ѝ описваше Алън. Не, тук ставаха странни неща и тя трябваше да разкрие истината. За тази цел щеше да остане при Алън. Дънкан Дю и фламандското девойче щяха да се грижат за Сара.

Преди това обаче, трябваше да се върне още веднъж в града. Трябваше да намери дойка за Сара и да събере дрехите си. Ако имаше късмет, щеше да бъде отново в лагера, преди Алън да се е върнал от пристанището. И щеше да изстиска до последна капка Санди Род, за да научи строго пазената тайна.

Всичко стана по плана. Франсис се носеше като вихрушка из жилището. Фламандското момиче се смая, Сара пищеше с всички сили, а Дънкан Дю изобщо не разбра какво става. Франсис веднага намери дойка, събра нещата, които ѝ бяха необходими, и изпрати Дънкан Дю за кола и кон.

— Върни се по най-бързия начин у дома — нареди му тя, след като разтовариха нещата ѝ в лагера. — Не искам да оставям момиченцето си при чужди хора, без да има поне един човек от нашата долина.

Дънкан ѝ направи още една, последна услуга. Намери Санди Род и го доведе в палатката на Алън.

Франсис го прие, както подобаваше на господарката на Бюли. Само след няколко минути успя да изтръгне всичките му тайни. Подозренията ѝ се потвърждаваха.

Намери дори време да разопакова нещата си преди завръщането на Алън и да ги нареди в палатката. Свърши и тази работа и доволно се огледа.

Когато Алън и Логи се върнаха в лагера, беше почти тъмно. Франсис позна по гласовете им, че са пили, и се помоли Алън да не е толкова пиян, че да не може да води разумен разговор.

Логи пръв провря глава през платнището, но побърза да я отдръпне.

— Исусе и Мария! — провикна се уплашено той. — Това не е вашата палатка.

Алън го избута настрана.

— Глупости. Как няма да позная собствената си палатка? Какво търсиш тук?

— Няма ли поне веднъж да ме попиташ нещо друго. Вече става досадно. Мисля, че е по-добре първо да седнеш, за да можем да разговаряме на спокойствие.

Алън клатеше глава, сякаш не можеше да повярва в онова, което виждаха замъглените му от виното очи. Той се запъти, олюлявайки се, към един от столовете, украсен сега с възглавница, отпусна се на него и смаяно се огледа.

— Не мога да повярвам — измърмори той. — Лампи... килими... възглавници... истински чаршафи. Сигурно си се преуморила да шеташ.

— В никакъв случай — отговори спокойно Франсис. — Остана ми време да поговоря надълго и нашироко със Санди Род.

Алън се направи, че не е чул язвителната ѝ забележка.

— Избий си го от главата — изкрещя той, сякаш пред него беше застанал някой новобранец. — Събери тия партакеша и изчезвай по същия път, по който си дошла.

Франсис приседна елегантно на отсрещния сандък и грижливо разпростря полите си.

— Върнах обратно Дънкан с колата — обясни с усмивка тя. — Боя се, че ще трябва да се примириш с присъствието ми, поне тази нощ. А сега да поговорим сериозно. Как мислиш, да задържим ли Логи или да го отпратим?

Алън направи заповеднически жест с глава и Логи изскочи навън. Франсис го изчака да спусне платнището и се обърна към Алън, който я наблюдаваше с нарастваща бдителност.

— Кой се опитва да те убие? — попита без заобикалки тя.

Алън вдигна вежди.

— Да не мислиш, че и другите са като теб? Сигурно ще се изненадаш, но повечето от моите хора смятат, че съм добър командир, и не хвърлят мастилниците по мен.

— Това не е отговор — сръза го Франсис. После въздъхна и скръсти ръце в скута си. — Говорих със Санди Род, Алън.

Лицето му оставаше безизразно.

— Е, и?

Франсис вдигна ръка и се взря в големия смарагд на рода Камерън.

— Според мен, „злополуците“ стават прекалено често, не мислиш ли?

— Не си права — възрази веднага Алън. — Такива неща се случват навсякъде.

— И всеки път жертвата си ти? Не, Алън, някой е решил да те премахне.

Мъжът въздъхна дълбоко и праметна крак върху крак.

— Понякога наистина ми се иска да си бях взел някоя глупава женичка. Признавам, станаха няколко злополуки, но нищо не може да се докаже. Животът ми не е лесен и няма да стане по-лесен от това, че ще се тревожа и за теб. Как смяташ, защо седя в лагера, докато другите офицери спят в топлите си легла? Защо стоя далеч от теб и Сара? Франсис, не искам да се забъркваш в тази каша.

— Ти си истински рицар — отговори остро тя. — Не може ли поне да ми кажеш истината? Щеше да ми спестиш много мъки. Всъщност, това вече няма значение. Мястото ми е при теб. Няма да мръдна оттук.

— Ето затова не ти обясних — отговори ядосано Алън. С това темата беше приключена. Поне за тази нощ.

На следващата сутрин Алън беше повикан по служба още преди разсъмване и Франсис се зае да му приготви нещо за ядене. Когато се върна вечерта, премръзнал и мокър до кости, на скрина го чакаше чисто бельо, а вечерята димеше на масата. Алън вече не отвори и дума, че ще изпрати жена си в града.

На следващия ден се случи нещо, което накара и двамата да се замислят.

Започна се сутринта, когато Алън заяви решително, че днес щял я отведе в града, дори ако трябвало да я метне на седлото или да я повлече за косите. Франсис му напомни, че откакто е дошла, поне не е имало „злополуки“.

— Да не мислиш, че присъствието ти в лагера ме пази като с магическа пръчица? — изсмя се Алън.

В този момент Логи провря глава през платнището.

— Карате ли се или се обичате? — попита предпазливо той. — Отвън не става много ясно.

— Не се караме — отговори мрачно Алън. — Тъкмо обяснявах на Франсис, че днес ще я върна в града.

— Спести си усилията — подхвърли иронично тя. — Никъде няма да отида.

— Е, добре — каза Логи. — Докато намерите решение, аз ще се заема с новобранеца, който уж бил от вашия край. Поне така твърди той. Хванах го да дебне около палатката ви и взех от ръцете му това. — Той посочи острия предмет, който стискаше в десницата си.

— Сгиън-Дю! — извика Франсис и посегна към острието. — Такава скъпоценна вещ! Много скъпа за един обикновен новобранец.

— Бях готов да му изтръгна истината — продължи с мрачна усмивка Логи, — но глупостта му го спаси. Говори само галски, а не ми се искаше да викам преводач. От малкото думи, които разбрах, става ясно, че имал нещо общо с Бюли, но не съм съвсем сигурен. Английският му е много по-лош дори от моя галски.

— Невероятно — отбеляза сухо Алън. Хвърли поглед към треперещото същество, което Логи влачеше за яката, и поклати глава. — Бюли? Този момък не е от клана Камерън. Или... — Той се обърна към Франсис. — Познаваш ли го? Може би си наела нови хора, докато ме нямаше?

Франсис огледа брадатия момък, който трепереше като подгонен дивеч и се опитваше да проследи разговора, от който зависеше животът му.

— Мисля, че... Не съм сигурна — проговори колебливо тя. — Прилича ми на Сюзънс Мъри, един от хората на Доналд. Но Сюзънс беше старец.

— Сюзънс! — Планинецът падна на колене пред Франсис и думите изблигнаха като поток от устата му.

Франсис не разбра почти нищо.

— Какво става? — попита нетърпеливо Логи. — Какво казва?

Франсис го накара да замълчи с рязко движение на ръката. Историята беше съвсем проста, но въпреки това Франсис се увери с

няколко бързи въпроса, че е разбрала правилно.

— Доналд значи! — изкрещя гневно Алън и се приведе напред, за да не изпусне нито дума.

— Кой е Доналд? — попита Логи.

Минаха няколко минути, преди да получи отговор.

Момъкът беше по-малкият брат на Сюзъс Мъри и след заминаването на Франсис за Единбург беше постъпил на служба при Доналд. Господарят на Бюли го изпратил в лагера, за да намери човек на име Алън Камерън и да го убие. Щял да го познае по червената коса и високия му чин. Ставало въпрос за племенна разпра.

Мъжът не скри, че не се интересува много от племенните междуособици и най-вече от господарите, които не уреждат сами сметките си. Франсис и Алън с учудване узнаха, че господар на Бюли е Доналд, а не Гленкърн.

При това Доналд не бил законният владетел на замъка, продължи с горчивина мъжът. Той просто защитавал правата на малкия си племенник. Никой не знаел къде била майката на детето, но се говорело, че един от могъщите лордове на юга я е убил. Да, този лорд бил граф Гленкърн.

Тъй като мисията му се провалила, нека капитан Камерън бъдел така добър да го накаже с лека смърт.

— Ей сега — обади се Логи и извади меча си.

Алън поклати глава.

— Недей. Не ми се вярва той да е последният. Направи от него добър войник, за да остане жив и да разказва на децата си какво е видял. — Той се наведе към свития на пода мъж и му каза нещо на галски. — Така. Смятам, че ме разбра. Дай му пика, Логи.

— По-добре да побия главата му на пиката. Така следващият ще знае какво го очаква — изръмжа Логи, прибра меча обратно в ножницата и избута човека навън.

В палатката се възцари мълчание. Франсис гледаше изпитателно Алън. Най-после той избухна в смях и вдигна рамене.

— Е, това не променя положението.

Тя го изгледа невярващо.

— Така ли? Вече знаеш кой иска да те убие... Няма ли да се прибереш в къщи и да накажеш Доналд, както заслужава?

— Как да го направя? Все пак за главата ми е обявена награда. Ти не разбираш нищо от политика, Фан. Тук не става въпрос за обикновена племенна междуособица, не и след като работата стигна до така нареченото кралско правосъдие. Аз съм публично осъден държавен изменник и това няма да се промени, ако убия Доналд. Питам се само... — Очите му станаха замислени. — Питам се каква роля играе Гленкърн в тази интрига?

Щяха да го узнаят, още преди да свърши денят.

Пощенското корабче от Лийт донесе писмо от брата на Логи, който живееше в Единбург. Тъй като беше зает през целия ден, лейтенантът намери време да го отвори едва вечерта. Той седеше в палатката на Алън и с мъка разчиташе думите на трепкащата светлина на свещта.

— О, тук няма нищо за мен — промърмори след известно време той и протегна писмото към Алън. — Но вас непременно ще заинтересува. Трябва обаче да си го прочетете сами, ако успеете да разчетете драсканиците на брат ми. Написал е някои интересни неща за граф Гленкърн. Нали това беше човекът, който ви прогони от Шотландия?

Алън кимна. Приблужи писмото до свещта и напрегнато започна да разчита нечетливия почерк. След малко вдигна вежди и изненадано изсвири през зъби.

— Какво пише там? — попита Франсис.

— Гленкърн не е получил Бюли.

— Това вече го знаем. Иначе Доналд нямаше да се настани там като господар. Надявах се в писмото да пише, че Гленкърн е изпаднал в немилост. — Тогава можехме да се върнем в Шотландия, прибави безмълвно тя. Сърцето ѝ беше пълно с копнеж по родните места. Това беше най-съкровеното ѝ желание.

— Не е чак толкова лошо — обясни Алън. Сгъна писмото и го върна на Логи. После забарабани с пръсти по масата и очите му засвяткаха. — Изглежда, че самият крал — Бог да го благослови — се е заинтересувал от изчезването ти, Франсис. Заподозрял е нещо лошо, след като господарката на Бюли е изчезнала безследно от къщата на Гленкърн. И то само три дни след произнасянето на присъдата ми.

Кралят очевидно е бил осведомен за интригите на Гленкърн и за начините, по които си присвоява нови земи. Накратко казано, Гленкърн не е изпаднал в немилост, но кралят няма да му даде Бюли, докато не те заведе при него жива и здрава. — Алън избухна в смях. — Гленкърн падна в собствения си капан.

Франсис скочи и се заразхожда неспокойно напред-назад. Най-после беше възвърнала предишната си жизненост!

— Значи можем да се върнем в Бюли!

Алън поклати глава.

— Не, Фан. Нима отново ще се предадеш в ръцете на Гленкърн?

— В никакъв случай! Не разбираш ли, Алън? Щом Гленкърн има неприятности с краля, ще поискаме нов процес. Сигурна съм, че ще успеем! Ще отида при краля и ще му обясня, че съм била принудена да дам фалшиви показания. Той ще нареди да се проведе нов процес.

Алън вдигна подигравателно вежди.

— Как си го представяш? Влизаш в палата на Холироуд, покланяш се почтително и заявяваш: „Моля, Ваше Величество, аз дадох лъжливи показания срещу Алън Камерън и искам да ми върнете замъка, ако обичате“. Много ми се иска да присъствам на тази сцена.

Той избухна в смях, към който се присъедини и Логи. Франсис усети, че се изчервява. Така, както го представяше Алън, наистина изглеждаше глупаво. Но все трябваше да има някакъв начин!

— Чуй ме, Франсис — заключи Алън, след като престана да се смее, — нека не говорим повече за това. Тук имам достатъчно работа, а в Шотландия съм обявен за човек извън закона. А ако ти решиш да се качиш на някой кораб и да слезеш на сушата в Лийт, Гленкърн ще те залови още в същия миг и ще се ожени за теб, преди да си успяла да си отвориш устата. Нито дума повече, разбрахме ли се?

Франсис сведе глава.

— Е, добре — пошепна покорно тя. — Няма да кажа нито дума повече.

Това беше обещание, което можеше да му даде без колебание.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Франсис спря коня си на върха на хълма и се вгледа в зелената долина. Не беше любимата ѝ Бюли, но след дългите месеци, прекарани в еднообразната фламандска равнина, и изпълненото с напрежение пътуване по море всеки от зелените шотландски хълмове беше балсам за душата ѝ.

Тук, на юг, пролетта настъпваше по-рано, отколкото в Бюли. Макар че все още беше хладно, небето блестеше ослепително синьо и първите треви смело надигаха зелените си стръкове. Мършави черни говеда, все още несигурни на краката си след дългата зима, пасяха по склоновете. Долината още не им предлагаше богата трапеза, но това се отнасяше и за собствениците им. Франсис неволно си припомни Гленкърн и разкоша, сред който живееше в Единбург. Как ѝ се подиграваше, че предпочита голите хълмове пред лукса в дома му.

Споменът ѝ вдъхна нови сили. Тя се изправи гордо на седлото и свали качулката от главата си. Боже мой, колко хубаво беше да усети отново вятъра по лицето си! Гленкърн никога нямаше да я разбере. Нито златото, нито кадифето и коприната можеха да заменят това прекрасно усещане за свобода.

Освен това Бюли съвсем не беше толкова беден имот. Нима нямаше достатъчно съомга в реката и сърни и елени в горите? Пасища за овцете и говедата, поля, засети с овес и ечемик?

О, да, Бюли беше богато имение, особено ако не се обременяваше с издръжката на ленивци като Доналд. Ако кралят им върнеше Бюли — на нея и на Алън — щяха да са им необходими най-много пет години без племенни междуособици и градушки, за да му докажат на какво са способни двама истински планинци. Тя знаеше как да накара хората си да работят, а не да мислят за глупости.

Ала преди да осъществи дръзкия си план, ѝ предстояха две важни битки. Първо, трябваше да се яви пред краля, да му изложи своя случай и да си осигури одобрението му. Именно по тази причина го

беше последвала от Единбург чак до този отдалечен високопланински замък. А после...

Франсис усети как сърцето ѝ се сви. Оставаше Алън. Сигурно беше побеснял от гняв, когато е открил, че е взела първия възможен кораб за Шотландия, придружена от Дънкан Дю и малката Сара. Можеше само да се надява, че ще ѝ прости, ако успееше да си осигури благоволенieto на краля, а това значеше да си върне Бюли.

Тя пое дълбоко свежия, хладен планински въздух и подкара малкото рунтаво пони към портата на замъка Дъмбартън, където беше отседнал кралят по време на обиколката си из планините.

Клюките, които се носеха по улиците на Единбург, ѝ бяха доставили необходимия предлог да помоли краля за аудиенция. Говореше се, че пътуването му през Северна Шотландия имало за цел да заздравя господството му над непокорните планинци. Имал намерение да събере всички водачи на кланове, племенни вождове и земевладелци, за да му представят своите претенции. При тези обстоятелства кралят със сигурност щеше да я изслуша.

Замъкът беше доста по-голям от Бюли. Франсис разглеждаше поразена обширните зали с високи тавани, извитата каменна стълба, която водеше към приемната на краля.

От голямата зала за аудиенции долитаха възбудени човешки гласове. За нейна изненада не я отведоха там, а в малко, разкошно обзаведено странично помещение. Придворният, който я придружи, се поклони и обеща, че ще я отведат при краля само след няколко минути. После излезе и затвори след себе си вратата.

Франсис въздъхна примирено и започна да разглежда шарките на килимите, с които бяха украсени стените. Етикетът на кралския двор ѝ беше чужд, но вече знаеше, че обещанието на един придворен никога не е напълно сериозно. Сигурно щяха да я оставят да чака часове наред в тази малка стая.

Когато чу вратата да се отваря зад гърба ѝ, тя се обърна и направи дълбок реверанс. Ала спря напред поклона. Мъжът, влязъл в стаята, не беше кралят. Беше старият ѝ враг Гленкърн!

Както винаги, лордът беше облечен много изискано и беше олицетворение на спокойствието. Лицето му се отличаваше с

обичайната неподвижна маска, която изкусно прикриваше всички чувства. Без да бърза, той прекоси стаята и подаде ръка на Франсис, за да ѝ помогне да се изправи.

— Ако съм разбрал правилно, вие сте извършили истинско чудо — заговори хладно той. — Научих, че хленчещото бебе долу е ваша дъщеря. Размножавате се с учудваща скорост. Кажете ми, да не би момчето да има близначка? Или сте разменили децата още при раждането им?

Франсис застина на мястото си. Обзе я панически страх за малката, която беше останала под грижите на Дънкан и една слугиня.

— Ако сторите нещо с детето ми... — проговори задавено тя. Но с какво можеше да го заплаши? Огледа трескаво стаята, търсейки възможност за бягство. Дали имаше още една врата?

Гленкърн я наблюдаваше развеселено.

— Не се мъчете да търсите — отбеляза той. — Няма друг изход. Нарочно накарах да ви доведат тук, за да не смущават разговора ни. — Добродушният му смях беше непоносим. — Още сте твърде неопитна, скъпа моя. Нима повярвахте, че ще ви въведат тук и кралят веднага ще ви приеме? Е, вашето безгрижие винаги ме е възхищавало.

— Хората знаят, че съм тук — проговори твърдо Франсис. — Ако не изляза...

— Вашият предан планинец без съмнение ще щурмува залата за аудиенции — допълни подигравателно Гленкърн. — Обуздайте варварския си темперамент, скъпа, успокойте се. Нямам никакво намерение да причинявам зло на вас или децата ви, защото в момента присъствието ви е изгодно за плановете ми. Моля ви само за непринуден кратък разговор, преди да ви приеме кралят.

Франсис се облегна на стената и скръсти ръце пред гърдите си. Можеше ли да му има доверие? Той имаше сериозни основания да ѝ отмъсти, след като бе успяла да го надхитри.

След малко обаче проумя, че няма никакво значение има ли му доверие или не. Той стоеше между нея и вратата и тя можеше да се закълне, че навън чакат хората му.

— Говорете — рече спокойно тя. — Слушам ви.

Гленкърн сведе учтиво глава.

— Много се надявам да постигнем дружеско съгласие, преди да се явите пред краля. Той ще бъде много натъжен да узнае, че

поданиците му враждуват помежду си.

— О, разбирам отлично, че сте загрижен за това — отвърна остро Франсис.

Гленкърн се усмихна.

— Разбира се, че съм загрижен. Накратко, в момента кралят не е особено добре настроен към мен. Ала положението ми ще се подобри, ако ви отведа при него жива и здрава. Само че...

— Само че преди това трябва да постигнем съгласие помежду си — прекъсна го развеселено Франсис. — Искате да ми попречите да разкажа на краля как ме измавихте и ме държахте като пленница в къщата си. Как ще му обясните, че ме отведохте в Единбург, окована във вериги?

Гленкърн направи пренебрежителен жест с ръка.

— Само малка военна хитрост, нищо повече. Вие ще потвърдите, че в дома ми са се отнасяли с вас повече от любезно.

— А ако не го направя?

Гленкърн подръпна дантелените си маншети.

— Тогава животът ви губи своята ценност.

След дълго мълчание Франсис въздъхна дълбоко и отпусна ръце.

— Ще ми помогнете ли да вляза при краля, ако се изкажа във ваша полза? Добре, ще го направя. Но трябва да ме подкрепите, когато поискам помилване за Алън. Освен това ще потвърдите правата ми върху Бюли.

— Виждам, че вече се разбираме — усмихна се Гленкърн. — Май проумяхте, че от моя страна не ви заплашва опасност? Факт е, че в момента аз съм последният човек, на когото кралят би дал Бюли. С ваша помощ искам да си върна доверието му и съм готов да платя исканата от вас цена. Впрочем, чухте ли вече какви ги върши брат ви?

— Той не ми е истински брат — поправи го Франсис. — Да, чух. Държи се като господар на Бюли и законен представител на малкия ми син. Честно казано, учудвам се, че още не сте го смачкали като въшка. Защо допуснахте да ви изиграе този мръсен номер?

Гленкърн не откъсваше очи от грижливо подрязаните си нокти.

— Не всеки има вашата проницателност — промълви замислено той. — Смятах, че Доналд е само играчка в ръцете ми. Когато открих истината, той вече беше пуснал слух, че съм ви убил. Това още повече разбуди гнездото на осите и трябваше да положа големи усилия, за да

реша собствените си проблеми... Вероятно това беше и намерението му. Както и да е, предпочитам да видя Бюли във ваши ръце и в тези на високомерния ви планинец, вместо в алчните лапи на Доналд.

— Но ние никога няма да бъдем ваши приятели. — Франсис се почувства задължена да изясни нещата докрай. Каквото и да уговореше днес с Гленкърн, приятелството никога нямаше да стане част от договора.

Лордът се усмихна подигравателно.

— Знам. Но аз никога не съм търсил приятелството ви. — Той се поклони и ѝ предложи ръката си. — Смятам, че се разбрахме. Приемете още един добър съвет. Когато застанем пред краля, оставете да говоря аз. Негово Величество няма особено доверие в женския род. Затова не се сърдете, ако ви представя за ограничена млада дама, защото това ще отговори на очакванията на краля. Просто помнете, че не съм ви завел при него, за да ви измамя. Ако останете с това впечатление, имате сигурно средство срещу мен, нали?

Франсис кимна и се опря на ръката му. Коленете ѝ трепереха. Пот се стичаше по тялото ѝ. Нима беше за чудене? Все пак току-що беше подложена на едно от най-тежките изпитания в живота си.

Франсис сведе глава и направи дълбок реверанс. Очите ѝ бяха смирено сведени към пода. По обичайния си изискан начин Гленкърн обясни на краля, че свидетелските ѝ показания срещу Алън Камерън са били плод на достойна за съжаление заблуда. Тъй като дамата била прекарала целия си живот в планината и говорела лошо английски, тя не съумяла да проследи добре хода на процеса и не разбрала, че незначителната семейна караница може да доведе до заточаването на съпруга ѝ. Сега обаче съпрузите живеели в мир и съгласие и лейди Франсис умолявала краля да я провъзгласи отново за господарка на Бюли.

— Вие подкрепяте ли тази молба? — Негово Величество местеше бдителния си поглед от Франсис към граф Гленкърн и обратно.

— Никога не съм имал намерение да поискам замъка и земите на Бюли за самия себе си — отговори простодушно Гленкърн. — Стремях се, като верен поданик на Ваше Величество, да запазя реда в

планинските области, които Ваше Величество повери на грижите ми. В желанието си да запазя мира изглежда проявих прекалено усърдие и се доверих на човек като Доналд Мъри, смятайки го за верен слуга на краля. След като разговарях отново с лейди Франсис, съм твърдо убеден в справедливостта на претенциите ѝ.

Кралят се взираше замислено пред себе си.

— Тези планинци си позволяват твърде много — изръмжа недоволно той. — Не ми харесва, че трябва да предам Бюли в ръцете на човек, завзел го със сила.

Франсис вдигна глава.

— Той не е имал право!

— Гръм и мълния! — Кралският юмрук се стовари върху облегалката на креслото. — Нима твърдите, че собственият ви...

— Ваше Величество... — прекъсна го бързо Гленкърн, пристъпи по-близо и прошепна няколко думи в ухото му.

— Какво? — обади се високо кралят. — Значи тя не знае?

Гленкърн поклати глава. По устните му пробяга усмивка.

— Лейди Франсис е следвала Ваше Величество по целия ви път от Единбург насам.

— Добре, добре. — Кралят отново се замисли. — Значи, не носи никаква вина за...

— Тя е напълно невинна, Ваше Величество.

Франсис не разбираше нищо. Какво не знаеше? За какво не носеше вина? Сигурно Доналд беше извършил поредната глупост. Тя събра цялата си смелост и се обърна към краля:

— Всеки в страната знае колко справедлив и изпълнен с разбиране е Ваше Величество. Сигурна съм, че нашият крал няма да допусне Бюли да остане в ръцете на един престъпник. Моля ви най-покорно да признаете правото ми върху Бюли и ви обещавам, че двамата със съпруга ми ще положим всички усилия да запазим мира. Ще управляваме справедливо клана и ще намерим работа за всички. Наше съкровено желание е планината да стане също така плодородна, както и останалата част от страната ви.

Кралят я изгледа смаяно. След малко се удари по коляното.

— За бога, Гленкърн, вие бяхте прав. Тя няма представа за станалото. — Той се наведе и острият му поглед проникна до дъното на душата ѝ. — Е, добре, милейди, ще призная претенциите ви. Но при

едно условие: да прогоните от замъка недостойния бандит, който е завладял Бюли със сила, а после да се обедините с него. — И той избухна в смях — твърде неподходящ според Франсис.

— Ваше Величество! — Обзе я дълбоко разочарование. Надеждите ѝ бяха разбити. Как да прогони Доналд от замъка? Нямаше пари да наеме войници. После ѝ хрумна една мисъл и тя се залови отчаяно за нея. — Ще ми дадете ли няколко въоръжени мъже, за да предявя претенциите си?

— Нито един — отговори строго кралят. — Ако не се разберете лично с господаря на Бюли, няма да получите замъка.

Франсис понечи да възрази, но Гленкърн притисна предупредително лакътя ѝ, за да я накара да замълчи.

— Време е да се оттеглите — прошепна той. — Няма смисъл да спорите с краля.

Франсис беше стигнала до вратата, когато кралят я заговори отново.

— Знаете ли, лейди Франсис?

— Ваше Величество! — обърна се с надежда тя.

— Не се тревожете. Уверен съм, че ще се справите отлично със задачата си. — И той се засмя весело, сякаш беше казал най-добрия виц.

Смехът му продължи да кънти в ушите ѝ и след като бяха излезли от залата.

Гленкърн хвана Франсис под ръка и я преведе покрай натрупалите се в преддверието придворни. Всички се разстъпиха, за да им сторят място. Бяха любопитни да видят граф Гленкърн и преди всичко хубавата планинка, за която бяха слушали толкова невероятни неща.

Франсис чуваше любопитния им шепот, но не се интересуваше от него. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за жестокия номер, който ѝ бе изиграл кралят. И не беше казал нито дума за помилването на Алън! Господи, колко беше уморена! Когато Гленкърн я отведе отново в малката странична стая, тя беше твърде изтощена и обърквана, за да се уплаши от усамотението им.

Междувременно бяха внесли столове. Франсис приседна на един, свали колосаното ленено боне и зарови пръсти в черните си къдрици.

— Толкова ме боли главата — простена тя. — Придворният церемониал е в състояние да подлуди човека.

— О, повечето придворни не страдат от вашето главоболие, но те нямат и глави — каза Гленкърн, очевидно горд от удалата се игра на думи, и се отпусна на стола срещу нея. — Препоръчвам ви винаги да носите косата си открита. Много ви отива.

— Не е прилично за омъжена жена и майка — отговори Франсис.

— Английският двор въведе отскоро тази мода — възрази Гленкърн, приведе се напред и взе ръката ѝ. Франсис му позволи да я поднесе към устните си. — Франсис, аз бих могъл да ви покажа живота във всички владетелски дворове. Вие сте красива и умна жена. Признавам, че през последната година ви подценявах, иначе никога нямаше да ви позволя да избягате от къщата ми. — Той се усмихна, този път с искрена топлина. — Бих могъл да ви пиша черна точка за това. Не стига, че ме направихте за смях пред целия град, ами и в кухнята ми беше ужасен хаос. Хлябът, който се пече там, и до днес има вкус на изгоряло. Да не говорим за трудностите, които ми създаде добрият Джейми — на Негово Величество, искам да кажа.

Той въздъхна и пусна ръката ѝ.

— Като ви гледам днес, вече не виждам бунтовничката, която непрекъснато ме гневеше, а само възхитителната жена, която би украсила и най-разкошния кралски двор. Не! — Той вдигна ръце, за да я накара да замълчи. — Продължавам да се придържам към споразумението ни. Никога няма да ви причиня зло. Само ви моля да размислите още веднъж, Франсис. Нали видяхте колко лесно се ядосва кралят. Щом е взел някакво решение, никой не може да промени мнението му.

Ако искате да прогоните Доналд от замъка, това може да стане само с моя помощ. Няма ли най-после да разберете? Бихме могли да си възвърнем замъка на предците ви, а аз ще се погрижа любимият ви планинец да бъде помилван. Ако желаете, можете дори да му припишете милия на сърцето ви замък, щом така изисква странното ви чувство за справедливост.

Само не пропилявайте живота си, Франсис. Какво ви чака от сега нататък? Да не сте решили да следвате войниците до края на живота си? Лавкаджийка ли ще бъдете? Не предпочитате ли да станете лейди Гленкърн и да посетите заедно с мен най-красивите места на света? Разберете, Франсис, ние двамата заедно — аз с могъществото си, а вие със своята възхитителна целеустременост — бихме били непобедими.

След като разбра, че от страна на Гленкърн вече не я очаква нищо лошо, тя престана да слуша потока от думи, който я заливаше. Едва когато той свърши, тя се раздвижи на стола си. Дългото пътуване и поражението, което бе претърпяла при краля, я бяха изтощили до смърт. Какво да каже, за да не го обиди?

— Много ви благодаря за любезността, милорд — прошепна най-после тя. — Но мисля, че е време да се върна при съпруга си.

Гленкърн се надигна, пристъпи към масата и Франсис видя как пръстите му конвулсивно стиснаха богато украсения ръб. Ала само след минута се обърна към нея с обичайното си невъзмутимо изражение.

— Е, добре — заключи спокойно той. — Никога по-рано не съм разговарял по този начин с една жена. Виждам обаче, че за кой ли път излязох прав. Жените нямат разум. Не могат да разпознаят дори собствената си изгода. А аз... — Той се изсмя горчиво. — Аз също съм глупак. Иначе щях да ви сграбча за яката, макар че сте законно омъжена, и да ви направя своя жена, както са постъпвали предците ни. За съжаление аз съм политик, освен това, както вече казах, съм пълен глупак и ще удържа на думата си. Дори ще ви помогна да се върнете при червенокосия си планинец.

— Тръгваме ли? — попита зарадвано Франсис.

— Нима преди малко не казахте, че сте изтощена от пътуването? — отвърна с усмивка Гленкърн. — Първо трябва да хапнете нещо и да се погрижите за момиченцето. Децата имат нужда от спокойствие, макар че лудите планинки предпочитат да препускат ден и нощ по камънаците. През това време аз ще наредя да оседляят конете. Ще ви дам няколко придружители и ще се погрижа да имате всички удобства. Ще бъдете няколко дни на път, затова ми позволете да предприема всички необходими мерки, за да пристигнете в Бюли жива и здрава.

Франсис притисна ръка до челото си. Събитията просто се надпреварваха и в главата ѝ всичко се обърка.

— Но до Единбург има само един ден път — възрази тя. — Ще отида в Лийт и ще се кача на първия кораб за Фландрия. Не са ми необходими придружители. — Да не би Гленкърн да беше решил да я примами в нов капан?

Мъжът отново се засмя и следващите му думи потвърдиха подозрението ѝ.

— Вие няма да заминете за Единбург, скъпа моя. Не чухте ли какво каза кралят? Трябва да отидете в Бюли и да се помирите с господаря на замъка... ако успеете. — Той погледна Франсис и гласът му омекна. — Странна двойка сте вие — едно щуро планинско момиче, което се качва само на кораба, а после прекосява половин Шотландия, за да измоли милост за един бунтовник, който през това време е напуснал добрата си служба в армията и е хукнал да гони непокорната си жена, макар че за главата му е обявена награда.

Франсис не можа веднага да проумее смисъла на казаното, но след малко ужасено изпищя.

— Нима Алън е в Шотландия?

— Да — кимна намръщено Гленкърн. — Алън е в Шотландия. По-точно казано, в Бюли. Безумният ви съпруг е пристигнал два дни след вас, придружен от малка група войници. Като не ви е намерил в града, е сметнал, че сте се върнали в Бюли — никога няма да проумея защо е помислил именно това. Тази забравена от бога долина изглежда извънредно привлекателна за хора като вас.

Докато вие сте вървели по следите на краля, той е хукнал право към Бюли. Поискал от Доналд да му предаде замъка, но вашият уважаем брат не се съгласил. Тогава младият Камерън заплашил, че ще опожари всичко наоколо. Накратко казано, той успял да завладее замъка, без да осъществи заплахите си. Когато установил, че и там ви няма, се обърна към мен, тъй като ме смята за най-злия си враг. Изпрати ми вест, в която предлага да замени замъка срещу вас. Впрочем, получих писмото му едва тази сутрин.

— Пак успяхте да ме измамите — промълви горчиво Франсис. Облегна глава на златната тапицерия и въздъхна. — Е? Ще се съгласите ли с предложението му?

— Вярно е, че размислих над тази възможност — призна Гленкърн. — Но разбрах, че бе по-важно да ви представя на краля, жива и здрава и в най-добро разбирателство помежду ни.

Благоволението на Негово Величество струва много повече от бедняшкия ви замък. А щом кралят реши да ви върне Бюли, не ми остава нищо друго, освен да ви пусна да си отидете.

— Защо не ми казахте, че Алън се е върнал? — попита тихо Франсис. — Накарахте ме да повярвам, че господар на замъка е Доналд и мисията ми при краля се е провалила. Защо?

Гленкърн вдигна рамене.

— Не можете ли да си отговорите сама? Исках да поставя на изпитание верността ви. Сметнах, че ще се откажете от червенокосия хлапак, след като аудиенцията при краля не се увенча с успех. Надявах се да ви спечеля. — Той отново се засмя. — Беше време, в което исках вас, за да се сдобия с Бюли. Днес е обратното. Размишлявам дали да взема Бюли, за да имам и вас, но се страхувам, че в края на краищата няма да получа нито едното, нито другото.

— Та вие притежавате почти една трета от планината — възрази Франсис. — Това не ви ли утешава за загубата на Бюли?

Този път смехът на Гленкърн прозвуча почти сърдечно.

— Ах, лейди Франсис, вие сте вълнуващ противник! Борите се до последен дъх. В едно обаче сте права: властта е истинска утеха. Жалко е, че не желаете да я споделите с мен. Е, добре, вървете и се помирете с Камерън, ако можете. Помирете го с Джейми. Помирете се с вълците по хълмовете и с босите арендатори в долината. Но ви уверявам, че в сравнение с онова, което щях да ви предложа аз, от днес нататък сте осъдена да водите пуст, монотонен живот.

— Ще го запомня — обеща Франсис. — Ще мисля за вас, когато седна пред торфовия огън с паница зеле. — Тя се усмихна и му подаде ръка. — Няма да забравя, че благодарение на вас си възвърнах Бюли. Винаги ще ви бъда благодарна.

Гленкърн сведе глава и нежно целуна дланта ѝ.

Постът на западната кула забеляза отдалеч приближаващата се група ездаци. Осем, не, десет конници, и всички носеха червено-зеленото шотландско каре, което беше отличителен знак на войниците на Гленкърн. Без да се бави, постът хукна надолу по извитата каменна стълба, която водеше към вътрешния двор, и даде тревога.

Алън беше подготвен за нападението. Арендаторите бяха събрали добитъка в двора на замъка. Жените и децата бяха скрити във вътрешния двор, мъжете чистеха и лъскаха ръждясалите си оръжия. Възможността за малко разнообразие след дългите мирни години беше развълнувал всички.

Войниците, които Алън беше довел от Фландрия, бяха готови да заливат дървените порти с вода, ако нападателят решаха да използват горящи стрели. Алън даде няколко кратки заповеди и остана доволен, когато бъркотията в двора бързо престана и всеки забърза към определеното му място. После изкачи тясната стълба към бойниците.

Бюли беше подготвен както за нападение, така и за обсада. Само Франсис да беше до него... Алън усети как стомахът му се присвива от страх. Къде беше тя? Какво беше станало с нея? Дали Гленкърн щеше да се съгласи с предложението му? А може би голямата му грешка беше, че остана в замъка и реши да се подготви за обсада? Не, разумните основания не помагаша, когато страхът стискаше гърлото му. Каква ли вест носеха хората на Гленкърн?

Когато ездачите наближиха, Алън различи святкащите на слънцето железни шлемове и червено-зелените наметки.

— Наистина е Гленкърн — промърмори Алън и одобрително потупа по рамото застаналия до него пост. — Имаш остри очи, Дугъл. Какво ли е намислил лордът? — Той се приведе през бруствера и се вгледа надолу. — Защо са само осмина?

Дугъл се покашля смутено.

— Аз преброих десет, сър.

— Твоите очи са по-добри от моите — призна Алън.

Защо пък точно десет? Бяха твърде много за посланици и твърде малко за обсада. Надяваше се Гленкърн да изпрати посредник. Какво означаваше тази група ездачи? Мъжете яздеха толкова близо един до друг, че не се различаваха никакви подробности. Какво ли криеха по средата? Нищо чудно Гленкърн да му изпращаше някое оръдие под претекст, че пристига посредник!

Алън също би постъпил така, ако искаше да завземе замъка. Шотландците не разбираха много от оръдия, но той беше имал възможност лично да се убеди в опустошителното им действие. Ако Гленкърн успееше да го постави в благоприятна позиция, оръдието

можеше да разтроши тежката дървена порта, без аркебузиерите и стрелците да са в състояние да сторят каквото и да било.

— Ако влачат със себе си оръдие — промърмори полугласно той, — сега ще завият и ще го издърпат на отсрещния хълм. Поне аз бих го поставил там.

Дугъл отново се покашля.

— Не ми се вярва, сър — възрази почтително той. — Със сигурност не е оръдие. Не е толкова лесно да го теглят. Трябват им няколко двойки волове.

Сякаш за да потвърди думите му, групата конници смени посоката и тръгна право към голямата порта. По лицето на Алън се изписа изненада.

— Май излезе прав, Дугъл. Очевидно са дошли да преговарят. Ловната треска изчезна и отстъпи място на страха за Франсис.

След няколко минути ездачите бяха толкова близо, че Алън можа да различи какво криеха.

— За бога, та това е жена ми! — изкрещя той и се залови за парапета. — Франсис! Ако са посмели да й сторят нещо... — Той изрева няколко кратки заповеди и Дугъл хукна да ги изпълни.

Докато групата наближи, войниците на Алън измъкнаха Доналд от килията и го качиха на бойницата. Той застана до Алън с вързани ръце и въже на шията. Пепелявото му лице се гърчеше в смъртен страх. Двама яки момци от рода Камерън го държаха да не падне.

— Спрете! — изкрещя Алън, когато ездачите препуснаха към портата. — Изпратете лейди Франсис напред. Сама! Ако сте й сторили зло, ще пусна това копеле от рода Мъри да се люлее пред стената. — Той дръпна въжето, което стягаше шията на Доналд.

Франсис се отдели от групата. Алън напрегна очи, за да разпознае израза на лицето ѝ. Няколко къдрици се бяха отвързали и надничаха изпод бонето ѝ. Ръцете ѝ бяха свободни, тя седеше изправена на седлото, което означаваше, че не е ранена.

— Ако питаш мен, можеш веднага да го обесиш, Алън Камерън! — провикна се дръзко тя. — Моят така наречен брат е позор за човечеството. Хич не ми е притрябвал. А сега е време да отвориш

портата и да пуснеш жена си в замъка. Да не мислиш, че ще седя тук цяла нощ и ще си изкривя врата да ти викам отдолу?

Алън избухна в смях.

— Нека хората на Гленкърн се отстранят.

Франсис слезе от коня и затропа нетърпеливо по камъните, докато другите ездачи послушно отстъпиха назад. Алън заповяда да откrehнат портата, но само толкова, колкото бе нужно жена му да влезе.

После се втурна като луд надолу по стълбите. Когато слезе долу, Франсис беше застанала наред двора, сваляше кожените си ръкавици и мръщеше носле. Дворът беше препълнен и миришеше ужасно на човешка пот и животински изпражнения.

Алън огледа жадно жена си. Роклята ѝ беше измачкана и опръскана с кал, в очите ѝ бляскаха искри, които не предвещаваха нищо добро. Ала преди да успее да отвори уста, той беше прекосил с два скока двора и я грабна в прегръдките си. Господи, колко хубаво беше да я усети отново до себе си... След толкова много безсънни, изпълнени с несигурност нощи!

— Не смей да ми изиграеш още един път подобен номер — пошепна в ухото ѝ той. — Иначе така ще те натупам, че една седмица ще се храниш права. — Беше толкова щастлив да я види жива и здрава, че страхът скоро отстъпи място на бесен гняв.

Франсис извъртя очи с добре изигран ужас.

— Велики боже! Май трябваше да си остана при Гленкърн. Той ми обеща кадифе и коприна, а аз, глупачката, съм хукнала след мъж, който се готви да ме напердаши! — Тя се надигна на пръсти и впи устни в неговите. После отново огледа препълнения двор. — Какво ти става, Алън Камерън? Защо си събрал хората да се тъпчат на двора? Не знаеш ли, че е време за оран? Да не възнамеряваш да се заобиколиш с въоръжен отряд, за да се изфукаш с могъществото си?

— Много добре знаеш защо съм ги събрал тук — отговори раздразнено Алън. — За да ги защитя от войниците на Гленкърн. Знаеш ли какво възнамерява той?

Франсис се запъти към един пън, изчисти го с ръкавиците си, седна и грижливо приглади полите си.

— Когато го оставих в Дъмбартън, сред свитата на краля, Негово Благородие се радваше на отлично здраве — обясни високомерно тя.

— Не ми довери накъде смята да се отпрати, но беше любезен да ми даде няколко придружители по пътя дотук. Кралят ми заповяда да дойда в Бюли и да прогоня от замъка недостойния бандит, който го е завладял насила. Негово Величество обеща да ми върне Бюли и да помилва съпруга ми, ако му окажа тази малка услуга.

Алън пое шумно въздух.

— Май докато аз се опитвах да спася теб, ти си спасила мен и Бюли — отбеляза горчиво той.

Тези мъже! До края на дните си ли трябваше да се извинява? Усети надигащото се в гърдите й разочарование. Ако се беше разгневил, че го е уплашила до смърт, тя би го разбрала. Но не! За него това беше като игра на шах и сега се ядосваше, че тя е направила решаващия ход.

Франсис беше толкова ядосана, че с голямо удоволствие би запратила нещо по главата му.

— Ако си решил да гледаш на нещата по този начин, аз няма да ти преча — каза тя. — От своя страна, аз гледам на случилото се другояче. Смятам, че всеки свърши отлично своята работа.

— Най-добре беше да обсъдим плановете си предварително, а не да се напъхаме поотделно в устата на лъва — отвърна Алън.

Франсис се усмихна развеселено. Това вече беше друго.

— Може би си прав — съгласи се тя. — А сега, господарю мой, ще бъдеш ли така любезен да поканиш свитата ми вътре? Ако мъжете са само наполовина толкова гладни и уморени, колкото съм аз, ще бъдат много облекчени да слязат от конете. Не искам хората да говорят, че господарят на Бюли нарушава законите на гостоприемството.

— Ти... ти... Нямам думи! — изфуча Алън. Блъсна я и се намести до нея на пъна. — Надявам се от днес нататък да проявяваш малко повече уважение към мен — каза строго той.

Франсис сведе глава.

— Да, Алън — прошепна покорно тя.

— И няма да се втурваш да вършиш моята работа, след като си обещава да не предприемаш нищо.

Франсис го изгледа отстрани.

— О, не, Алън, не съм обещавала такова нещо. Само казах, че няма да кажа нито дума повече.

— И не смей да ми противоречиш!

— Да, Алън.

Господарят на Бюли махна на мъжете, които охраняваха портата.

— Всичко е наред. Пуснете ги! — После се обърна отново към Франсис: — Сигурно си оставила дъщеря ни в Дъмбартън?

— О, не. Тя е навън с Дънкан Дю и хората на Гленкърн.

Алън изпръхтя презрително и се присъедини към мъжете, които се мъчеха да отворят тежката порта.

— Побързайте, хора — нареди кратко той и сам натисна едното крило.

Мина доста време, преди да настанят войниците на Гленкърн и конете им.

Малката Сара пицеше пронизително, а Алиса бързаше да разкаже на Франсис какво се е случило, след като Доналд беше отвлякъл нея и Александър, и никой не можеше да я накара да млъкне.

За да увеличат още повече бъркотията, арендаторите и семействата им тичаха възбудено насам-натам, събираха вещите си и подкарваха добитъка навън.

Когато редът беше възстановен поне донякъде, Франсис пое дълбоко въздух и приседна на една от дългите пейки в залата. На масата пред нея имаше чиния печено, в ръка стискаше каничка бира. Ала само след няколко хапки вдигна очи. Алън седеше малко по-настрана, полюляваше дългите си крака и я наблюдаваше със смръщени вежди.

— Ако не ме лъжат очите, ти си решила да преобърнеш целия ми замък с главата надолу, нали? — попита мрачно той. — Доколкото те познавам, камък върху камък няма да остане.

Франсис ритна едно оглозгано кокалче, което беше захвърлено под масата.

— Най-добре е да обърна течението на реката и да я пусна през замъка, за да го изчисти — отговори невъзмутимо тя. — Сега обаче съм уморена. Ще го отложим за утре.

Бдителният поглед на Алън следеше всяко нейно движение.

— Е, добре, надявам се, че все някак ще се споразумеем.

Франсис въздъхна. След беглата прегръдка в двора Алън не я беше докоснал. Може би наистина нямаше да ѝ прости, че се е намесила толкова решително. Малката Сара лежеше в скута ѝ и спеше спокойно. Алън се приведе към бебето и докосна главичката му.

— Много е сладка — пошепна той.

В сърцето на Франсис блесна лъч на надежда. Закопня да протегне ръка и да помилва загорелите от слънцето пръсти, но не посмя и бързо сведе поглед.

— Нали не ми се сърдиш вече, че те излъгах за Александър?

Алън хвърли бърз поглед към Алиса, която седеше до огъня и кърмеше сина си.

— О, не, скъпа моя. Малката ми харесва. Смятам да я задържа.

— Нали искаше син... — прошепна Франсис, без да смее да го погледне.

Алън сложи ръка под брадичката ѝ и я принуди да вдигне очи към него. Той се усмихна и тя отговори плахо на усмивката му.

— Животът ни едва сега започва — промълви той и нежно помилва бузата ѝ. — Надявам се да си родим и син. Но ти беше толкова време на път, че сигурно си забравила как се прави. Ела с мен горе да ти покажа.

Франсис потърка буза в коравата му длан и щастливо огледа голямата, шумна и неподредена зала. Беше си отново в къщи. Утре я чакаше много работа, чакаха я нови спорове с Алън.

Но сега беше ред на нощта — нощ, в която най-после щеше да се съедини отново с Алън, а това беше по-важно от всичко друго.

Издание:

Катлийн Фрейзър. Господарката на замъка

Американска. Първо издание

ИК „Ирис“, София, 1995

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-445-026-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.